

பொருளியல்
நோக்கு

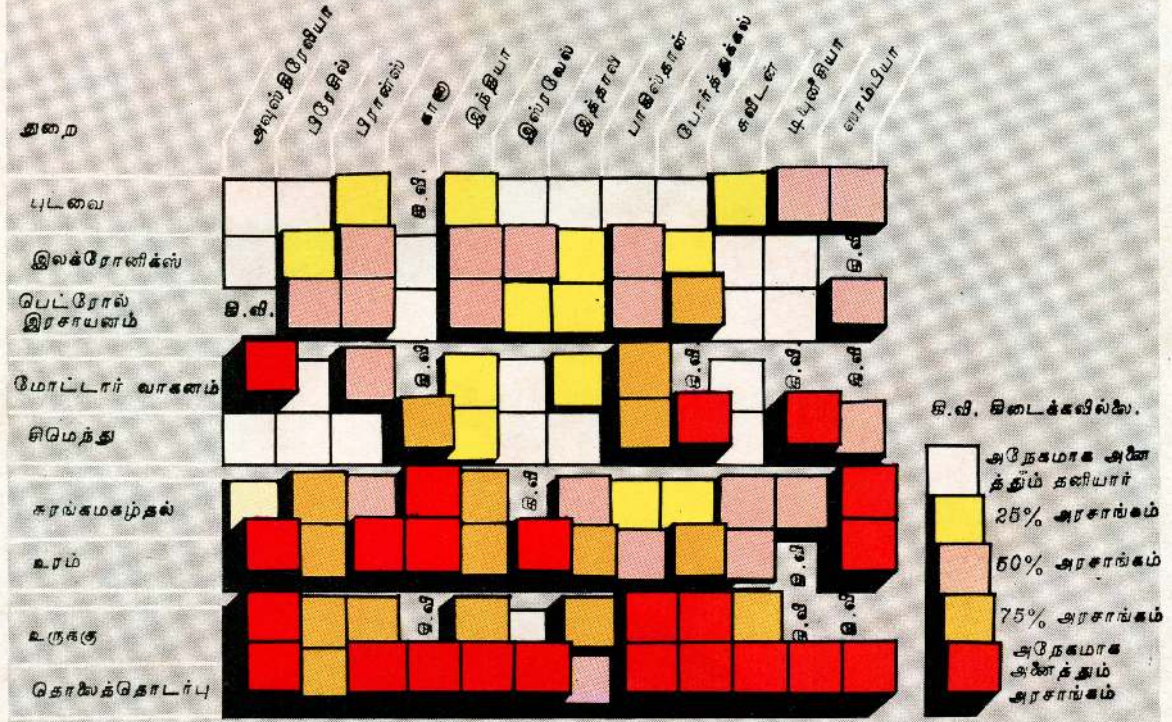
பெப்/மார்ச்
1988

அரச துறை

தனியார்மயமாக்கல்

தனியார் துறை

கைத்தொழில் துறைகளில் அரச உடமை 1984

கணிசமான அளவுக்கு (ஆனால் 50 சதவீதத்துக்கு குறைய) தனியார் உரித்துக் கொண்ட பொதுக் கம்பனிகள் இவ்வரைவிட நோக்கங்களுக்காக முற்றிலும் பொதுத்திறையைச் சேர்ந்தவை என கருதப்பட்டுள்ளன.

ஆதாரம்: அய்யூம், ஹெங்ஸ்டாட் 1987

உள்ளடக்கம்

தனியார்மயமாக்கல் விவாதம்

காமலி கொரியா	4	அரசு தொழில் முயற்சிகளை தனியார்மயமாக்குதல் - கருத்தரங்கு தலைமையுரை
ஏ. எஸ். ஜயவர்தன	9	தனியார்மயமாக்கல் பற்றிய விவாதத்தில் சில கருதுகோள் பிரச்சினைகள்
அன்டன் பாலசூரிய	16	தனியார்மயமாக்கல்: விரிவும் வீளைவுகளும்
சுசந்தா குணதிலக	19	தனியார் துறையும் அரசு துறையும்
ஜோனாதன் அய்லன்	22	வளர்முக நாடுகளில் தனியார்மயமாக்கல்
உபாவி ஜயசேகரா	29	தனியார்மயமாக்கல்: செல்வந்தருக்கான வறியோரின் அன்பளிப்பு
சீ. பி. டி. சில்வா	30	தனியார்மயமாக்கலின் தேவையும் அதன் நுட்பங்களும்
ஏ. ஏ. ஜஸ்டின் டயல்	39	தனியார்மயமாக்கல் கருதுகோளின் பரிணாம வளர்ச்சி
ரஞ்சன் விஜேரத்ன	43	தனியார்மயமாக்கலும் பெருந்தொட்டத்துறையும்
பேர்னாட் சொய்சா	48	தனியார்மயமாக்கல் இன்றும் நானையும்
சீ. ரத்னயகா	52	தனியார்மயமாக்கலின் பிரச்சினைகள்

பொருளியல் நோக்கு

மலர் 13

இதழ் 11/12

மக்கள் வங்கியின்
பொருள்நியமிப்புத் திட்டத்தின்
தொடர்ச்சியாகிய
பொருள்நியமிப்புத்
திட்டத்தின்
பொருள்நியமிப்புத்
திட்டத்தின்

நிரல்கள்

நிகழ்ச்சிக்குறிப்பேடு	2	பெப்./மார்ச் 1988
கல்வி	61	பல்கலைக் கழகங்களில் கல்வி வீரயம்
மாணவர் பக்கம்	64	விலைமட்டம்

விசேஷ அறிக்கை

3 தனியார்மயமாக்கல் - அனுபவங்களும் பிரச்சினைகளும்

விவாதம்

4-54 தனியார்மயமாக்கல் அவசியமா? இல்லையா?

பங்கு பற்றுலொர்

காமனி கொரியா - ஏ. எஸ். ஜயவர்தனா - அன்டன் பாலகூரிய - கசந்தா குணதிலக - ஜே. ஞான அயல்ன் உபாலி ஜயசேகர - சரித பீ.டி. சில்வா ஜஸ்டின் டயஸ் - ரஞ்ஜன் விஜேரத்ன பேர்னாட் சொய்சா - சி. ரத்னயகா (விரைங்களுக்கு இடதுபக்க அட்டை யைப் பார்க்க)

சிறப்புக் கட்டுரைகள்

சத்திரா ரொட்ரிகோ 55 இலங்கையில் முதலீட்டாளரும் முதலீட்டு நிலைமையும்

கிரிஸ்டியன் மொறிசன் ஹட்டமன் செனிடர் 58 வறிய நாடுகளின் பொருளாதாரக் கொள்கையும் விவசாய செயலாற்றுகையும்

சந்தாதாரர் கவனத்துக்கு

எமது விசேஷ அறிக்கையின் முக்கியத்துவத்தை கருத்தில் கொண்டு 'பொருளியல் நோக்கினை' 64 பக்கங்கொண்ட இரட்டை இதழாக வெளியிடுகிறோம். சந்தா நோக்கங்களுக்காக இது இரு தனித்தனி இதழ்களாக கருதப்படும் என்பதனை சந்தாதாரர்களின் கவனத்துக்கு கொண்டு வருகிறோம்.

அடுத்த இதழில்

- ★ இலங்கையின் பொருளாதாரம் 1977-1987 - கடந்த தசாப்தத்தில் பொருளாதாரம் செயற்பட்ட விதம் குறித்த ஒரு பின்னோக்கிய மறுபார்வை
- ★ இலங்கையில் தேயிலை உற்பத்தியின் பொருளாதாரம்
- ★ மூன்றாவது உலகின் கடன் பிரச்சினை

அட்டைப்படம்
சரத் விஜேரத்ன

பொருளியல் நோக்கு கருத்துக்களையும், அறிக்கைகளையும், புள்ளிவிவரத்தரவுகளையும், உலகியாடல்களையும் பல்வேறு கோணங்களிலிருந்து அளிப்பதன் மூலம் பொருளாதாரத்திலும், பொருளாதார அபிவிருத்தியிலும் ஆர்வத்தை உண்டாக்கி அறிவினை வளர்ப்பதைக்குறிக்கோளாகக் கொண்டது. பொருளியல் நோக்கு மக்கள் வங்கியின் ஒரு சமூகப் பணித்திட்டமாகும். எனினும் அதன் பொருளடக்கம் பல்வேறு ஆசிரியர்களால் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளைக் கொண்டதாக இருக்கும். அவை வங்கியின் கொள்கையையோ உத்தியோக பூர்வமான கருத்துக்களையோ பிரதிபலிப்பவையல்ல. எழுத்தாளரின் பெயருடன் பிரசுரிக்கப்படும் சிறப்புக் கட்டுரைகள் அவ்வாசிரியர்களின் சொந்தக்கருத்துக்களாகும். அவை அவர்கள் சார்ந்துள்ள நிறுவனங்களில் பிரசுரிப்பனவாகா. இத்தகைய கட்டுரைகளும், குறிப்புக்களும் வரவேற்கப்படுகின்றன. பொருளியல் நோக்கு மாதந்தோறும் வெளியிடப்படும். அதன் சந்தா பெறுதலுதன் மூலமே, விற்பனை நிலையங்களிலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

நிகழ்ச்சிக் குறிப்பேடு

பெப்ரவரி

- 1 கொழும்பு நகர்வீரர் வாழ்க்கைச் செலவுச்சட்டமென் பெப்ரவரி 1988-ல் 717.6 புள்ளிகளாக இருந்ததென குடிசன கணிப்பீட்டு, புள்ளி விவரவியல் திணைக்களம் அறிவித்தது. இது ஜனவரி 1988-ல் 714.3 புள்ளிகளாகவும், பெப்ரவரி 1987-ல் 632.1 புள்ளிகளாகவும் இருந்தது. மூன்றைய 12 மாதங்களுக்கான சராசரி 513.1 புள்ளிகளாக இருக்க, கடந்த 12 மாதங்களுக்குமான சராசரி 660.6 புள்ளிகளாக இருந்தது.
- 15 இலங்கையில் அமைந்திருக்கும் சர்வதேச நீர்ப்பாசன முகாமை நிறுவனத்துக்கு ஆசிய அபிவிருத்தி வங்கி 850,000 டொலர் கொடையொன்றை அங்கீகரித்துள்ளது. நீர்ப்பாசன அமைப்புக்காகவும், அவற்றின் செயற்பாடுகளையும் முகாமையையும் புனருத்தாரணம் செய்து விருத்தி செய்வதற்கென மேற்கொள்ளப்படும் ஆராய்ச்சி ஒன்றுக்கு (மொத்தச்செலவு 490,000 டொலர்) இது செலவிடப்படும். பங்களாதேஷ், பர்மா, இந்தியா, இந்தோனேஷியா, தென் கொரியா, மலேஷியா, நேபாளம், பாபுவூதான், யிப்பைஸ், இலங்கை, தாய்லாந்து, ஆசிய 11 வளர்நாக நாடுகளில் சாதாரணமான முன்னேற்றங்கள் இந்த ஆய்வு இனங்காணுவதுடன், பிரதான நீர்ப்பாசன அதிகாரிகளுக்கிடையிலான தொடர்பினை ஏற்படுத்தும். கடற்கரையில் விவசாயப் பொதுமொன்றின் செலவுகளுக்கென ஐ.நா. அபிவிருத்தி நிகழ்ச்சித்திட்டம் 500,000 அ. டொலர் கொடையொன்றுக்கு ஒப்புதல் அளித்துள்ளது. கருத்தரை, மாத்தரை, புத்தளம் ஆசிய மாவட்டங்களில் கடல் மீன்பிடிக்கான முன்னோடி நடவடிக்கை விவசாயப் பிழைக்கான ஸ்தாபிப்பதும், உள்நாடு மீன்பிடிக்கென மாத்தளை, அநுராதபுரம் மாவட்டங்களில் தொடர்புமையங்களை நிறுவுவதும் இச் செய்திட்டத்தின் பிரதான நோக்கமாகும்.
- 17 வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் புனருத்தாரண, புனர்நீர்மான செய்திட்டமொன்றுக்கென சர்வதேச அபிவிருத்திச் சங்கத்திலிருந்து 5 கோடியே 50 இலட்சம் ஈஸ்டி. ஆர். கடன்பெறுவதற்கான ஒப்புத்தத்தில் ஈடுபடுவது தொடர்பாக நிதி, திட்டமிடல் அமைச்சர் சமர்ப்பித்த முன்மொழிவுக்கு அரசாங்கம் ஒப்புதல் அளித்தது. இச்செய்திட்டத்துக்கென ச. அ. சங்கத்தினால் குறித்தொதுக்கப்படும் கடன்கள் ரெயிசாதிவத்துக்கு வழங்கப்படும். தேசிய வீடமைப்பு அபிவிருத்தி அதிகார சபை, அரசாண்டு, முத்தலீட்டு வங்கி, இலங்கை வங்கி, அங்கீகாரம் பெற்ற மற்ற கொடுகடன் நிறுவனங்கள் என்பவற்றுக்கிடாக இந்நிதிகள் பகிர்ந்தளிக்கப்படும்.
- 23 இலங்கைக்கு ஆசிய அபிவிருத்தி வங்கி வழங்கலுக்கும் 10 கோடியே 63 இலட்சம் அ. டொலர் பெறுமதியான நான்கு கடன்கள் தொடர்பான ஆவணங்கள் சமீபத்தில் மணிலாவில் வங்கியின் தலைமையகாரியாலயத்தில் கையொப்பப்பிடப்பட்டன. இரண்டாவது வீதி விருத்தி செய்திட்டத்துக்கு 3 கோடியே 85 இலட்சம் டொலர்; அவசர வீதி மீளமைப்பு திட்டம் 2 கோடி டொலர்; இரண்டாம்நா நகரங்களுக்கான மின்சார விநியோக திட்டம் 3 கோடியே 48 இலட்சம் டொலர்; சிறிய நடுத்தர அளவு கைத்தொழில்கள் செய்திட்டம் 1 கோடியே 50 இலட்சம் டொலர் என்பனவே இந்தநான்கு கடன்களுமாகும். இரண்டாவது வீதி விருத்தி செய்திட்டத்துடன் இணைந்த வகையில் தொழில் நுட்ப உதவிக் கொடையொன்று தொடர்பாகவும் ஆவணங்கள் கைச்சாத்திடப்பட்டன.
- 24 கடற்கரையில் அபிவிருத்தி அமைச்சு, மகாவலி அபிவிருத்தி அதிகார சபை என்பவற்றுடன் கூட்டாக சேர்ந்து உள்நாட்டு மீன்பிடி அபிவிருத்தி செய்திட்டமொன்றின் நிதிப்படுத்துவதற்கு ஊடக பொறுப்பேற்றள்ளது. இச்செய்திட்டத்தின் மதிப்பிடப்பட்ட மொத்தச் செலவு 14 கோடியே 50 இலட்சம்

ரூபாவாக இருக்கும். இதில் 11 கோடியே 50 இலட்சம் ரூபாவை கீழ்க்கண்ட சர்வதேச அபிவிருத்தி முகவர் நிலையம் நிதிப்படுத்த, மிகுதியை கடற்கரையில் அமைச்சு பங்களிப்புச் செய்யும்.

மார்ச்

- 1 கொழும்பு நகர்வீரர் வாழ்க்கைச் செலவுச்சட்டமென் மார்ச் 1988-ல் 714.7 புள்ளிகளாக இருந்ததென குடிசன கணிப்பீட்டு, புள்ளிவிவரவியல் திணைக்களம் அறிவித்தது. இது பெப்ரவரி 1988-ல் 717.6 புள்ளிகளாகவும், மார்ச் 1987-ல் 632.5 புள்ளிகளாகவும் இருந்தது. கடன் நிவாரண நோக்கங்களில் பாவிப்பதற்கென ஐப்பான் வழங்கலுக்கும் 4 கோடியே 69 இலட்சம் ரூபாயெறுமதியான பென் கொடையொன்று தொடர்பான பத்திரங்களை ஐப்பானிய இலங்கை அரசாங்கங்கள் கொழும்பில் பரிமாறிக் கொண்டன அக்டோபர் 1978-ன் தீர்மானமொன்றுக்கு இசைவாக இக்கொடை வழங்கப்படுகிறதென கொழும்பு ஐப்பான் ஸ்தானிகராலயம் தெரிவித்தது.
- 10 வீடமைப்பு உத்தரவாத நிகழ்ச்சித்திட்டத்தின் நான்காவது கட்டம் தொடர்பாக, அ. டொலர் 2 கோடியே 50 இலட்சம் வரையிலான அமுலாக்கல் ஒப்புத்தமொன்றில் சர்வதேச அபிவிருத்திக்கான ஐக்கிய அமெரிக்க முகவரன்மையுடன் (USAID) ஈடுபடுவது தொடர்பான நிதி, திட்டமிடல் அமைச்சரின் முன்மொழிவொன்றுக்கு அரசாங்கம் ஒப்புதல் அளித்தது. இலங்கை 2000-ம் ஆண்டளவில் அதன் குடிமக்களுக்கு போதிய வீடமைப்பு வசதிகளை வழங்குவதற்கு உதவுவதே இந்நிகழ்ச்சித்திட்டத்தின் முற்றுமுழுதான குறிக்கோளாகும். ஆற்றய்பள்ளத்தாக்கு அபிவிருத்தி சபைக்கு 3 கோடி ரூபாய்க்கொடுப்பனவொன்றை வழங்குவதற்கு இணங்குவது தொடர்பான மகாவலி அபிவிருத்தி அமைச்சரின் முன்மொழிவொன்றுக்கு அரசாங்கம் அங்கீகாரமளித்தது. தாமகாவே சுவலிக்குப்பில் தமது சேவைகளை முடித்துக் கொண்ட ஊழியர்கள் மற்றும் ஓயல் பெறும் ஊழியர் அடைந்துள்ள ஊழியர்கள் ஆசியாருக்குச் சேரவேண்டிய கொடுப்பனவுகளை தீர்ப்பதற்கென்றே இத்தொகை பயன்படுத்தப்படும்.
- 18 இலங்கையில் பழ உற்பத்தியை பெருக்குவதற்காக நடவடிக்கைத்திட்டமொன்றைத் தயாரிப்பதற்கு அதிகாரிகளைக் கொண்ட குழுவொன்றின் நியமனக்கு செய்வது தொடர்பாக விவசாய அபிவிருத்தி ஆராய்ச்சி அமைச்சர் சமர்ப்பித்த பிரேரணைக்கு அரசாங்கம் ஒப்புதல் அளித்தது. உள்நாட்டில் உற்பத்தி செய்யப்படும் பழங்களின் தரத்தினையும் அளவினையும் விருத்தி செய்வதே இத்திட்டத்தின் பிரதான நோக்கமாக இருக்கும். நடுகைப் பொருட்களை பாதுகாப்பதற்கும், பெருக்குவதற்குமென தாவர வளர்ப்பு நிலையங்களை ஸ்தாபித்தல், நடுகைப் பொருட்களை வளர்ப்பு பதினும் பங்கீடு செய்வதிலும் தனியார் துறையினரின் பங்களிப்பைப் பெறுதல், நிலம், முற்றாக அபிவிருத்தி செய்யப்பட்ட பொது வசதிகள் என்பவற்றை வழங்குவதன் மூலம் தனியார் துறையினரின் வர்த்தக நோக்கிலான பழ உற்பத்திக்கு ஊக்குவிப்பளித்தல் என்பன இதன் ஏனைய நோக்கங்களாகும்.
- 20 நாட்டின் பத்து இலட்சம் வீடுகள் நிகழ்ச்சித்திட்டத்துக்கு ஆதரவளிக்கும் வகையில் சர்வதேச அபிவிருத்திக்கான ஐ. அ. முகவரன்மைய வழங்கலுக்கும் 2 கோடியே 50 இலட்சம் டொலர் கொடை தொடர்பான ஒப்புத்தத்தில் இலங்கையில் இருக்கும் ஐ. அ. தூதுவர் கைச்சாத்திட்டார். இவ்வொப்புத்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டதுடன் இம்முகவர் நிலையம் இலங்கைக்கு வீடமைப்புக் கடன் உத்தரவாத நிதியாக மொத்தம் 8 கோடியே 50 இலட்சம் அ. டொலர் கடன் வழங்கியிருக்கிறது.

தனியார்மயமாக்கல் நிகழ்ந்த துறைகள்

கைத் தொழில்கள்	பால்	லங்கா மில்க் புட்ஸ்
	புடவை	வேடெக்ஸ் துல்டெக்ஸ் பூகொட
	சினி	பெல்வத்தை சுகர்
	பழம் அடைத்தல்	லங்கா கன்னீஸ்
	மா அரைத்தல்	பிரிமா சிலோன்
	சிமெந்து	டோக்யோ சிமென்ட்
	அரசு வடிசாலைகள்	தனியார்மயப்படுத்த உத்தேசம்
வர்த்தகம்	சினி	தனியார் இறக்குமதி
	நெல்	தனியார் சந்தைப்படுத்தல்
	இறப்பர்	வர்த்தக ஒப்பந்த ஏற்றுமதி
	சிமெந்து	தனியார் இறக்குமதி
	கப்பற்படுத்தல்	தனியார் கம்பெனிகளுக்கு விஸ்தரிப்பு
பொருளாதார சேவைகள்	போக்குவரத்து	எயார் லங்கா தனியார் பஸ் சேவை
	மின்சாரம்	லங்கா எலெக்ட்ரிசிட்டி
	காப்புறுதி	ஈ கில் இன்சுரன்ஸ் யுனிடட் இன்சுரன்ஸ்
	வங்கித்தொழில்	தனியார் உள்ளாட்டு வெளிநாட்டு வங்கிகள்
	தபால் தொலை தொடர்பு	ஏஜென்சி தபால் நிலையங்கள் தொலை தொடர்பு - உத்தேசம்
	நெடுஞ்சாலைகள் பாலங்கள் நிர்மாணம்	தனியார் ஒப்பந்தக்காரர் பொது வே. தி. தனியார் மயமாக்கல்
	கல்வி	உயர்தர, இரண்டாம்நிலை தனியார் சேவைகள்
	சுகாதாரம்	தனியார் சிகிச்சை
சமூக சேவை	சமூக	அரசு சாரா தூபனங்கள்

தனியார்மயமாக்கல்: அனுபவங்களும் புதிதாகத் தோன்றும் பிரச்சினைகளும்

தனியார்மயமாக்கல் என்ற விஷயம் இப்பொழுது இலங்கையில் அதிகமதிமாக விலாதிக்கப்பட்டு வருகின்றது. அது அரசாங்கத்தின் நிகழ்ச்சி நிரலில் இடம் பெற்றிருக்கும் அதேவேளையில் பாதிக்கப்பட்ட தொழிற் சங்கங்களும், மாற்று அரசாங்கங்களை அமைக்க அவாக்கொண்டிருக்கும் பல்வேறு அரசியல் குழுக்களும் இப்பிரச்சினையில் அதிக கவனஞ் செலுத்தி வருகின்றன.

இலங்கையில் அரசு துறை, சுதந்திரத்தை யடுத்து வந்த வருடங்களில் வளர்ச்சி அடைந்ததுடன், குறிப்பாக 1956-1977 காலகட்டத்தில் துரித விஸ்தரிப்புகள் கண்டது. இக் காலப்பிரிவில் தொடர்பான தேசியமயமாக்கல்கள், அரசு துறைக்கான ஊக்குவிப்புகள் போன்றன காரணமாக தேசிய செல்வத்தில் அரசு தொழில் தாபனங்களின் பங்கு குறிப்பிடக்கூடிய அளவுக்கு அதிகரித்தது. இவ்வாறாக, 1977 அளவில் வங்கிக் கிளைகள் போன்ற பொருளாதாரத்தின் பிரதான கூறுகள் மட்டுமன்றி, பெருந்தொட்டங்கள், பெரிய கைத் தொழில்கள், போக்குவரத்துத் துறை, காப்புறுதி, தொலைத் தொடர்புகள், மின்சாரம், வீதிகள், சுகாதாரம், கல்வி போன்ற முக்கியமான அனைத்துப்பிரிவுகளும் அரசாங்கத்தின் கைகளிலேயே இருந்தன.

இந்த அரசாங்கம் அதன் ஆரம்ப கட்டத்தில், தனியார் துறையை விஸ்தரிக்கும் அதேவேளையில், அரசு துறையின் பங்கு தொடர்ந்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் என்றும், அத்துறையின் திறமை விருத்தி செய்யப்படும் என்றும் வலியுறுத்திக் கூறியது.

எனினும், பிற்காலத்தில் இப்போக்கு துரிதமான தனியார் மயமாக்கலை நோக்கி மாற்றிற்று.

அரசுதொழில் முயற்சிகளை தனியார்மயமாக்கல்

“அரசு தொழில் முயற்சிகளை தனியார்மயமாக்குதல்” என்ற தலைப்பில் இலங்கை பட்டயக்கணக்கறிஞர் நிறுவனம் ஏற்பாடு செய்த கருத்தரங்கினை துவக்கி வைத்த முன்னைய அங்காடி பணிப்பாளர் நாயகம் நிகழ்த்திய உரை.

தனியார் மயமாக்கல் குறித்த பலத்த குரல்கள் இப்பொழுது எழுப்பப்பட்டு வருகின்றன, இலாபமீட்டக்கூடியதும், செழிப்பான வையுமான தொலைத்தொடர்பு, அரசு வடிவ சாலைகள் போன்றனவும் தனியார்மயமாக்கல்களை இலக்காக வகுக்கப்பட்டுள்ளன.

மேற்கத்தைய முதலாளித்துவ நாடுகளிலும், கிழக்கை ரோப்பிய, கிழக்காசிய சோஷலிச நாடுகளிலும் பல கைத்தொழில்களை தனியார்மயமாக்கும் ஒர் அலை வீசிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு பின்னணியிலேயே இலங்கையில் இந்த மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. மார்க்ரெட் தாட்சர், ரொனால்ட் ரீகன் போன்ற வலதுசாரி தலைவர்கள் அரசு துறைக்கு சொந்தமான பொருளாதாரத்தின் பல்வேறு துறைகளையும் தனியார் துறைக்கு விற்றுவருகின்றனர்.

சோவியத் யூனியனில் கொர்பசேவின் பெரெஸ்ட்ரொய்கா என்ற மறுசீரமைப்பு இடம் பெற்றுவரும் அதே வேளையில், சீனா முறைசாரா துறையில் சிறு அளவிலான தனியார் முயற்சிகளை அனுமதித்து வருகிறது. ‘பொருளியல் நோக்கின், முன்னைய இதழில் இது தொடர்பான சில பிரச்சினைகள் ஆராயப்பட்டன.

இவ்விஷயம் தொடர்பான கருத்தரங்குகளில் கடந்த சில மாதங்களாக முன்வைக்கப்பட்ட பல்வேறு வித்தியாசமான கண்ணோட்டங்களையும் அடுத்த வரும் பக்கங்களில் தந்திருக்கிறோம். வெளிநாட்டு கண்ணோட்டம் இடம் பெறுகின்றன. ஆகவே, இத்தக்காலே நேரத்தில் என்னால் செய்யக்கூடியது பொதுவான முறையில் சற்றுச் சிந்திப்பதுதான். குறிப்பாக, பல நிபுணர்கள் இங்கு சமூக மனிதநிலைப்பதனால் நான் கொள்

தனியார் மயமாக்கல் தொடர்பான இக்கருத்தரங்கினை ஆரம்பித்துவைக்கவேண்டுமென விடுக்கப்பட்ட அழைப்பினை ஓரளவு கூச்சத்துடனேயே நான் ஏற்றுக்கொண்டேன். இவ்விஷயம் தொடர்பான போதிய பின்னணி தகவல்களை நான் இன்னமும் அறிந்திருக்கவில்லை என்பதே இதற்கான காரணம். இது தொடர்பாக, இதுவரையில் நான் அதிகம் சிந்தித்தது மில்லை. நான் முன்னர் சர்வதேச அரங்கில் இருந்தேன். அங்கு பொதுவாக, ஒருவர் சிறிதளவே அறிந்திருக்கும் ஒரு விஷயம் தொடர்பாக அவருடைய கருத்துக்கள் சோரப்படுவதில்லை. ஆனால், இலங்கைக்கு வந்த பின்னர் இங்கு நிலைமை அப்படியில்லை என்பதனை உடனடியாக புரிந்து கொண்டேன். இனிவரும் நாட்களில் நான் சந்திக்க வேண்டியிருக்கும் பல நிகழ்ச்சிகளில் இது முதலாவது என உங்கள் அழைப்பினை ஏற்றுக்கொண்டபோது நான் எனக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டேன். எனவே இங்கு பிரசன்னமாக இருக்க நேர்ந்தமைக்கு நான் உங்களுக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன், தனியார் மயமாக்கலைப் பற்றி தெரிந்துகொள்வதற்கும், அது குறித்த பின்னணி தகவல்களை பெற வாய்ப்பளித்ததற்குமே நான் உங்களுக்கு எனது நன்றியறிதலை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆகவே, இத்தக்காலே நேரத்தில் என்னால் செய்யக்கூடியது பொதுவான முறையில் சற்றுச் சிந்திப்பதுதான். குறிப்பாக, பல நிபுணர்கள் இங்கு சமூக மனிதநிலைப்பதனால் நான் கொள்

காமினி கொரயா, சம் மேலோட்டமாக சிந்தித்தாலே போதும். இந்த கருத்தரங்கின் தலைப்பை பார்த்த போது, எத்தகைய பின்னணியொன்றில் இப்பிரச்சினை எழுந்துள்ளது என்பதனை முதலில் நான் எனக்குள் கேட்டுக்கொண்டேன். ஏனெனில், பல வருடங்களுக்கு முன்னர் நான் திட்டமிடல் பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்த போது இந்த அம்சம் குறிப்பாக எந்தக் கவனத்தையும் பெற்றிருக்கவில்லை. இந்த வார்த்தைப் பிரயோகம் - அதன் சாராம்சத்தில் அன்றி அழுத்தத்தில் - சார்பு ரீதியில் புதியது என்றே எனக்கு தோன்றுகிறது. இது எனக்குப் புரியாத புதிதாகவே தெரிகிறது. பிரதானமான சந்தைப் பொருளாதார நாடுகள் சில வற்றிவிருந்தே ‘தனியார்மயமாக்கல் குறித்த உந்துவிசை தோன்றி வந்துள்ளது என்பது வெளிப்படையாக. அரசியல், பொருளாதார மாற்றங்களைப்படுத்தே இது நிகழ்ந்து வந்திருக்கிறது. இத்தகைய பல நாடுகளில் பழமைபெண் கத்துவத்தை பின்பற்றும் புதிய நிர்வாகங்களும், புதிய அரசாங்கங்களும் பதவிக்கு வந்துள்ளன. தமக்கு முன்னர் ஆட்சியதிகாரத்தில் இருந்தவர்களின் தவறான கொள்கைகளை மாற்றியமைக்க வேண்டும் அல்லது சரியான திசையில் நெறிப்படுத்த வேண்டும் என அவர்கள் எண்ணினர். மேலும், இதற்கான பொருளாதார காரணங்களுமிருந்தன. வளர்ச்சி கண்ட சந்தைப்பொருளாதார நாடுகள் 1970ன் தொடர்பான நாடுகளில் தமது பொருளாதாரங்களின் வளர்ச்சியில் மந்தப்பாக்கினையும், பின்

வாங்கிலையும் எதிர்நோக்கின. இந்நிலையை சீர்திருத்துவதற்கு பல்வேறு நடவடிக்கைகள் தேவையாக இருந்தன. வரவு செலவுபற்றாக்குறைகளை குறைத்தல், பொருளாதாரங்களை சுருக்குதல், நட்டங்களின் அளவை குறைத்தல் போன்றன வளர்ச்சிகண்ட மேலேத்தேய நாடுகளின் கொள்கைத் தொகுதிகளில் அடங்கியிருந்த நடவடிக்கைகளாகும். தம்மை எதிர்நோக்கிய பிரச்சினைகளை சமாளிப்பதற்கு இந்நாடுகளுக்கு இந்நடவடிக்கைகள் அவசியமாக இருந்தன. இந்த பொருளாதார பிரச்சினைகளை சமாளிக்கும் முயற்சிகளிலிருந்து தனியார் மயமாக்கலுக்கான வேட்கையும் தோன்றியிருக்கிறது என நான் நினைக்கிறேன். பிரதான சந்தைப் பொருளாதார நாடுகளில் தனியார் மயமாக்கல் அணுகுமுறை வெற்றிகண்டுள்ளதா? இல்லையா என்பது குறித்து பேசுவதற்கு போதிய விஷய ஞானம் இப்பொழுது என்னிடமில்லை. தனியார்துறையிடம் விற்பனை செய்யப்பட்ட அரசு தொழில் முயற்சிகளுக்கு நல்ல விலைகள் கிடைத்த செய்திகளைப் படிக்க முடிகிறது. குறிப்பிட்ட தொழில் முயற்சிகளினதும், கைத்தொழில்களினதும் அதிர்ஷ்டங்களுக்கு தனியார் மயமாக்கல் வழங்கியபங்களிப்பு குறித்து விரிவாக மதிப்பீடு செய்வதற்கு காலக்கெடு இன்னும் போதியதாக இல்லை. ஆனால், என்னால் ஒரு விஷயத்தை சொல்ல முடியும். அதாவது பிரதான மேலேத்தேச நாடுகள் அனுபவித்து வந்த நோய்க்குறிகள் இன்னமும் நீடித்துக்கொண்டே இருக்கின்றன. 1982க்கு பின்னர் மீட்சி ஒன்றுக்கான அறிகுறிகள் காணப்பட்டது உண்மையானது. ஆனால், துரதிர்ஷ்டவசமாக இம்மீட்சியானது நின்று நின்று செல்லும் ஒரு குணம் சத்தை காட்டுகிறது. இந்த மீட்சி குறிப்பாக ஐரோப்பாவில் உறுதியாக நிலை கொள்ளவில்லை. வேலையில்லாத திண்டாட்டங்கள், செலாவணி

வீதங்களில் தளம்பல்கள், வர்த்தக கொடுக்கல் வாங்கல்களில் சமனின்மைகள் போன்ற பல்வேறு பிரச்சினைகளும் இந்நாடுகளை இப்பொழுது அலைக்கழித்து வருகின்றன. கொள்கைகளில் செய்யப்பட்ட மாற்றங்கள், முனைப்பான தனியார் மயமாக்கல் போன்றவற்றுக்கு பின்னரும் கூட இந்நாடுகளின் பொருளாதார நிலைமைகளில் குறிப்பிடக் கூறக்கூடியதாக மாற்றங்கள் எதுவும் நிகழ்ந்துவிடவில்லை.

இத்தகைய ஒரு பின்னணியில் தொழில் வளர்ச்சி கண்டநாடுகளில் முக்கியத்துவம் பெற்ற தனியார் மயமாக்கல், வளர்ச்சி நாடுகளில் முன்னணி ஸ்தானத்துக்குவந்தது எப்படி என்பதே இங்கு எழும் கேள்வி. உள்நாட்டுக் காரணங்களினாலேயே இந்நிலைமை ஓரளவுக்கு தோன்றியுள்ளது என நான் நினைக்கிறேன். மூன்றாவது உலகின் சில நாடுகளில் அரசாங்கமாற்றங்களை அடுத்தே தனியார் மயமாக்கலில் ஈடுபாடு காட்டப்பட்டு வந்துள்ளது. இந்த அரசாங்க மாற்றங்களை யடுத்து அரசியல் அணுகு முறையிலும் சிந்தாந்த அணுகு முறையிலும் மாற்றங்கள் நிகழித் தொடங்கின. தேசியமயமாக்கலிலும், அரசாங்கத்துறை தொழில் முயற்சிகளை ஸ்தாபிப்பதிலும் அதிக அக்கறை காட்டிய சோஷலிச பாணியிலான அரசாங்கங்கள் பதவியில் இருந்த நாடுகளில், இந்த ஆட்சியாளர்களை அடுத்து வித்தியாசமான அல்லது சற்று மிதமான போக்குகளை பின்பற்றும் அரசாங்கங்கள் பதவிக்கு வந்தன. இத்தகைய நிலைமைகளின் கீழ், முன்னைய ஆட்சியாளர்களின் அத்துமீறல்கள், தவறுகள் என கருதப்பட்டவற்றை திருத்தியமைப்பதற்கும், முறைப்படுத்துவதற்கும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுவது இயற்கையாகும். என்றாலும் மூன்றாவது மண்டல நாடுகளில் தனியார் மயமாக்கல் என்ற அம்சம் பிரபலம் அடைவதற்கு உள்நாட்டுக் காரணி

களன்றி நான் முன்னர் குறிப்பிட்ட வளர்ச்சி கண்ட கைத்தொழில் நாடுகளின் உதாரணங்களே காரணமாகும்.

சமீபத்திய வருடங்களில் மேற்கத்தைய நாடுகளில் நிலவிவந்த நெருக்கடி இப்பொழுது மூன்றாவது மண்டல நாடுகளிலும் பரவலாக காணப்படுகிறது. மந்தமும் கடன் சமையும் சில சந்தர்ப்பங்களில் பஞ்சமும் இந்நாடுகளை வாட்டி வந்துள்ளன. அநேகமாக மூன்றாவது மண்டலத்தின் பெரும்பாலான நாடுகளில் குறிப்பாக இலத்தின் அமெரிக்காவிலும், ஆபிரிக்காவிலும் இந்நெருக்கடி மிகமோசமான கட்டத்தை அடைந்திருக்கிறது. இதன் காரணமாக இந்நாடுகள் மிகக் கடுமையான மூலதன பற்றாக்குறையை எதிர்நோக்கியிருப்பதுடன், புதிய சூழ்நிலைகளின் கீழ் தமது பொருளாதாரங்களை முகாமை செய்வதற்கு வெளியாரின் ஒத்துழைப்பு இப்பொழுது அந்நாடுகளுக்கு அத்தியாவசியமாக தேவைப்படுகிறது: தமக்கு சாதக மில்லாதிருக்கும் சர்வதேச சூழலுக்கேற்ற விதத்தில் தம்மை இசைவாக்கிக் கொள்வதில் இந்நாடுகள் மேலும் மேலும் வெளியாரின் உதவியிலும், ஒத்துழைப்பிலும் தங்கியிருக்கவேண்டிய நிலைக்கு தள்ளப்பட்டுள்ளன. வெளி உதவியிலும் ஒத்துழைப்பிலும் பெருமளவில் தங்கியிருக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டதனால், அதன் விளைவாக, நிபந்தனைகளை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய ஒரு நிலையும் ஏற்பட்டது. எவ்வளவுக் கெவ்வளவு இந்நாடுகள் உலக வங்கியிலிருந்தும், சர்வதேச நாணய நிதியத்திலிருந்தும், மற்றும் கொடுகடன் முகவரகங்களிலிருந்தும் உதவிகளைப் பெற்றனவோ அந்த அளவுக்கு அந்நிறுவனங்களின் நிபந்தனைகளுக்கு உட்பட்டவேண்டியிருந்தன. இந்த வறிய வளர்ச்சி முக நாடுகளின் பொருளாதார கொள்கைகளும், பொது அணுகு முறைகளும் இக் கொடுகடன் நிறுவனங்களினாலேயே பெருமளவுக்கு உருவாக்கி கொடுக்க

கப்பட்டன. பொருளாதார தாராளமயமாக்கல், தனியார் மயமாக்கல் போன்றன இந்நிபந்தனைகளை உள்ளடக்கிய கொள்கைத் தொகுதியின் சில கூறுகளாகும். உதவிபெறும் நாடுகள் தனியார்மயமாக்கல் போன்ற அம்சங்களில் அடைந்திருக்கும் செயலாற்றுகை மட்டங்களுக்கேற்ற விதத்தில் நிதி, பொருளாதார உதவிகள் பல சந்தர்ப்பங்களில் நேரடியாக தொடர்புற்றிருந்தன.

பாரிய கடன் பளுவிலால் துன்பப்பட்டுக்கொண்டிருந்த நாடுகள் புதுமை நோக்கிலான, தைரியமான சில நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென 1985-ல் அமெரிக்க திறைசேரி செயலாளர் கூறினர். உள்நாட்டு பொருளாதாரங்களின் செயலாற்றல் சக்தியினை முன்னேற்றும்வகையில் பொருளாதார தாராளமயமாக்கல், தனியார் மயமாக்கல் போன்ற அணுகுமுறைகளுக்கு கூடிய முதன்மை வழங்கப்படவேண்டுமென அவர் சிபார்சு செய்தார். தனியார்மயமாக்கல் குறித்த வெளி நெருக்குதல் இந்த வழியிலேயே வந்தது.

வளர்முக நாடுகள் தற்போதிருக்கும் நிலையில், அந்நாடுகள் தமது பொருளாதாரங்களின் செயற்பாட்டினையும் திறமையையும் விருத்தி செய்து கொள்வதற்கு சரியான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதில் எந்த தவறும் இல்லை என அடிக்கடி நான் கூறிவந்திருக்கிறேன். மோசமான காலகட்டங்களின் போது, வளர்முக நாடுகள் அனுசரித்து நடந்துகொள்வது அவசியம் என்று விவாதித்து வருபவர்களுடன் எனக்கு எந்த விதமான தகராறும் இல்லை. ஏனெனில் இந்நாடுகளுக்கு வேறு மாற்று வழிகளில்லை என்பது எனக்கு தெரியும். ஆனால், இந்த அனுசரிப்பு நடவடிக்கை ஓர் ஒழுங்கில் அமையவேண்டுமா அல்லது திறமையற்ற, ஒழுங்கற்ற விதத்தில் இருக்க வேண்டுமா என்பது குறித்து அந்நாடுகளுக்கு ஒரு தெரிவு உண்டு வளங்களின் சிறப்பான முகாமெக்கும், பொருளாதாரங்களின் திறமையான உயர்மட்ட செயலாற்றுகை மட்டங்களுக்கு மென மேற்கொள்ளப்படும் நடவடிக்கைகளை நான் முற்றிலும் ஆதரிக்கிறேன். ஆனால், எனது மனதுக்குப்படுகிற ஒரு விஷயத்தை இங்கு சொல்லியாக வேண்டும். அதாவது, வளர்முக நாடுகளின் அனுசரித்துப்போகும் முயற்சிகளும், தியாகங்களும், திறமையை விருத்தி செய்வதும் மட்டும் அந்நாடுகளுக்கு துரித பொருளாதார வளர்ச்சியையும் அபிவிருத்தியையும் உத்தரவாதப்படுத்த மாட்டா என்பதே அது. இந்நாடுகள் சந்திக்க வேண்டியிருக்கும் வெளிச்சூழலில் ஒரு மாற்றமும் இதற்கு அவசியமாகத் தேவை. வளர்முக நாடுகள் எத்தகைய முயற்சிகளை மேற்கொண்ட போதிலும், விளைபொருள், சந்தை வாய்ப்பு, மூன்றாவது உலக நாடுகளுக்கான நிதி வளங்களின் வருகை போன்ற நடவடிக்கைகளுக்கு ஊடாக சர்வதேசசமூகம் வெளிச்சூழ்நிலையில் ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தாது போனால், வளர்முக நாடுகளின் முயற்சிகள் வெற்றியடைய முடியாது என்பதனை நான் ஆணித்தரமாக எடுத்துக்கூற விரும்புகிறேன்.

கருத்துக்கள் வெளிநாட்டிலிருந்து வந்து சேர்ந்த போதிலும், வளர்முக நாடுகள் வேறு வழியின்றி ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியிருக்கும் நிபந்தனைகளில் ஒரு பகுதியாக அவை இருந்த போதிலும், அவற்றை ஏற்றுக் கொள்வதற்கு அல்லது நிராகரிப்பதற்கு அது ஒரு காரணமாக இருக்கவேண்டியதில்லை. இப்பரிசீலனைகள் தமது நாடுகளில் அமுல் செய்யப்பட வேண்டுமா இல்லையா என்பது குறித்த தீர்மானத்தை வளர்முக நாடுகள் தாமே எடுத்தல் வேண்டும். வெளி நெருக்குதல்களை கவனத்தில் எடுக்காது தம்மிடம் முன்வைக்கப்பட்டிருக்கும் பரிசீலனைகளை நன்கு பரிசீலனை செய்து அவை பொருத்தமானவையாக இருந்தால் அமுல் செய்ய வேண்டும். வளர்முக நாடுகளில் தனியார்மயமாக்கல் முயற்சிகளில் பல அரசியல், பொருளாதாரக் காரணிகள் பின்னிப்பிணைந்திருக்கின்றன. சோஷலிச அரசாங்கங்களில் அரசு துறை தொழில் முயற்சிகளுக்கு சாதகமான சித்தாந்தம் இருந்து வருவதாகவும், அந்நாடுகளில் பொருளாதாரம் மத்தியிலிருந்து திட்டமிடப்படுவதாகவும் இங்கு எடுத்துக் கூறப்பட்டது. தொழில்நுட்ப அம்சங்களின் அடிப்படையில் இக்கருத்துக்கள் உருவாகவில்லை. அவை தோற்றத்திலும், இயல்பிலும் அரசியல் தன்மை வாய்ந்தவை. சமூகத்தின் பல்வேறு பிரிவினர், பல்வேறு வகுப்பினர் என்போருக்கிடையிலான அதிகாரப் போட்டியுடன் இவை தொடர்புற்றவை. அடிப்படையில் அரசியல் தன்மை கொண்ட பிரச்சினைகளை தீர்மானிக்கும் விஷயத்தில் தொழில்நுட்ப பகுப்பாய்வோ அல்லது பொருளாதார நிபுணத்துவமோ வெற்றி காண முடியும் என நான் நினைக்கவில்லை. எனவே, அரசு தொழில் முயற்சிக்கு ஆதரவான அல்லது எதிரான நிலைப்பாடுகள், அரசியல் அணுகுமுறைகளுடன் பின்னிப்பிணைந்திருப்பதனால் அரசியல் ரீதியிலேயே அவை தீர்க்கப்படுதல் வேண்டும்.

பல வளர்முக நாடுகளில் அரசாங்க தொழில் முயற்சிகள் குறித்த கருதுகோள் முற்றிலும் அரசியல் நிலைப்பாடுகளினாலேயே உருவாக்கப்பட்டவை என்று நான் கூறமாட்டேன். இத்தொழில் முயற்சிகள் முற்றிலும் சோஷலிச ஈடுபாடு கொண்டவர்களால் உருவாக்கப்பட்டவை அல்ல. சுதந்திரத்தை அடுத்து வந்த வருடங்களில் பல வளர்முக நாடுகள் அரசியல் சுதந்திரத்தை யடுத்து பொருளாதார சுதந்திரமும் உருவாக வேண்டும் என்ற குறிக்கோளை நன்கு பரிசீலனை செய்து அவை பொருத்தமானவையாக இருந்தால் அமுல் செய்ய வேண்டும். வளர்முக நாடுகளில் தனியார்மயமாக்கல் முயற்சிகளில் பல அரசியல், பொருளாதாரக் காரணிகள் பின்னிப்பிணைந்திருக்கின்றன. சோஷலிச அரசாங்கங்களில் அரசு துறை தொழில் முயற்சிகளுக்கு சாதகமான சித்தாந்தம் இருந்து வருவதாகவும், அந்நாடுகளில் பொருளாதாரம் மத்தியிலிருந்து திட்டமிடப்படுவதாகவும் இங்கு எடுத்துக் கூறப்பட்டது. தொழில்நுட்ப அம்சங்களின் அடிப்படையில் இக்கருத்துக்கள் உருவாகவில்லை. அவை தோற்றத்திலும், இயல்பிலும் அரசியல் தன்மை வாய்ந்தவை. சமூகத்தின் பல்வேறு பிரிவினர், பல்வேறு வகுப்பினர் என்போருக்கிடையிலான அதிகாரப் போட்டியுடன் இவை தொடர்புற்றவை. அடிப்படையில் அரசியல் தன்மை கொண்ட பிரச்சினைகளை தீர்மானிக்கும் விஷயத்தில் தொழில்நுட்ப பகுப்பாய்வோ அல்லது பொருளாதார நிபுணத்துவமோ வெற்றி காண முடியும் என நான் நினைக்கவில்லை. எனவே, அரசு தொழில் முயற்சிக்கு ஆதரவான அல்லது எதிரான நிலைப்பாடுகள், அரசியல் அணுகுமுறைகளுடன் பின்னிப்பிணைந்திருப்பதனால் அரசியல் ரீதியிலேயே அவை தீர்க்கப்படுதல் வேண்டும்.

பல வளர்முக நாடுகளில் அரசாங்க தொழில் முயற்சிகள் குறித்த கருதுகோள் முற்றிலும் அரசியல் நிலைப்பாடுகளினாலேயே உருவாக்கப்பட்டவை என்று நான் கூறமாட்டேன். இத்தொழில் முயற்சிகள் முற்றிலும் சோஷலிச ஈடுபாடு கொண்டவர்களால் உருவாக்கப்பட்டவை அல்ல. சுதந்திரத்தை அடுத்து வந்த வருடங்களில் பல வளர்முக நாடுகள் அரசியல் சுதந்திரத்தை யடுத்து பொருளாதார சுதந்திரமும் உருவாக வேண்டும் என்ற குறிக்கோளை நன்கு பரிசீலனை செய்து அவை பொருத்தமானவையாக இருந்தால் அமுல் செய்ய வேண்டும். வளர்முக நாடுகளில் தனியார்மயமாக்கல் முயற்சிகளில் பல அரசியல், பொருளாதாரக் காரணிகள் பின்னிப்பிணைந்திருக்கின்றன. சோஷலிச அரசாங்கங்களில் அரசு துறை தொழில் முயற்சிகளுக்கு சாதகமான சித்தாந்தம் இருந்து வருவதாகவும், அந்நாடுகளில் பொருளாதாரம் மத்தியிலிருந்து திட்டமிடப்படுவதாகவும் இங்கு எடுத்துக் கூறப்பட்டது. தொழில்நுட்ப அம்சங்களின் அடிப்படையில் இக்கருத்துக்கள் உருவாகவில்லை. அவை தோற்றத்திலும், இயல்பிலும் அரசியல் தன்மை வாய்ந்தவை. சமூகத்தின் பல்வேறு பிரிவினர், பல்வேறு வகுப்பினர் என்போருக்கிடையிலான அதிகாரப் போட்டியுடன் இவை தொடர்புற்றவை. அடிப்படையில் அரசியல் தன்மை கொண்ட பிரச்சினைகளை தீர்மானிக்கும் விஷயத்தில் தொழில்நுட்ப பகுப்பாய்வோ அல்லது பொருளாதார நிபுணத்துவமோ வெற்றி காண முடியும் என நான் நினைக்கவில்லை. எனவே, அரசு தொழில் முயற்சிக்கு ஆதரவான அல்லது எதிரான நிலைப்பாடுகள், அரசியல் அணுகுமுறைகளுடன் பின்னிப்பிணைந்திருப்பதனால் அரசியல் ரீதியிலேயே அவை தீர்க்கப்படுதல் வேண்டும்.

பல வளர்முக நாடுகளில் அரசாங்க தொழில் முயற்சிகள் குறித்த கருதுகோள் முற்றிலும் அரசியல் நிலைப்பாடுகளினாலேயே உருவாக்கப்பட்டவை என்று நான் கூறமாட்டேன். இத்தொழில் முயற்சிகள் முற்றிலும் சோஷலிச ஈடுபாடு கொண்டவர்களால் உருவாக்கப்பட்டவை அல்ல. சுதந்திரத்தை அடுத்து வந்த வருடங்களில் பல வளர்முக நாடுகள் அரசியல் சுதந்திரத்தை யடுத்து பொருளாதார சுதந்திரமும் உருவாக வேண்டும் என்ற குறிக்கோளை நன்கு பரிசீலனை செய்து அவை பொருத்தமானவையாக இருந்தால் அமுல் செய்ய வேண்டும். வளர்முக நாடுகளில் தனியார்மயமாக்கல் முயற்சிகளில் பல அரசியல், பொருளாதாரக் காரணிகள் பின்னிப்பிணைந்திருக்கின்றன. சோஷலிச அரசாங்கங்களில் அரசு துறை தொழில் முயற்சிகளுக்கு சாதகமான சித்தாந்தம் இருந்து வருவதாகவும், அந்நாடுகளில் பொருளாதாரம் மத்தியிலிருந்து திட்டமிடப்படுவதாகவும் இங்கு எடுத்துக் கூறப்பட்டது. தொழில்நுட்ப அம்சங்களின் அடிப்படையில் இக்கருத்துக்கள் உருவாகவில்லை. அவை தோற்றத்திலும், இயல்பிலும் அரசியல் தன்மை வாய்ந்தவை. சமூகத்தின் பல்வேறு பிரிவினர், பல்வேறு வகுப்பினர் என்போருக்கிடையிலான அதிகாரப் போட்டியுடன் இவை தொடர்புற்றவை. அடிப்படையில் அரசியல் தன்மை கொண்ட பிரச்சினைகளை தீர்மானிக்கும் விஷயத்தில் தொழில்நுட்ப பகுப்பாய்வோ அல்லது பொருளாதார நிபுணத்துவமோ வெற்றி காண முடியும் என நான் நினைக்கவில்லை. எனவே, அரசு தொழில் முயற்சிக்கு ஆதரவான அல்லது எதிரான நிலைப்பாடுகள், அரசியல் அணுகுமுறைகளுடன் பின்னிப்பிணைந்திருப்பதனால் அரசியல் ரீதியிலேயே அவை தீர்க்கப்படுதல் வேண்டும்.

கோணைப்பின்பற்றி வந்தன என்ப தனை நீங்கள் அறிவீர்கள். இதனை ஒரு அரசாங்கக்கொள்கை நோக்காக அவர்கள் வரித்துக்கொண்டனர். இந்த பின்னணியில், பாரிய முயற்சிகளை மேற்கொள்வதற்கு தனியார் துறையிடம் போதிய ஆற்றல் இல்லை என்பதும், தொழில் துணியும், பொது வசதிகளும் அத்துறையிடம் இல்லை என்பதும் உணரப்பட்டதனால் அரசாங்கம் ஒரு முக்கிய பங்கினை ஆற்றுவதனை தவிர வேறுமாற்று வழி இருக்கவில்லை. இது ஒரு கருவிகோளின உருவாக்கியது. வளர்முக நாடுகள் எதிர்நோக்கியிருந்த சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளிலிருந்தே இக் கருதுகோல் உருவாகியது. இத்தகைய நிலைமைகளின் கீழ் கலப்பு பொருளாதாரம் குறித்த கருது கோளும், திட்டமிடல் கருது கோளும், அரசு தொழில் முயற்சிகள் குறித்த சித்தாந்தமும் தோற்றம் பெற்றதெனலாம். முழுவதும் சோஷலிச நோக்கத்தினைக் கொண்டிராத அரசாங்கங்கள்கூட அரசாங்க தொழில் முயற்சிகளை உருவாக்கிய நிகழ்வுகள் இந்தக்கட்டத்திலேயே ஏற்பட்டதென்று கூறவேண்டும். இக்கால கட்டத்திலிருந்து வளர்முக நாடுகளுக்கு கிட்டிய அனுபவங்கள், கடந்த கால கொள்கைகளை மதிப்பீடு செய்வதற்கும், பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு புதிய அணுகுமுறைகளை உருவாக்கிக் கொள்வதற்கும் உரிய வாய்ப்பைக் கொடுத்தன.

இங்கு தனியார் மயமாக்கல் பிரச்சினை தொடர்பாக இரு அம்சங்கள் முதன்மை பெறுகின்றன. வளர்முக நாடுகளில் உள்ளூர் தனியார் துறை பெற்றுக் கொண்ட பேரளவிடான ஆற்றல்கள் இதில் ஒன்று. அதிக தொழில் முயற்சிகளை பொறுப்பேற்பதற்கும், புதிய நடவடிக்கைகளை ஆரம்பித்து வைப்பதற்கும், முதலீடுகளை முடக்குவதற்கும் இத்துறைக்கிருந்த ஆற்றல் 20 அல்லது 30 வருடங்களுக்கு முன்னர் இரத்ததை விட பன்மடங்கு பெருகி

யிருக்கிறது. எனவே, ஓர் இடைவெளியை நிரப்புவதற்கு அரசாங்கம் தலையிட வேண்டியிருக்கிறது— ஓரளவுக்கு இடைவெளி இருந்த போதிலும் — என்ற வாதம் கடந்த காலத்தில் போல இப்பொழுது அவ்வளவு தூரம் எடுபடுவதில்லை. கடந்த 30—40 வருட கால அரசாங்க தொழில் முயற்சிகளின் அனுபவம் அடுத்த அம்சமாகும். சுமார் மூன்று அல்லது நான்கு தசாப்த கால அரசு துறை அனுபவங்களின் பெறுபேறுகள் குறித்து நிறைய விமர்சனங்கள் வந்துள்ளன. பல சந்தர்ப்பங்களில் அரசு தொழில் முயற்சிகள் கணத்த அளவிடான நடவடிக்கைகளை காட்டியுள்ளன.

அவற்றில் திறமையீனமும், மந்தப் போக்கும் நிலவி வருவதாகவும், வளர்முக உலகின் அரசாங்கங்களுக்கும் திறைசேரிகளுக்கும் அவை பெரும் சமைகளாக இருந்து வருவதாகவும் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டுள்ளது.

நிலைமைகள் இவ்வாறாக இருக்கும் ஒரு பின்னணியில் இவற்றுக்கு ஏதாகிலும் தீர்வுகாண முடியுமா என்ற நோக்கில் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுவதில் எந்த ஆச்சரியமுமில்லை. அரசு துறையினதும் தனியார் துறையினதும் சார்பு ரீதியான அனுபவங்கள் நடைமுறை உண்மைகளின் படி பகுப்பாய்வு செய்யப்பட வேண்டுமென்பதே என் கருத்தாகும். இலாபங்களினால் நிர்ணயிக்கப்படும் திறமையை மட்டும் கருத்தில் கொண்டு அரசு தொழில் முயற்சிகளை ஸ்தாபிதம் செய்யும் தூண்டுகை உருவாகவில்லை என்பதனை உங்களுக்கு நினைவூட்ட விரும்புகிறேன். வேலைவாய்ப்புகளின் உருவாக்கம், மாணியப்படுத்தப்பட்ட பொருட்களையும் சேவைகளையும் வழங்குதல் என்பன இவற்றின் பிரதான நோக்கங்களாக இருந்தன. வேறு சில சந்தர்ப்பங்களில் பொது வசதிகள் இவற்றினால் செய்து கொடுக்கப்பட்டன. இத்தகைய தேவைகள் நிலவும் வரையில் அரசு

நடவடிக்கைகள், தொழில் முயற்சிகள் என்பவற்றுக்கான தேவையும் ஓரளவுக்கு இருக்கும். தனியார்மயமாக்கல் குறித்த விவாதங்களில் அதிக அழுத்தத்துடன் எடுத்துச் சொல்லப்படும் ஒரு விஷயம் அரசு துறையின் திறமையின்மை பற்றியதாகும். இது குறித்து எனக்கு அதிகம் ஒன்றும் தெரியாது.

“ஆம் தனியார் துறை அரசாங்க துறையை விடவும் உள்ளார்ந்த திறமை கொண்டது” என்று தீர்மானமாக சொல்ல முடியாது என்றே நான் நினைக்கிறேன். கடந்த 10-12 வருடங்களாக நான் கவிட்சலாந்தில் இருந்தேன். அந்நாட்டில் பொதுச் சேவைகள், தொலைபேசிகள், மின்சாரம், பஸ் சேவை போன்றவற்றை அரசாங்கமே நடத்துகிறது. இச்சேவைகள் மிகத்திறமையாக நடைபெறுவதாக பலரும் ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். அங்கு இதனை விடவும் திறமையாக தனியார் துறை செயற்படுகிறது என யாராவது வாதம்புரிவார்களோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், ஒன்று சொல்லலாம். அதாவது கவிட்சலாந்தில் அரசு துறை இச்சேவைகளை வழங்கி வந்த போதிலும் வரைவிலக்கணத்தின் பிரகாரம் அங்கு அரசாங்க துறையில் எந்த உள்ளார்ந்த பலவீனமும் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. மறுபுறத்தில், அதன் விதிவிலக்கான திறமை குறித்து அது உலகெங்கிலும் பிரபல்யம் பெற்றிருக்கிறது. திறமையும் திறமையீனமும் துறைகளைப் பொறுத்த ஒரு விஷயம் அல்ல என்பதே இதிலிருந்து புலனாகிறது. அது பொதுச் சூழல் குறித்த ஒரு பிரச்சினையாகும். சில சூழ்நிலைகளின் கீழ் அரசு துறையும் தனியார் துறையும் இரண்டுமே திறமையானதாக இருக்க முடியும். எல்லைப்பயன் எங்கு அதிகம் இருக்கிறது, என்பதல்ல பிரச்சினையின் மையம். அரசு துறையாயினும் சரி தனியார் துறையாயினும் சரி

அவற்றின் அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் உச்சமட்ட திறமையின் பால் உயர்த்தும் வகையில் சூழ்நிலையை மாற்றியமைப்பதே பிரச்சினையின் அமையக் கருவாகும்.

நான் இப்பொழுது சொல்ல விரும்பும் முடிவுக் குறிப்புகளுக்கு இது என்னை இட்டுச் செல்கிறது. வளர்முக நாடுகளிடம் இப்பொழுது கடந்த கால அனுபவம் இருப்பதால், அரசு துறை, தனியார் துறை என்பன குறித்த எதிர்கால கொள்கை எவ்விதம் அமைய வேண்டுமென அவை தம்மிடமே கேட்டுக் கொள்ளுதல் வேண்டும். இந்தப் பிரச்சினையுடன் தொடர்பு கொண்டவை என்று நான்கருதும் மூன்று விஷயங்கள் என்னினைவுக்கு வருகின்றன. பெரும்பாலான வளர்முக நாடுகளில் அரசாங்கத்துறையினால் அல்லது தனியார் துறையினால் மேலும் செய்வதற்கு அதிகமாக ஒன்று மில்லை என்பது முதலாவதாகும். ஏற்கெனவே நிறைவு செய்யப்பட்டிருக்கும் பலவற்றை, திறமையை கொண்டு வரும் நோக்கில் மட்டும் மீள ஒழுங்கமைப்பதற்கு பாரிய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுவது பொருத்தமற்றதும், வீண் செலவினங்கொண்டு வருவதுமாகும். எங்களுடையதைப் போன்ற ஒரு நாடு இன்னமும் கைத்தொழில் புரட்சியின் கைத்தொழில் மயமாக்கலின் விளிம்பிலேயே இருக்கிறது. சொத்துக்களின் உருவாக்கத்திலும், கைத்தொழில்சாலை கட்டியெழுப்புவதிலும் இந்நாட்டின் தனியார் துறை பிரமாண்டமான முயற்சிசாலை செய்து வந்திருக்கிறது. தற்போதைய தொழில் முயற்சிகள் கைமாற வேண்டுமா? வேண்டாமா என்பதல்ல இங்குள்ள பிரச்சினை. எதிரில் இருக்கும் சவால்களின் பின்னணியில் பார்க்கும்போது இப்பிரச்சினை இரண்டாவது இடத்தையே பெறுகிறது. இரண்டாவதாக, தொழில் முயற்சிகளை அரசாங்கத்துறையிலிருந்து தனியார் துறைக்கு மாற்றும் பிரச்சினையை

இந்நாடு எதிர்கொள்ளத்தான் வேண்டும். அரசாங்கத்துறையில் மேற்கொள்ளப்படும் சில நடவடிக்கைகள் தொடர்ந்தும் அத்துறையினாலேயே மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்பதனை நியாயப்படுத்தக்கூடிய வலுவான காரணங்கள் எதுவுமில்லை. இந் நடவடிக்கைகளை எளிதில் தனியார் துறையிடம் கையளித்துவிட முடியும். இதனைச் செய்வதற்கு பல வழிசான்றுகள் என்பதனை இந்த கருத்திற்கு எடுத்துக் காட்டும். சொத்துகளை நேரடியாக கைமாற்றுதல், கூட்டு முயற்சிகள், முகாமை ஒப்பந்தங்கள், போட்டி என்று பல வழிகளில் இதனை மேற்கொள்ள முடியும். என்னுடைய மூன்றாவது யோசனை மற்றவற்றை விட முக்கியத்துவம் குறைந்தது என்று கூற முடியாது. அரசாங்கத்துறையிலிருந்து தனியார் துறைக்கு உரிமையை அல்லது முகாமையை எவ்விதம் மாற்ற வேண்டும் என்று கூறுவதல்ல அந்த யோசனை. மாறாக, அரசாங்கத்துறை தொழில் முயற்சிகளின் செயலாற்றுகை சூழலையும், செயற்றிறன் மட்டத்தையும் மாற்றியமைப்பது தொடர்பானதாகும். அனைத்து நாடுகளினதும் அவை சோஷலிச நாடுகளாக இருந்தாலும் சரி, முதலாளித்துவ நாடுகளாக இருந்தாலும் சரி, கலப்பு பொருளாதாரங்களை கொண்ட நாடுகளாக இருந்தாலும் சரி, கவனத்தை இப்பிரச்சினை ஈர்த்துள்ளது. அரசாங்கத்துறை தொழில் முயற்சிகளை வெற்றிகரமான, திறமையான, வளைந்து கொடுக்கக் கூடிய தாபனங்களாக மாற்றியமைப்பது எங்ஙனம் என்பது கிழக்கேரோப்பிய சோஷலிச நாடுகளிலும் சீனாவிலும் ஒரு கொள்கைப்பிரச்சினையாக உருவாகி இருக்கிறது. பொருத்தமான முகாமை மாதிரிகளையும், தீர்மானம் எடுக்கும் முறையினையும் அறிமுகப்படுத்துவதும், தீர்மானங்களை எடுப்பதற்கு உகந்த ஒரு சூழலை உருவாக்குவதுமே இது தொடர்பான பிரச்சினையாகும். வளர்

முக நாடுகள் இப்பிரச்சினையை எதிர்கொள்ள வேண்டுமென்றே நான் நினைக்கிறேன். இலங்கையைப் பொறுத்த வரையில் தனியார் மயமாக்கல் இருந்து வந்த போதிலும் அரசு துறை மிகப் பெரியதாகவே இருந்து வரும். எனவே, தனியார் மயமாக்கல் குறித்த கொள்கை அணுகுமுறை மேலே குறிப்பிட்ட மூன்று அம்சங்களையும் உள்ளடக்கியதாக இருக்க வேண்டும். தற்பொழுது பொதுத்துறையாலோ தனியார் துறையினாலோ மேற்கொள்ளப்படாத நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதற்கு தனியார் துறைக்கு ஊக்குவிப்பு அளிக்க வேண்டிய அவசியம்; அரசு துறையை விவேகபூர்வமான முறையில் ஒழுங்குபடுத்தல்—அரசு துறை நடவடிக்கைகளை நியாயப்படுத்த முடியாத துறைகளையும் அரசு தலையீடு தேவையில்லாத துறைகளையும் தனியார் துறையிடம் கையளித்தல்; இறுதியாக அரசாங்க துறையின் திறமையை விருத்தி செய்ய வேண்டிய அவசியம். இலங்கையின் கொள்கை அமைவில் இவ்வம்சங்களில் அதிக அக்கறை காட்டப்படுதல் வேண்டும்.

அரசாங்க தொழில் முயற்சிகளை தனியார் மயமாக்குவது தொடர்பான பிரச்சினை மேலிருந்து அதிகார தோரணையில் கட்டளையிடுவதன் மூலம் தீர்த்து வைக்கக்கூடிய ஒரு விஷயமல்ல என்பதனை நான் இதுவரை கூறியவற்றிலிருந்து நீங்கள் புரிந்து கொண்டிருப்பீர்கள். சந்தர்ப்பங்கள், நிலைமைகள், சூழ்நிலைகள் என்பன மாற்றமடையும் போது அந்த மாற்றங்களுக்கு இசைவான விதத்திலேயே நாங்கள் தீர்மானங்களை எடுக்க வேண்டும். வளர்முக நாடுகளிலும் இலங்கையிலும் தனியார் மயமாக்குதல் குறித்து இதுவரை கிட்டியிருக்கும் அனுபவங்களை பயன்படுத்தி, இப்படி முறையை மதிப்பிடுவதற்கும், அது குறித்த முடிவுகளுக்கு வருவதற்கு முரிய வழிகாட்டுதல்களை

(21 - ம் பக்கம் பார்க்க)

தனியார்மயமாக்கல் பற்றிய விவாதத்தில் சில கருதுகோள் பிரச்சினைகள்

ஏ. எஸ். ஜயவர்தன

தபால், தந்தி அதிகாரிகள் சங்கமும் பிரெடிக் எபேர் ஸ்டிப்டிங் அமைப்பும் கூட்டாக ஏற்பாடு செய்த, "தனியார்மயமாக்கலின் தாக்கங்கள்" என்ற கருத்தரங்கு 1987-ம் வருடம் ஆகஸ்ட் 7-ஆம் திகதி கொழும்பில் நடைபெற்றது. இலங்கை மத்திய வங்கியின் பிரதி ஆளுனர் திரு. ஏ. எஸ். ஜயவர்தன இக்கருத்தரங்கை துவக்கி வைத்து நிகழ்த்திய உரை இது.

வரைவிலக்கணங்கள்

விவாதத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு முன், "தனியார் மயமாக்குதல்" என்னும் சொற்றொடருக்கு நாம் என்ன பொருள் கொள்கிறோம் என்பதை தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இது பல அர்த்தங்களுக்கு இடமளிக்கலாம் — வெவ்வேறு நபர்கள் வெவ்வேறு பொருள்களைக் கொள்ளலாம். நான் அதை விளங்கிக்கொண்ட மட்டில், தனியார்மயமாக்கல், என்பது "தனியார் சம்பந்தமற்ற" ஏதேனும் ஒரு சொத்தைத் "தனியார் சம்பந்தம்" உள்ளதாக ஆக்குவது என்பதைக் குறிக்கும். பொதுவாகவோ அல்லது கூட்டாகவோ பொது மக்களுக்கு (அல்லது அரசாங்கத்துக்கு அல்லது ஓரளவு அரசாங்க சார்புள்ள தாபனத்துக்கு)ச் சொந்தமான சொத்தின் உடைமையைத் தனியாருக்கோ அல்லது தனி நபருக்கோ சொந்தமான சொத்தாக மாற்றியமைப்பதைத் "தனியார் மயமாக்கல்" என்று வர்ணிக்கலாம். அப்பொருளில், "தனியார் மயமாக்கல்" எனும் சொற்றொடர் "தேசியமயமாக்கல்" என்பதற்கு எதிர்முகமான தெனக் கருதலாம். "தேசியமயமாக்கல்" என்பது தனியாருக்குச் சொந்தமான, சொத்தைப் பொது உரிமையான அல்லது கூட்டு உரிமையான சொத்தாக உரு மாற்றியமைத்தலைக் குறிக்கும். இப்பொழுது, அண்மையில் நடைபெற்ற விவாதங்

களில் பங்குபற்றிய சிலர் "எல்லாம் அல்லது ஒன்றுமில்லை" எனும் வகையான வரைவிலக்கணங்களை உபயோகிக்க முற்படுகின்றனர். உதாரணமாக, அவர்கள் ஈற்றுன நிலைமைகள் பற்றி விவாதிக்க முற்படுகின்றனர். அந் நிலைமைகளில் எல்லாச் சொத்துக்களும் ஒன்றில் தனியாருக்குச் சொந்தமானவையாகவோ அல்லது பொது உரிமையாகவோ இருக்கின்றன. பிரச்சினையை அணுக இதுதான் சிறந்த வழியா? பிரச்சினையை அணுக இது ஓர் ஆபத்தான வழி என நான் கருதுகிறேன். தேசியமயமாக்கலில் மிதமிஞ்சிய வைராக்கியம் கொண்ட ஓர் அரசாங்கம் உங்கள் மனைவியையும் மக்களையும் கூடக் சவீகரிக்கலாமென இலட்சியவாத அடிப்படையில் தேசியமயமாக்கலை முன்பு எதிர்த்தவர்கள் எச்சரித்ததுபோல, மக்களுக்குத் தீங்கான வகையில் பாதைகள், பூந்தோட்டங்கள், பொலீஸ் முறை, கல்வி முறை, ககாதாரமுறை முதலியன போன்ற எமது பொது வசதிகள் யாவும் தனியார் மயமாக்கப்பட்டுவிடுமெனத் தனியார்மயமாக்கலைக் கோட்பாட்டு ரீதியில் கண்டிப்போர் அச்சங்கள் தெரிவிப்பதை நான் காண்கிறேன். வரலாற்றில் எல்லாக் காலங்களிலும் அரசாங்கத்துறையும் தனியார் துறையும் முன்னேற்றமடைந்த முதலாளித்துவ - சோஷலிச பொருளாதாரங்களில் கூட உடனிருந்து வந்தன - அருகருகே இருந்து

வந்தன - இன்றும் அப்படியே இருந்து வருகின்றனவென்பதை நாம் மறந்து விடக்கூடாது. எந்தக் காலத்திலும் பூரணமாக தனியார் மயமான ஒரு பொருளாதாரமோ அல்லது பூரணமாக அரசாங்க மயமான ஒரு பொருளாதாரமோ இருந்து வந்ததேயில்லை. (ஒரு வேளை அப்படியிருந்து வருவதும் சாத்தியமல்ல). இந்த அதீத உடைமை வகைகள் தத்துவரீதியான (கற்பனை) அமைப்புகள் மட்டுமேயாகும். அவை பிரச்சினைகளைத் துருவித் துருவி ஆராயும் விஞ்ஞானிகளின் எடுகோள்களாகும் - நாம் வசிக்கும் யதார்த்த உலகுக்குப் பொருந்துவனவல்ல. ஆதலின் இந்த வாதானுவாதம் நாம் வாழும் யதார்த்த உலகை மையமாகக் கொள்ள வேண்டும். எனவே, எந்தப் பொருளாதார நடவடிக்கைகள் (தனியார் உடைமையின் கீழ்) தனிநபர்களால் சிறப்பாக நடத்தப்பட வேண்டும்? எந்தப் பொருளாதார நடவடிக்கைகள் பொதுத்துறை அல்லது கூட்டுத்துறை உடைமையின் கீழ் சிறப்பாக நடத்தப்பட வேண்டும்? வெவ்வேறு வகையான உடைமையின் கீழ் இந்த நடவடிக்கைகளில் வெற்றிகரமாக ஈடுபடுவதற்குத் தேவையான நிலைமைகள் யாவை? என்ற அடிப்படையில் எமது விவாதத்தை நாம் நடத்த வேண்டும்.

உடைமை முக்கியமா?

நுண் பொருளியல் கருத்து

தற்போது நடைபெறும் விவாதத்தில் அபூர்வமாகக் கேட்கப்படும் கேள்வியை நான் இப்பொழுது கேட்கட்டுமா? உடைமை முக்கியமா? இதைத்

தெளிவாக்க, நான் மீண்டும் கேட்கிறேன். காலையில் நீங்கள் அருந்தும் ஒரு கோப்பைத் தேநீர் முற்றாக அல்லது பெருமளவு பொது (அரசாங்க)த் துறையினால் உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது என்பதோ அல்லது அது முற்றாக அல்லது பெருமளவு தனியார் துறையினால் உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது என்பதோ உங்களுக்கு முக்கியமாகப் படுறதா? நீங்கள் இங்கு வருவதற்கு இன்று பயணம் பண்ணிய பாதை முற்றாக அல்லது பெருமளவு அரசாங்கத் துறைக்கு அல்லது தனியார் துறைக்குச் சொந்தமானது என்பது உங்களுக்கு முக்கியமாகத் தோன்றுகிறதா?

இப்பொழுது தயவு செய்து இக் கேள்விக்குப் பதிலளிக்க உங்கள் உணர்ச்சிகளை அனுமதிக்காதீர்கள். அரசாங்க உடைமையின் கீழோ அல்லது தனியார் உடைமையின் கீழோ இப்பொருள்களால் நீங்கள் இதுவரை நன்மை அனுபவித்திருக்கிறீர்கள் என்ற காரணத்துக்காக, அப்படிச் செய்வதற்கு இதுதான் ஒரே வழி என்று தயவு செய்து நினைக்காதீர்கள். தேயிலை, தனியார் உடைமை, அரசாங்க உடைமை ஆகிய இரு உடைமைகளின் கீழும் நன்கு பயிரிடப்பட்டு உற்பத்தி செய்யப்பட்டு வந்துள்ளது. அதே போல தனியார் பாதைகளுமிருக்கின்றன; அரசாங்கபாதைகளுமிருக்கின்றன. இவற்றில் சில தனிநபர்களால் பராமரிக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஆனால், பெரும்பாலானவை, ஒன்றில் பொது வரி வருமானம் வாயிலாகவோ அல்லது குறிப்பான வரிகள், ஆயங்கள் மூலமாகவோ அரசாங்கச் செலவில் பராமரிக்கப்படுகின்றன.

நாம்முதலில் இப்பிரச்சினையை தனிநபரின் அல்லது நுகர்வாளரின் நோக்கிலிருந்து பார்ப்போம். இதுவே “நுண் (மைக்ரோ) அணுகுமுறை.” இதில் உடைமை முக்கியமாகப் படுகிறதா? அது அவ்வளவு முக்கியமல்லவென நான் ஊகித்

தால் அது தவறாகமாட்டாது. நுகர்வோர் என்ற முறையில் எங்களால் கொடுக்க முடிந்த நியாயமான விலையில், நியாயமான அளவுக்கு நல்லதரமானதாக ஒரு கோப்பை நல்ல தேநீரைப் பருகவே நாம் விரும்புகிறோம். இலங்கையில் உபயோகிக்கப்படும் பாதைகளுக்குப் பொதுவாக விலை குறிக்கப்படாத போதிலும், பாதைகள் நியாயமான அளவுக்கு நன்கு பராமரிக்கப்பட்ட நிலையில் இருக்கவேண்டுமென்று உபயோகிப்போர் எதிர்பார்க்கிறார்கள். படுகுழிகளைத் தாண்டிச் செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் நெரிசலுமில்லாமல் பயணம் பண்ணக் கூடிய முறையில் பாதைகள் அமைந்திருக்க வேண்டுமென அவர்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள். தேயிலையின் உற்பத்தி வழங்கல் முறை அல்லது பாதைகள் யாருக்குச் சொந்தம் என்பது எப்போது முக்கியத்துவம் பெறுகிறதென்றால், அதன் உடைமையின் தனியார் தன்மை அல்லது அரசாங்கத் தன்மை அதன் தரச்சிறப்புக்கும் அது கிடைக்கக் கூடிய தாயிருப்பதற்கும் ஓர் அலாதிமான முறையில் அதன் விலையின் நியாயத் தன்மைக்கும் கணிசமான அளவில் உதவினால் மட்டுமே... அப்படி நடக்கின்றதா? இது பதிலளிப்பதற்கு ஒரு சுலபமான கேள்வியல்ல. ஏனென்றால், தரமும் வாங்கக்கூடிய நிலையிலிருப்பதும் ஆக உணர்வு சார்ந்த நியாயத்தீர்ப்புகளாகும். ஆனால், உடைமையின் தன்மையே சிறிதளவில் ஒரு விளைவை உண்டாக்குகிறதென நான் துணிந்து கூறினால் அது தவறாகாது. சிலர் இதை ஒப்புக் கொள்ளமாட்டார்கள்: அரசாங்கத்துறையின் பொருள்கள் மேலான தரத்தனவாகவும் குறைவான விலையுள்ளவாகவும் உள்ளனவென்று அவர்கள் கூறுவர். ஆனால் பொதுப்படையாகக் கூறுவதில் நாம் எச்சரிக்கையாயிருப்போம். ஏனென்றால், சாதகமாகக் குறிப்பிடப்படும் ஒவ்வோர் உதாரணத்துக்கும் எதிராக மற்றோர் உதாரணம் குறிப்பிடப்படலாம்.

மறுபக்கத்தில், விலை பற்றிய வாதம் நன்முறையில் செய்யப்படுகிறது. அரசு துறைப் பொருள்கள் தனியார் துறைப் பொருள்களைவிட மலிவாக இருப்பதாக பரந்த அளவில் கருதப்படுகிறது. இது நாம் நன்கறிந்த இருவாதங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. முதலாவதாக, அரசு துறை முயற்சிகளுக்குத் தனியார் துறை முயற்சிகளைவிட அதிக நிதிகள் கிடைக்கின்றன. அவற்றினால் உற்பத்தியை விரிவாக்க முடியும். பேரளவிலான செயற்பாடுகளில் அதிகசிக்கனங்களைச் சாதிக்க முடியும். அதன் மூலம் செலவுகளைக் குறைக்க முடியும். இரண்டாவதாக, ஆகக்கூடிய இலாபங்களை ஈட்டும் நோக்கம் அரசு துறையை நெறிப்படுத்தவில்லை. ஆனால், “பொதுமக்களுக்குச் சேவை” செய்யவேண்டுமென்ற நோக்கமே அதை வழிப்படுத்துகிறது. ஆதலால், அரசு துறைப் பொருள்கள் ஒன்றில் கட்டுப்பாடற்றவையாகவோ அல்லது மிகக் குறைவான விலை குறிக்கப்பட்டனவாகவோ இருக்கின்றன. ஏனென்றால், அவற்றின் செலவுகள் குறைவாக உள்ளன. இதெல்லாம் நுகர்வோருக்குச் “சேவை” எனப்படும் ஒரு சேவையை வழங்குவதற்காகவே, இங்கும் நாம் பொதுப்படையாகக் கூறுவதில் எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும். ஏனென்றால், ஒரு தரப்புக்குச் சார்பாகக் குறிப்பிடப்படும் ஒவ்வோர் உதாரணமும் எதிர்நிலையை நிரூபிக்கும் மற்றோர் உதாரணத்தினால் முறியடிக்கப்படலாம். மேலும், மறைந்திருக்கும் செலவுகளைப் புறக்கணிக்க நாம் முற்படுகிறோம்- ஓர் அரசு துறை முயற்சி பொருள்களை மலிவாக ஆனால் நஷ்டத்தில் விற்க முடியும். இந்த நஷ்டத்தை இறுதியில் வரியிறுப்பாளர் செலுத்த வேண்டியுள்ளது. இவ்விதமாக, நீங்கள் ஓர் அரசு துறைப் பொருளை மலிவாக வாங்கி உபயோகிக்கிறீர்கள். ஆனால், அதற்கு வரிவிதிப்பின் மூலம் பணம் செலுத்துகிறீர்கள். நஷ்

டத்துக்கு நிதியளிக்க அரசாங்கம் கடன் வாங்கினால், பணவீக்கம் ஏற்படலாம். பணவீக்கத்தின் கீழ், விலைகள் ஏறினால் உங்கள் வருமானத்தின் கொள்வனவு சக்தி வீழ்ச்சியடைகிறது. இதன்றான் பணவீக்கம் என்பது மக்கள் மீது விதிக்கப்படும் ஒரு வரியாகும் என அழைக்கப்படுகிறது. சுருக்கமாகச் சொல்வதெனில், நாம் நுகரும் பொருள்களுக்காக நீங்கள் பணம் செலுத்தவேண்டியுள்ளது. அரசாங்கத் துறையிலோ அல்லது தனியார் துறையிலோ 'இலவசமதிய போசனம்' என்று கூறிக் கூடியதொன்று மில்லை.

இந்த வாதத்தின் இன்றோர் அம்சம் யாதெனில், தனியார் துறையிலுள்ள ஏகபோக உரிமையாளர்கள் பொதுமக்களின் கோரிக்கைகளை விடக் குறைவான மட்டத்தில் தங்கள் உற்பத்தியை வைத்திருப்பதன் மூலம் உயர் விலைகளை அறவிட முற்படுகிறார்கள்; ஆனால் அரசு துறையில் உள்ள ஏகபோக உரிமை பெற்ற நிறுவனங்கள் பொதுமக்களின் சேமநலத்தைக் கருத்திற்கொண்டு சாத்தியமான வரை ஆக்கூடிய உற்பத்தி செய்வதில் ஈடுபட முடியும் என்பதாகும். தத்துவரீதியாக, இது ஒரு பலமிக்க வாதமாகும். "முதலாளித்துவ" அல்லது "தனியார் முயற்சி" பொருளாதாரங்கள் என நாம் சுலபமாக வர்ணிக்கும் பொருளாதாரங்களில் பாரிய அரசு துறைகள் ஏன் இருக்கின்றனவென்பதை இது விளக்குகிறது. ஏகபோக உரிமையாகக் கூடிய எந்தப் பொருளாதார நடவடிக்கையையும் அரசாங்கம் நடத்துவதே மேல் எனவும், அரசாங்கம் தனியார்துறை உரிமையாளர்களை விட அதிக தயாள குணம் உள்ளது எனவும் வாதிக்கப்படுகிறது.

இங்கும் நாம் எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும். யாராவது தொருவர் இலங்கையில் சிகரெட் உற்பத்தியில் தனியார்

துறைக்கு இருந்துவரும் ஏகபோக உரிமையை எடுத்துக்காட்டலாம். இன்னுமொருவர் இலங்கையில் பெற்றோலியம் உற்பத்தி - விநியோகத்தில் அரசு துறைக்கு இருந்துவரும் ஏகபோக உரிமையைச் சுட்டிக்காட்டலாம். இவ்விரு பொருளாதார நடவடிக்கைகளின் குறைநிறைகளைப்பற்றி நீங்கள் விவாதித்தீர்களாயின், இருதரப்புகளின் சார்பிலும் எழுப்பப்படும் நானாவிதமான வாதங்களைக் குறித்து ஆச்சரியப்படுவீர்கள். இவ்வாதங்களில் பெரும்பாலானவை அக உணர்வைச் சார்ந்தவையாகவும் மனதில் பதியக் கூடியனவாகவும் இருக்கும்.

இந்த வாதத்தின் அடிப்படைக் கருத்து என்னவென்றால், போட்டியிடும் முயற்சிகள், ஏகபோக உரிமையுள்ள முயற்சிகள் ஆகியவற்றைத் தவிர தனியார் துறை அரசாங்கத்துறை ஆகிய இருதுறைகளையும் சேர்ந்த முயற்சிகள் சந்தையின் பொருளாதார யதார்த்தத்தை எதிர்நோக்க வேண்டியிருக்கும். ஏகபோக உரிமையுள்ள ஒரு தனியார்துறை நிறுவனம் உற்பத்தியைக் குறைத்து, உயர்விலைகளை அறவிடுமாயின், அது விரைவில் போட்டிக்கு ஊக்கமளித்து, ஏகபோக உரிமையையும் ஏகபோக உரிமையினால் வரும் உயர்வான இலாபங்களையும் இழந்துவிடும். ஓர் இயற்கையான ஏகபோக உரிமையுள்ள இடத்து, எந்த அரசாங்கமும் தனியார் துறையிலோ அல்லது அரசாங்கத்துறையிலோ நியாயமற்ற ஏகபோக உரிமையுள்ள விலை நிர்ணயத்தை அனுமதிக்காது. அங்கு விலையும் தரமும் சற்று ஒழுங்குபடுத்தப்படும். தனியார் விதிப்போக்குவரத்தில் நீங்கள் இதைக் காணலாம். அங்கே பொதுமக்களின் வசதிக்காக நேர அட்டவணைகளும் கட்டண விதிங்களும் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை நியாயமற்ற முறையில் நிர்ணயிக்கப்பட்டால், உங்களுக்கு நல்ல சேவை கிடைக்காது. விதிப்போக்குவரத்து வாகனங்களை உபயோகிக்கும்

மக்கள் துன்பப்படுவர். அரசு துறையைச் சேர்ந்த ஏகபோக உரிமையுள்ள நிறுவனங்கள் மிகத் திறமையாகவும் பரோபகாரமாகவும் நடத்தப்படுகின்றனவென்று நீங்கள் நினைத்து விடலாகாது. அவை இப்படி நடத்தப்படவில்லையென்பதை உலகெங்கும் நடத்தப்பட்ட ஆய்வுகள் எடுத்துக்காட்டியுள்ளன. இது மின்சக்தி, விமானப்போக்குவரத்து, விமானநிலையங்கள், தொலைத்தொடர்புகள், மற்றும் இவை போன்ற கைத்தொழில்கள் சம்பந்தமாகத் தற்போது எடுக்கப்படும் நடவடிக்கைகளுக்கு ஓர் ஊக்கிவிசையாக அமையும். இக்கைத்தொழில்கள் உலகெங்கும் அரசாங்க உடைமைகளாயிருந்து வருகின்றனவென்பதையாவருமறிவர். இவ்விஷயம்பற்றி உங்களுக்குச் சந்தேகங்கள் ஏதேனும் இருந்தால், உங்கள் சொந்தக் கைத்தொழில் - தொலைத்தொடர்புகள் சேவைக் கைத்தொழில் - அரசாங்க ஏகபோக உரிமையில் திறமையாகவும் பரோபகாரமாகவும் நடத்தப்படுகிறதா? அல்லது அது பெருமளவிலான உற்பத்தியில் சிக்கனங்களைச் சாதித்து வருகிறதா? என்னும் பிரச்சினைப்பற்றி தயவுசெய்து சிந்தித்துப் பாருங்கள். உங்கள் ஆய்வில் புறவயமாயிருங்கள். உண்மை அடிக்கடி கற்பனையை விட விநோதமாயிருப்பதை நீங்கள் காண்பீர்கள். நீங்கள் வழங்கும் சேவைகள் அதற்கான கோரிக்கையைப் பூர்த்தி செய்யப்போதா. தொலைபேசிகளைப் பெற விரும்பும் மக்கள் ஒன்றைப் பெற இவ்வளவு காலம் காத்திருக்க வேண்டியிருப்பதற்கு இதுவே காரணம். சேவையை விரிவாக்க உங்களிடம் போதிய நிதிகள் இல்லையென்பது தெளிவு. அரசாங்கம் கூட அரிதாயுள்ள நிதிகளைப் பெறப் போட்டியிட வேண்டியுள்ளதென்பதை இது எடுத்துக்காட்டுகிறது. உங்களுக்குப் போதிய நிதிகளை வழங்க அரசாங்கத்தினால் முடியாதிருந்தால், உபரி வருமானத்தைப் பெறுவதன் மூலமாகவோ அல்

வது தனியார் மூலதனத்தை உள்ளுக்கு இழுப்பதன் மூலமாகவோ இந்த நிதிகளைப் பெற நீங்கள் நினைத்தீர்களா? உங்கள் அமைப்புக்கு நீங்கள் ஆதாரத்தைக் கூட்டும்போது அது அடுக்கடுக்காக விரிவடைகின்றது. அதன் மூலம் நீங்கள் உங்கள் உபரி வருமானத்தை அதிகரித்திருப்பீர்கள். நீங்கள் மிகப்பிந்திய தொழில்நுட்பவியலுடன் கைகோர்த்துச் சென்றீர்களா? உங்கள் அமைப்பை உபயோகிப்போர் உங்கள் சேவைகளைக் குறித்துத் திருப்தியடைகிறார்களா? அல்லது அவர்கள் அடிக்கடி முறையிடுகிறார்களா? உங்களைக் குறைகூற நான் விரும்பவில்லை. ஏகபோக உரிமையுள்ள ஒரு தனியார் நிறுவனத்தை விட நீங்கள் நல்ல முறையில் நடக்கிறீர்களா என்றுதான் நான் உங்களைக் கேட்கிறேன்.

நான் மிதமிஞ்சிக் குறைகூறக் கூடாது. ஏனென்றால் ஒருவேளை உலகத்திலேயே படுமோசமான தெனச் சொல்லக்கூடிய ஒரு தொலைத் தொடர்பு முறையை நான் கண்டுள்ளேன்; ஆர்ஜென்டினாவிலே-இந்நாடு உலகிலுள்ள செல்வ வளமிக்க நாடுகளில் ஒன்றாகும். புவனஸ்-அயர்னிலே நீங்கள் வானத்தை நோக்கினால், வானமெங்கும் ஆயிரக்கணக்கான தொலைபேசிக் கம்பி வரிசைகள் ஒரு சிலந்திக் கூடுபோல் அமைந்திருப்பதைக் காண்பீர்கள். அந்நாட்டில் அடுத்தடுத்து அதிகாரத்துக்கு வந்த அரசாங்கங்கள் தொலைத்தொடர்புகளை மிகமோசமாக புறக்கணித்து விட்டதால், ஒருவர் அங்கு தனது ஆயுட்காலத்தில் ஒரு தொலைபேசி அழைப்பைப் பெறுவது முயற்கொம்பு. எனவே, தனியார் துறையைச் சேர்ந்த கெட்டிக்காரர்களான அர்ஜென்டீனியர்கள் தங்கள் விலைமதிக்க வியலாத தொலைபேசிகளிலிருந்து மற்றும் நூற்றுக்கணக்கானோருக்கு தொலைபேசி விரிவிணைப்புகளைத் தந்துள்ளனர். இதன் மூலம் பெரும்பணம் சம்பாதிக்கிறார்கள். இதேவேளை

அரசாங்கத் தொலைத் தொடர் முறை மிதமிஞ்சிய பஸ்வால் இயங்க முடியாமல் திணறிக் கொண்டிருக்கிறது. பெரிய ஹோட்டல்களும் பெரிய வர்த்தக நிலையங்களும் கூட தொலைபேசி மூலம் மற்றவர்களுடன் தொடர்பு கொள்ள இந்தச் சிலந்திக் கூடுகளையே உபயோகிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இவ்விஷயத்தில் அவ்வப்பொழுது காட்டப்படும் சிறு கருணைகளுக்கு ஒருவர் நன்றி செலுத்த வேண்டும்.

எனது வாதத்தின் இப்பகுதியைச் சுருக்கமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நுண்(மைக்ரோ) ஹேவுக்கு நிலையிலிருந்து பார்க்கும்போது, உடைமை முக்கியமாகப்படுகிறதா? என்னைப் பொறுத்தவரை, உடைமை முக்கியமல்லவென்றே நான் முடிவு செய்கிறேன். உபயோகிப்போர் என்ற முறையில், பல்வேறு பொருள்களை வாங்குவதற்காக நாமெல்லோரும் ஒரு சந்தையில் கூடுகிறோம். நியாயமான விலைகளில் நியாயமான அளவுக்கு நல்ல தரமாயுள்ள பொருள்களைப் பெற நாம் எதிர்பார்க்கிறோம். போட்டி நிலவும் ஒரு சந்தையில் வழங்கலும் கோரிக்கையும் பொருள்களின் விலைகளை நிர்ணயிக்கின்றன. அரசுதுறை நடவடிக்கைகளோ அல்லது தனியார் துறை நடவடிக்கைகளோ சந்தையைப் பின்தொடர்ந்து செல்லவேண்டும். துணிவுள்ள ஆனால் தப்புவழியிற் செலுத்தப்பட்ட அரசு துறை முயற்சியொன்று இவ்விதியைப் புறக்கணிக்க முயலுமாயின், அது விரைவில் வருந்த வேண்டியவரும். அத்துடன், வரியிறுப்பாளரிடமிருந்து மான்ய உதவி பெறவேண்டியிருக்கும், அதாவது, நுகர்வோர் ஆகிய நாங்களே அந்த வரியிறுப்பாளர்கள், இறுதியில் நாமே அதிகபணம் செலுத்த வேண்டியிருக்கும். தனியார் துறையைப் பொறுத்தவரை, அது அவசியத்தின் நிமித்தம் சந்தையைப் பின்பற்றிச் செல்ல முற்படும். ஏகபோக உரிமையுள்ளதாயிருந்தால், குறையாடுவோருக்கெதிரான ஒரு முன்னெச்சரிக்கையாக இப்படிச் செய்யும். இறுதியில், தனியார் துறை அரசாங்கத்துறை ஆகிய இரு துறைகளின் உற்பத்திப் பொருள்களுக்கும் நீங்கள் கொடுக்கும் விலைகள் அவ்வளவு வித்தியாசமாயிருக்க மாட்டா. நானே நடத்திய ஒரு பரிசோதனை மூலம் இவ்வாதத்தை நான் விளக்கிக்காட்டுகிறேன். ஒருநாள் நான் அரசாங்க திரிப்பொலி சந்தையில் ஓர் இரூத்தல் அவரைக்காய்ச்சை தனியார் துறை கொள்நுப்பிட்டி சந்தையில் நிலவும் விலையில் பாதி விலைக்கு வாங்கினேன். திரிப்பொலி சந்தையில் மலிவாக வாங்கிய அவரைக்காய்ச்சை கலவறாகவும் வகைப்படுத்தப்படாதுமிருந்தன. நான் வாங்கிய ஓர் இரூத்தல் அவரைக்காய்ச்சைவிருந்து கெட்டுப்போனவற்றை அசுற்றியபோது, அரை இரூத்தல் அவரைக்காய்ச்சை மட்டுமே மிஞ்சியிருந்தன. அந்த உண்மையான விலை கொள்நுப்பிட்டி சந்தையில் உள்ள ஒரே சீரான நல்ல தரமான, வகைப்படுத்திய அவரைக்காய்ச்சைகளின் விலைக்குச் சரிசமமாயிருந்தது. இக்கதையிலிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ளும் பாடம் என்னவென்றால், போட்டி நிலவும் நல்ல தகவல்களைப் பெறும் சந்தைசனில் விலைகள் அதே மட்டத்தையே அடைகின்றன என்பதாகும். ஒரு விளை பொருளை அரசுதுறைக்குச் சொந்தமான நிறுவனமோ அல்லது தனியார் துறையைச் சேர்ந்த நிறுவனமோ விற்கலும் விலை மட்டம் மாறுவதில்லை. நீங்கள் ஆராய்வின் பேரில் ஒரு சந்தையில் மான்ய உதவி அளித்தால், யாராவதொருவர் அதற்குப் பணம் செலுத்த வேண்டியிருக்கும். உங்கள் வல்லமைப்படியோ அல்லது உங்கள் சலன சித்தங்களின் படியோ சந்தையை உருவாக்க எந்த வழியுமில்லை.

உடைமை முக்கியமா? பேரண்டப் பொருளியல் பார்வை

ஒரு தேசிய கோணத்திலிருந்து இப்பிரச்சினைக்கு விடையளிக்க

முயல்கிறேன். ஒவ்வொரு நாட்டுக்கும் சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டுதல், விரோதிகளுக்கு எதிராக நாட்டைப்பாதுகாத்தல், மக்கள் கண்ணியமான பிழைப்பாதாரத்தைப் பெறுவதற்கான நிலைமைகளைச் சிருஷ்டித்தல் போன்ற பாரிய தேசியக் குறிக்கோள்கள் உண்டு. தனியார் துறையின் நடவடிக்கைகளால் இந்தப் பாரிய தேசியக் குறிக்கோள்களில் சிலவற்றைச் சாதிக்க முடியாதென்று இப்பொழுது வாதிக்கப்படுகிறது.

சில நடவடிக்கைகளில் வெளிப்பயன்கள் பெருமளவில் இருப்பதுடன் அவற்றை அளவிடுவதும் மிகக்கடினமாகும். தனியார் துறை அதன் செலவுகளை பாவனையாளர்களிடமிருந்து நியாயமான விலைகளாக அறவிட்டுக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. பொருட்களுக்கு நியாயமாக விலையிடுவது கடினமாக இருப்பதால் தனியார் துறை இத்தகைய நடவடிக்கைகளில் இறங்குவதில்லை. ஒரு பொருள் அப்பொருளுக்குரிய விலையைக் கொடுக்க முடியாதவருக்கு மறுக்கப்படலாம் என்பதே இதன் கருத்து. அப்படிச் செய்தால்தான் ஒரு விலையை அறவிட முடியும். ஒரு வெளிச்ச வீட்டை எடுத்துக்கொள்வோம். அனைத்து மாலுமிகளும் அதனால் பயனடைகின்றனர். யாராவது மாலுமி ஒருவருக்கு இந்த வெளிச்ச சமீஞனையை மறுக்கவோ அல்லது இதனைப் பெறுவதிலிருந்து தவிர்த்துவிடவோ வழியில்லை. அது மறுக்கப்பட முடியுமாயின் மட்டுந்தான் அதற்கு நீங்கள் விலை குறிக்க முடியும். இத்தகைய பொருட்கள் "பொதுப் பொருட்கள்" அல்லது "சமூகப் பொருட்கள்" என்று அழைக்கப்படுகின்றன. வரி செலுத்துவோரின் பணத்திலிருந்து அல்லது பாவனையாளர்களில் ஒரு கூட்டுக்குழுவிடமிருந்து கட்டணம் அறவிடுவதன் மூலம் அரசாங்கமே இச்சேவைகளை வழங்க வேண்டுமென்று வாதிக்கப்படுகிறது.

இது போன்றதுதான் வானொலி ஒலிபரப்பும். அதிலிருந்தும் எவரையும் தவிர்த்து விட முடியாது. அதனால்தான் வானொலிப் பெட்டிகளை வைத்திருப்பவர்களிடமிருந்து அவர்கள் அவற்றை பாவித்தாலும் சரி பாவிக்காவிட்டாலும் சர்லேசென்ஸ் கட்டணம் அறவிடப்படுகிறது. இதிலும் வர்த்தக விளம்பரங்களுக்கு அறவிடுவதன் மூலம் தனியார் துறை பங்களிப்பு மிகத்திறமையான முறையில் பெற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது. செலவுகளை திரும்ப பெற்றுக்கொள்ள முடியாததனால் தனியார் துறை இச்சேவைகளை வழங்குவதில்லை.

பொதுத்துறை உடைமை மற்றும் சமூகப்பொருட்களை வழங்குதல் குறித்த வாதத்தை யாரும் மறுக்கமுடியாது. அநேகமாக உலகின் அனைத்து நாடுகளிலும் இது ஒரு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நடைமுறையாக இருக்கிறது. தேசிய பந்தோபஸ்து, சட்டம், ஒழுங்கு என்பன தெளிவாகவே அரசு துறையின் பொறுப்புக்களாகும். இந்த துறைகளில் தனியார் துறை நடவடிக்கைகள் பொருளாதார ரீதியில் சாத்தியமில்லை. ஆனால் பொதுத்துறை நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் இதே இயல்பினதாக இருப்பதில்லை. எல்லா வகையான பொதுத்துறை நடவடிக்கைகளையும் நாம் கவனமாக பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். சமூகப்பொருட்களை வழங்குவதாக நாம் கருதும் பல நடவடிக்கைகள் குறிப்பாக, சீமான நிலையங்கள், பாதைகள் போன்றன சில அம்சங்களில், நாம் நினைக்கும் விதத்தில் இல்லை என்பதனை இந்த பரிசீலனைகளின் போது நாம் காணுவோம். இப்பொருட்களை பாவனையாளர்களிடமிருந்து தவிர்ப்பதன் மூலம் அவற்றுக்கு விலையிட முடியுமா என்பதே இதற்கான பரிட்சையாகும். பொருட்களை ஒரு விலையில் விற்கக்கூடியதாக இருக்கும் நடவடிக்கைகள் வர்த்தக நடவடிக்கைகளாக இருந்தால் தனியார் துறையே

அல்லது பொதுத்துறையே அதில் செயற்பட முடியும்.

தேசிய நலன்கள் பெரிய அளவில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கும் தொழில்களைப் பொறுத்தவரையில் தனியார் துறை அவற்றில் இறங்குவதற்கு தயக்கம் காட்டும். ஏனென்றால் இதில் செலவுகளை மீள்பெற்றுக்கொள்ள முடியாது. இத்தகைய நடவடிக்கைகள் தனியார் மயமாகக் கலை வேண்டி நிற்பதில்லை. தனியார் துறை கைத்தொழில்களில் ஈடுபடுவதற்கு தயங்குகிறது என்றும் அதனால் அரசாங்கம் முன்மாதிரியாக நின்று வழிகாட்ட வேண்டும் என்றும் 1930 களிலும் 1940 களிலும் விவாதிக்கப்பட்டது. அரசாங்கம் வெற்றிகரமான பல கைத்தொழில்களை அமைத்துக்கொண்ட போது தனியார் துறை இம்முறையை பின்பற்ற வேண்டுமென்று எதிர் பார்க்கப்பட்டது. இந்த விதத்தில் பாரிய நடவடிக்கை ஈட்டி தவறான முன்மாதிரிகளைக் காட்டும் பல கைத்தொழில்களை நாம் நிறுவினோம். எமது நோக்கத்தினை நாம் அடையவில்லை; இந்த தொழில்களை மூடிவிடவில்லை; வரி செலுத்துவோரின் செலவில் இவற்றை தொடர்ந்து நடத்திவந்தோம். இந்த அனுபவம் தரும் படிப்பினை தேசிய நலனில் அல்லது வெளி நலனில் மிதமிஞ்சிய அழுத்தம் வைக்கக் கூடாது என்பதுதான்.

பொதுத்துறை உடைமைக்கு சார்பான மற்றொரு வாதம் "அத்தியாவசிய சேவைகள்" குறித்ததாகும். சீசரின் மனைவியின் கற்பைப்போன்றதுதான் இந்த அத்தியாவசிய சேவை கருதுகோளும். இதனை திட்டவட்டமாக வரையறுத்துக் கூற முடியாததுடன் அது பலருக்கு பல அர்த்தங்களை கொடுக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. இந்த விஷயத்தை மிக கவனமாக அலசிப்பார்த்தால் பலவிதமான அத்தியாவசியப் பொருட்களும் சேவைகளும் அரசு துறையே போலவே தனியார் துறையினாலும் வழங்கப்பட்டுவருவதனை

காணலாம். அவசர நிலைமைகளில் சந்தைப்படுத்தல் திணைக்களம், கூ. மொ. வி., கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் போன்றன உணவுப் பொருட்களை விநியோகிக்கின்றன. இது மிக நல்லது. அரசு துறையின் பயன்களை மிகைப்படுத்திக்காட்டுவதற்கு சிலர் இவ்வாதத்தினை முன்வைக்கின்றனர். ஆனால், அது தவறானது. இலங்கையில் உணவுப்பொருட்கள் சம்பந்தமான முழு வர்த்தகமும் எல்லா நேரங்களிலும் ஒரே நிறுவனங்களினால் மிகச் சிறப்பான முறையில் கையாளப்படுகிறது என்று கூற முடியாது. அவசரகாலங்களில் தட்டுப்பாடான பொருட்களை மிகத்திறமையான முறையில் விநியோகிக்கும் ஆற்றல் பொதுத்துறைக்கு உண்டு என்று மட்டுமே எம்மால் கூறமுடியும். இத்தகைய காலங்களில் சந்தை முறிந்து போகிறது என்பதையும், செலவுகள் பொருட்படுத்தப்படுவதில்லை என்பதையும் நாங்கள் கவனிக்க வேண்டும்.

**தனியார்மயமாக்கல்
தேசியமயமாக்கல்**

இந்த தனியார் மயமாக்கல் எதிர் தேசிய மயமாக்கல் விவாதத்தினை நுண்பொருளியல் அதாவது நுகர்வோர் - நோக்கிலும், தேசிய நோக்கிலும் பார்க்க வேண்டும். வியாபார முயற்சியாருக்குச் சொந்தமானது என்ற விஷயம் நுகர்வோரின் கண்ணோட்டத்தில் அவ்வளவு முக்கியமானதல்ல என்பதே என்கருத்து. அதேபோல தேசிய கண்ணோட்டத்திலும் கூட பொதுப் பொருட்கள் அல்லது சமூகப் பொருட்கள் சம்பந்தப்படும் ஒரு சில சந்தர்ப்பங்களில் தவிர இது முக்கியமான ஒரு விஷயம் என எனக்குப்படவில்லை. எனவே, தனியார் துறை, அரசு துறை ஆகிய இருவித பொருளாதார தாபனங்களான நன்மைகளையும், தீமைகளையும் தொடர்ந்து விவாதித்துக் கொண்டிருப்பதில் பிரயோசனமில்லை. இலாப நோக்கிலான தனியார் துறையின் இடத்தில் சேவை

நோக்கிலான பொதுத்துறை இடம் பெற வேண்டுமென்ற எதிர்பார்ப்பில் சுமார் 40 - 50 வருடங்களுக்கு முன் தேசியமயமாக்கல் குறித்து நாம் விவாதித்தோம். இது மக்களின் சேமநலனுக்கு வழி வகுக்கும் என்று நாங்கள் நம்பினோம். தேசியமயமாக்கலின் பெறுபேறுகள் அதிருப்தியையும், விரக்தியையும் எடுத்து வந்ததால் இப்பொழுது தனியார் மயமாக்கல் குறித்து பலமாக குரல் கொடுக்கப்படுகிறது. பரவலான தேசியமயமாக்கல் நடவடிக்கைகளால் சேவைகள் எந்த வகையிலும் வீருத்தியடையவில்லை என்றும், அவை வெறுமனே, தனியார் துறைக்குப்பதிலாக நிர்வாகிகளின் ஆட்சியமைப்பொன்றை உருவாக்கி இருக்கின்றது என்றும் பல ஆய்வுகள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளன. இத்தொழில் முயற்சிகள் உற்பத்தி சாராதொழில்களில் பலரை வேலையில் அமர்த்தி இருப்பதுடன், இவை மோசமான சேவைகளையும் வழங்கி வருகின்றன. இதன் விளைவாக ஏற்படும் வீரயத்தையும், நடத்தையும் சுற்றில் வரி செலுத்துவோரே தாங்க வேண்டியிருக்கிறது.

நிலைமைகள் இவ்விதம் இருபதன் காரணமாக தனியார் மயமாக்கல் குறித்து குரல்கள் உரத்து ஒலிக்கத்தொடங்கியுள்ளன. தேசியமயமாக்கல் குறித்து முன்னர் இதே போன்றுதான் குரல் கொடுக்கப்பட்டது என்பதை நாம் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளும் அதே வேளையில், உடமை பொதுத்துறையிலிருந்து தனியார் துறையிடம் மாறிவிட்டால் எல்லாத் தீமைகளும் ஒழிந்து விடும் என்று கண்மூடித் தனமாக நம்பவும் கூடாது.

யதார்த்தரீதியில் நாங்கள் இந்தப்பிரச்சினையை அணுக வேண்டும். கோட்பாட்டுப்பாதை ஆபத்தானது. தனியார் சொத்து தீமை பயப்பதும், இலாப நோக்கில் இருப்பதும், சுரண்டலுக்கு வழி வகுப்பதும்

என்ற உறுதியான நிலைப்பாட்டில் இருந்த சோசலிஷ்வாதிகள் கூட, பொருளாதார நிறுவனங்கள் தொடர்பாக தனியார் ஊக்குவிப்பினையும், இலாப உபரியையும் இப்பொழுது ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். அவர்கள் நடைமுறையதார்த்தத்தை அனுசரித்து நடப்பவர்கள். இப்பொழுது இடம் பெற்று வரும் பல அரசு துறை நடவடிக்கைகளை அரசுடைமையாகவோ அல்லது அரசும் தனியாரும் சேர்ந்தோ அல்லது முழுக்க தனியார் துறை மட்டுமோ இதைவிடத்திறமையாக நடத்த முடியாதா என்ற கேள்வியினை நாம் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும். இந்த விஷயங்களில் நாங்கள், உணர்ச்சிகளுக்கு இடம் கொடுக்காமல் நடந்துகொள்ள வேண்டும்.

ஒவ்வொரு அரசு துறை தாபனமும் வருடத்துக்கு ஒரு முறை தனக்குள்ளாகவே ஒரு கேள்வியைக் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும். எதிர்காலத்திலும் இது அரசு துறை தொழில் முயற்சியாக தொடர வேண்டுமா என்று அவை தமக்குள் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும். திறந்த மனதுடன் சுதந்திரமாக இது பற்றி கலந்துரையாடவேண்டும். குறிப்பிட்ட தொழில் முயற்சி ஏன் தொடர்ந்தும் அரசு துறையில் இருக்க வேண்டும் என்பதற்கான காரணங்களையும் அவர்கள் கூறட்டும்.

இதற்கான விடைகள் சுவாரஸ்யமான வையாக இருக்கும். உடமை யாருக்குச் சொந்தமாக இருக்க வேண்டுமென்ற தீர்மானத்தை வெளியார் எடுக்க வேண்டுமென்று நான் கூறவில்லை. குறைந்த பட்சம் இந்த தொழில் தாபனங்களாவது வருடத்துக்கொரு முறை தாம் ஏன் அரசுடைமையாக இருக்க வேண்டும் என்பதனை நினைத்துப் பார்க்கட்டும். தனியார் துறை மீது விதிக்கப்படாத பரீட்சை பொன்று அரசு துறை மீதுமட்டும் ஏன் விதிக்கப்படுகிறது என்று நீங்கள் கேட்கலாம். இதற்கான காரணங்கள் மிக எளிதானவை.

முதலில், தனியார்துறை அதன் உரிமையாளர்களின் பணத்தை பயன்படுத்துகிறது. அவை நடந்த மடைந்தால் உரிமையாளர்கள் தமது பணத்தை இழக்கிறார்கள். எனவே, அவர்கள் செலவினைக் கருத்தில் கொண்டு மிகத் திறமையாக செயற்படுகின்றனர். நிலைமைகள் மோசமாகினால் அவர்கள் வங்குரேத்து நிலையை அனுபவிக்கிறீர்கள். அரசுதுறை இந்தச் சோதனைக்கு ஆளாவ தில்லை.

இலாபமோ நட்புமோ அரசுதுறை நிறுவனங்கள் என் றென்றைக்கும் தொடர்ந்து இயங்கி வருகின்றன. இந் நிறுவனங்களில் ஊழியர்களின் பேரம் பேசும் ஆற்றல் நன்கு வேருன்றியிருக்கிறது. அதனால் அவர்கள் வேலைசெய்கிறார்களோ இல்லையோ சம்பளம் வழங்கப் படுதல் வேண்டும்; தொடர்ந்து அவர்களுக்கு தொழில்கொடுக்க வேண்டும். இவற்றை மூடி விடும் தைரியம் யாருக்குமில்லை. கல்லோயா மதிப்பீட்டு கமிஷன் அறிக்கையில் சுவாரஸ்யமான பல விஷயங்களைக் காணலாம். கல்லோயா திட்டம் பூர்த்தி யடைந்ததையடுத்து, கல்லோயா அபிவிருத்திச் சபை கலைக்கப்படுவதற்கு பதிலாக, அப்பகுதியில் பல்வேறு வகையான நடவடிக்கைகளை பொறுப்பெடுத்து நிலைத்து வாழத் தொடங்கியது. இதற்கான செலவுகள் செய்திட்டத்துக்கான இறுதிச் செலவைவிட இருமடங்காக இருந்ததுடன், ஏற்கனவேபெறப்பட்டிருந்த சில பெறுபேறுகளை இது எதிர்மறையானதாகவும் மாற்றியது. அரசு நிறுவனங்கள் மிகச் சக்திவாய்ந்த நிறுவனங்களாக இருப்பதுடன், தாம் தொடர்ந்து நீடித்துச் செல்ல முடியுமென்றும், தமது நடவடிக்கைகள் நல்லதோ கெட்டதோ அதற்கு பணம் செலுத்த பொது மக்கள் பொறுமையாக காத்திருப்பதாகவும் அவை நினைக்கின்றன. இதன் காரணத்தினாலேயே அவை சந்தைப்பீட்சைக்ளான வங்குரேத்து அல்லது தோல்வியை தழுவாமல் இருக்கின்றன.

போட்டிதான் சரியானபதில்

போட்டிச் சந்தையொன்றின் ஒழுங்கிலேயே இவ்விஷயத்தின் மையம் தங்கியிருக்கிறது. போட்டிச் சந்தையொன்றில் பெருந்தொகையான நிறுவனங்கள் பொருட்களை உற்பத்தி செய்கின்றன. அதே போல் பெருந்தொகையான நுகர்வோர் இப்பொருளை வாங்க காத்திருக்கின்றனர். போட்டி காரணமாக பொருட்களை முடியுமான மிகக்குறைந்த விலைமட்டத்தில் விற்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உற்பத்தியாளருக்கு உண்டு. இதனால் நுகர்வோரும் பயனடைகின்றனர். தேசிய நோக்கில், போட்டி உச்சமட்டவெளியீட்டினை எடுத்து வருகிறது. இது ஆரம்ப பொருளியல் கோட்பாடு. போட்டிச் சந்தையொன்றில், நிறுவனங்கள் தனியார் துறைக்குச் சொந்தமாக இருந்தாலும் சரி, அரசாங்க துறைக்குச் சொந்தமாக இருந்தாலும் சரி அது ஒரு பிரச்சனையாக இருக்காது. எனவே, நுண் பொருளியல் நோக்கில் அதாவது நுகர்வோரின் நோக்கிலும் அதே போல் தேசிய நோக்கிலும் உற்பத்திச் சாதனம் யாருக்குச் சொந்தமானது என்பது முக்கியமில்லை. நான் முன்னர் குறிப்பிட்ட "சந்தைத்தோல்வி"யின் போது மட்டும்தான் இது முக்கியமாக இருக்கிறது. சந்தை தோல்வியடையும் சந்தர்ப்பங்களில் மட்டும் - இவை அரிதான சந்தர்ப்பங்களாக இருக்கவேண்டும் - சேவைகளை ஒரு சமூகப் பொருளாக வழங்கவேண்டிய பொறுப்பு அரசாங்கத்துக்கு உண்டு.

ஆகவே, பொருளாதாரத்தில் போட்டி நிலைமைகளை எவ்விதம் சிறப்பாக ஊக்குவிக்க முடியும் என்பதிலேயே நாம் கவனஞ் செலுத்த வேண்டும். ஒன்றுடனொன்று போட்டியிடும் அரசு தாபனங்களை அல்லது தனியார் துறையுடன் போட்டியிடும் பொதுத்தாபனங்களை நாம்

வைத்திருக்க முடியும். அரசாங்க துறையிலும் அதே போல தனியார் துறையிலும் ஏகபோக உரிமைகள் நிலவுவதை நாங்கள் ஊக்குவிக்கக் கூடாது. ஏகபோகங்கள் ஒன்றில் ஒழுங்குபடுத்தப்பட வேண்டும் அல்லது புதிய போட்டி நிறுவனங்களுக்கு ஊக்கம் கொடுக்க வேண்டும். எங்கள் உள்ளூர்ச் சந்தை மிகச்சிறியதாக இருப்பதால் இதில் பல நிறுவனங்கள் போட்டி போட முடியாது என்று அந்த நாட்களில் நாம் விவாதித்து வந்தோம். அது ஒரு குறுகிய மனப்பான்மையாகும். இவங்கையைப் போன்ற ஒரு சிறிய நாடு உள்ளூர் சந்தையை மட்டும் கருத்தில் வைத்து சிந்திக்கக்கூடாது. முழு உலகினையும் ஒரு சாத்தியமான சந்தையாக அது நினைத்துக்கொள்ள வேண்டும். எனவே, சர்வதேச ரீதியில் போட்டி போடக்கூடிய சந்தையொன்று இலங்கையில் நிலவுவதற்கு அவசியமான சூழ்நிலைகளை நாம் உருவாக்க வேண்டும். இவ்விதத்திலேயே பல நாடுகள் பொருளாதார செழிப்பினை அடைந்தன.

இவற்றை நாம் ஏற்றுக்கொண்டால், தர்க்கரீதியான அடுத்த கட்டம் உடைமை குறித்த பிரச்சினையை யதார்த்த ரீதியான முறையில் நாம் அணுக வேண்டும் என்பதாகும். பொதுஉடைமையிலோ தனியார் உடைமையிலோ எந்த மாயாஜாலமும் மில்லை. பொதுத்துறை தெர்ழில் முயற்சியொன்று வரிசெலுத்துவோர் மீது ஒரு சமையாக இருப்பின், சந்தை முறிவினை இது காட்டுகிறது என நாம் பார்க்க வேண்டும். அவ்வாறில்லாவிடில், பொதுத்துறை உடைமையை வேண்டி நிற்கும் சமூக நலன் குறித்த அம்சங்கள் மற்றும் மானியம் வழங்க வேண்டிய அவசியம் இதில் இடம் பெற்றிருக்கிறது என்று பார்க்கவேண்டும். அத்துடன் இவற்றுக்கு மக்கள் பணம் செலுத்தவும் தயாராக இருக்க வேண்டும். இதற்கான பதில்கள் எதிர்மறையானதாக

(31 -ம் பக்கம் பார்க்க)

தனியார்மயமாக்கல்: விரிவும் விளைவுகளும்

(1986 டிசம்பரில் "அபிவிருத்தியில் தனியார்மயமாக்கல்" எனும்- பொருள் பற்றி நடைபெற்ற கருத்தரங்கில் வாசிக்கப்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரையின் சில பகுதிகள்)

ஈ. அன்டன் பாலசூரிய

வரலாற்றுக்கணம்

இதுவரை ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டுள்ள மிக நேரடியான வரை விலக்கணங்களுள் ஒன்று, அரசுக்குச் சொந்தமான சொத்து ஒன்றின் உடைமையரிமையையும், கட்டுப்பாட்டையும் தனியார் துறைக்கு மாற்றும் படிமுறை என்பதாகும். இதன் பொருள், ஒரு சொத்தின் 50 சதவீதத்தை யேனும் தனியார்துறை முதலீட்டாளர்களுக்கு விற்றல் என்பதாகும். அவ்வாறாயினும், பெருமள விலான சிறுபான்மைப் பங்கினை வைத்துள்ள ஓர் அரசாங்கம், மிகப்பெரும் தனிப்பங்காளர் என்ற வகையில் கட்டுப்பாடுடையதாகவிருக்கும் என்பதையும் நாமறிவோம். எவ்வாறாயினும், அநேகமாக ஐக்கிய இராச்சியத்தைத் தவிர அபிவிருத்தி குறைந்த நாடுகளின் அரசாங்கங்களது கருத்து இதுவன்று. பெரும்பாலான அரசாங்கங்கள் அவற்றின் சொத்துக்களின் சிறு பகுதியையே விற்க விரும்புகின்றன. இதற்குக் காரணம் அரசியல் ரீதியான முன்னெச்சரிக்கையாகவோ, உள்நாட்டில் மூலதனம் இல்லாமையாகவோ, கட்டுப்பாட்டை இழக்காமல் பணந்திரட்டும் விருப்பமாகவோ இருக்கலாம். அனைவரும் உடன்பட்டுள்ள ஓர் அம்சம், தனியார் மயமாக்கல் பயனுள்ளதாக அமைய வேண்டுமாயின் அரசாங்கத்துக்குச் சொந்தமான தொழில் முயற்சியின் முகாமை அரசாங்கத் துறையிலிருந்து தனியார்துறைக்கு மாற்றப்படவேண்டும் என்பதாகும்.

வேலையில்லாமை பற்றிய அச்சம்

இது உண்மையான தொரு கவலை. அதைப் பல வழிகளில் நோக்கலாம். முதலாவதாக, அரசாங்கத்துக்குச் சொந்தமான தொழில் முயற்சிகள்கூட தேவைக்கதிமமான ஊழியர்களுக்கு நீண்டகாலத்துக்கு நிதி

யளித்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. இவற்றுட் சிலவற்றில் ஏற்கனவே பெருமளவிலான மிகைப்பாடுகள் உள்ளன. தனியார் மயமாக்கல் காரணமாக தேவைக்கதிமமான ஆட்களுக்கும்தலை உருவாகுமானால் தாராளமான மேலதிகக் கொடுப்பனவு செய்தல் இப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு ஒரு வழியாகும். மற்றொரு வழி ஒவ்வொரு கைத்தொழிலையும் கட்டம் கட்டமாக ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் தனியார் மயமாக்குவதாகும். அல்லது ஒப்பந்த அடிப்படையில் அரசாங்கத் தொழில்களை வழங்கலாம். நான்காவதாக, பணி செய்வோருக்கு உரிமையாகும் வாய்ப்பினை வழங்கலாம். இதற்குத் தகுந்த தோர் உதாரணம் அரசாங்கத்துக்குச் சொந்தமான தேசியக் கேழ்வுக் கூட்டுத்தாபனத்தைக் கொள்வனவு செய்வதற்கு பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் 1982ல் பணி செய்வோரை அனுமதித்தமையாகும். பணிசெய்வோர் கம்பெனிப் பங்குகளில் 85 சதவீதத்தை வாங்குவதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டனர். இவ்வுடைமை ஊக்கப்பாட்டோடு, வரியிறுப்போருக்கு ஒரு சமையாக இருந்த இக்கம்பெனி அதிக இலாபம் தரும் வரிசெலுத்துகின்ற ஒரு கம்பெனியாக மாறிற்று.

இலங்கையின் பின்னணியில் தனியார்மயமாக்கல் ஒரு விரிவான கண்ணோட்டத்தில் நோக்கப்படவேண்டும். அதாவது, அரசியல் தலையீடுகள், வணிக நோக்கற்ற அரசாங்கத்துறையைவிட, நுகர்வோர் தேவையை நிறைவேற்றும், இலாபமீட்டும் சிறப்பாகச் செயலாற்றத்தக்க தனியார்துறைக்கு பொருளாதாரத்தின் பல துறைகளை மாற்றுவதற்கான ஓர் ஆக்கமுறை என்ற வகையிலேயே இது

நோக்கப்பட வேண்டும். தனியார்மயமாக்கல் என்பது 'சோசலிசத்தை' "முதலாளித்துவம்" கவிகரிப்பது என்றே அரசு சொத்துக்களை விற்று நிதி திரட்டுவதற்கான வழி என்றே ஒரு சில தனி நபர்களுக்கு உதவி செய்வதாகவோ அல்லது சொத்துக்களை தரைமட்ட விலைக்கு வாங்குவதற்குக் கம்பெனி சளுக்கு உதவி செய்வதாகவோ கொள்ளப்படக்கூடாது. அதன் குறிக்கோள் —

பயன்பாட்டுச் சேவைகளை வர்த்தக அடிப்படையில் நடத்துவதற்கான உள்நாட்டு ஆற்றலை உருவாக்குவதற்குரிய ஒரு வழியாக இக்கருத்தைப் பயன்படுத்தல்; அரசாங்க ஊழியர்களை தொழிலுட்பத்துறை வல்லுநர்களாகவும் தொழிலதிபர்களாகவும் ஆக்குதல்;

செல்வ உடைமையை மக்களிடையே பரவலாக்கல்;

தொழில் முயற்சி தொடர்பான கருத்தாக, இலாபமீட்டுவதற்கான சூழலை உருவாக்கல்;

அச்சமோ பக்கச்சார்போ இல்லாமல் பொருளாதார வளர்ச்சியில் சமமான பங்கை அரசாங்கத்துறையிலும் தனியார் துறையிலும் செலுத்துவதற்கு இலங்கைப் பிரசைகளுக்கு உரிமையுண்டு என்ற விளக்கத்தை ஏற்படுத்தல்

என்பனவாக இருக்கவேண்டும்.

எத்தகைய தொழில் முயற்சிகள் தனியார்மயமாக்கப்பட்ட வேண்டும்.

நுகர்வோருக்கு வேண்டியதும் அதற்காகப் பணஞ் செலுத்த அவர்கள் தயாராக இருப்பது

மான பொருட்களை உற்பத்தி செய்யும் அல்லது சேவைகளை அளிக்கும் எத்தொழில் முயற்சியும் தொழில் முயற்சியின் இலாபந்தருந் தன்மை தனியார் மயமாக்கலுக்கு ஓர் அடிப்படையாக அமைய வேண்டுமா? இதற்குரிய பதில் “ஆம்” என்பதாக வேண்டும். தனியார் மயமாக்கலின் சிறப்பியல்களுள் ஒன்று ஒதுக்கீட்டுக்கான சந்தை முறைக்குப் பதில் சந்தைத் தொடர்பற்ற முறை ஒன்றைப் பதிலீடு செய்தலாகும். “அரசு” அல்லது “அரசாங்க” துறை எனக் கூட்டாகக் குறிப்பிடப்படும் பலதரப்பட்ட நிறுவனங்கள் சந்தைத் தொடர்பற்ற ஒதுக்கீடுகளைப் பெற்றுக்கொள்கின்றன. ஆனால், இலாபத்தினால் தூண்டப்படும் தனியார் துறைக்கு இவ்வொதுக்கீடுகள் கிடைப்பதில்லை. எனவே, ஒதுக்கீடுகளை சந்தைத் தொடர்பற்ற முறையிலிருந்து சந்தைத் தொடர்புள்ள முறைக்கு மாற்றுவதல் தனியார் மயமாக்குவதற்கு ஒரு நிபந்தனையாக ஆக்கப்படலாம். இது, குறிப்பிட்டதொரு பொருளுக்கு அல்லது சேவைக்கான நிதியளிப்பின் மூலத்தை வரியற வீட்டிலிருந்து நுகர்வோர் செலவுக்கு இயல்பாகவே மாற்றிவிடும். இத்தகைய செலவு கட்டண அறிமுகத்துடன் சேர்க்கப்பட்டு விடும். அல்லது கட்டணங்கள் அதிகரிக்கப்படலாம். இலாபத்திற்கு எதிரான விவாதம் யாதெனில் அது பொருட்களையும் சேவைகளையும் வறியவர்களுக்கு எட்டாததாக ஆக்கி விடுகிறது என்பதாகும். இதனை நுகர்வோர் மானியத்தைக் கொண்டு நிவர்த்திக்கலாம். (அரசினால் அல்லது உள்ளூராட்சி மன்றத்தினால் வழங்கப்படும் உறுதியீட்டு அல்லது முத்திரை முறை ஒன்றினால் இதனைச் செயற்படுத்தலாம்).

இலாபம் முக்கியமல்லாத விடத்து சேவை அரிதாகவே அளிக்கப்படுகிறது என்பது அனுபவம் கண்ட உண்மையாகும். இலாபம் பெறுவதற்கான தடை (சிலர் இதனை சுயநலம் எனக்

குறிப்பிடலாம்) தொழில் முயற்சிக்கான ஆதரவைத் தூண்டி, உருவத்திலும் தரத்திலும் சுவையிலும் நிலையிலும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க பொருட்களை வழங்குவதற்கும், வாடிக்கையாளரைத் திருப்திப்படுத்துவதற்கான பிற்சேவையை வழங்குவதற்கும் தூண்டுகோலாக அமைகிறது.

தனியார் மயமாக்கல் தற்போதுள்ள சமூக-அரசியல் நிலையைக் குழப்பிவிடுமா? பதில் “இல்லை” என்பதாகும். சுயநிருப்ப அடிப்படையில் ஒரு தொழில் முயற்சியை நடாத்துவதற்காக தேசிய மயமாக்கப்பட்ட கைத்தொழில்களின் பங்குகளை விற்பதுதான் தனியார் மயமாக்கலின் பொருளல்ல. இதன் அடிப்படை நோக்கம், சந்தைச் சரக்குகளின் கூடிய பங்களிப்பின் மூலம் கைத்தொழிற் செயலாற்றுகையை முன்னேற்றுவதாக இருக்க வேண்டும். பொதுவான அடிப்படையிலன்றி தனித்தனித் துறைகளுக்கான போட்டியைச் சமநிலைப்படுத்துவதற்கான ஏற்பாடுகள் இருக்க வேண்டும், உதாரணமாக, இத்தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்குப் பின்வரும் வழிகாட்டுகைகள் உதவலாம்;

1. குறைந்த விலை, கூடிய தரம் என்பவற்றைக் கொண்டு அளக்கத்தக்கதாக நுகர்வோர் பயன்களை அதிகரித்தல்.
2. சட்ட ரீதியான, செயற்கைத் தடைகளை அகற்றி போட்டியை மேம்படுத்தல்.
3. கண்டிப்பான போட்டிக் கொள்கை.
4. கட்டுப்படியாகாத சேவைகளை வழங்குவதற்கான அடிப்படைகளும் ஒழுங்கு விதிகளும் அவற்றிற்கான நிதியளிப்பு வழிவகைகளும்.
5. மாறும் நிலையிலுள்ள வேலையின்மைக்கான நஷ்டஈடு.

தனியார் மயமாக்கலின் அரசி

யல் அம்சத்தைப் பொறுத்த வரை இலங்கையில் இக்கருத்து புதியதொன்றல்ல. குறைந்த பட்சம் கடந்த 7 தசாப்தங்களாக வேளும் இக்கருத்து எமது அரசியற் சிந்தனையில் இருந்து வந்துள்ளது. கௌரவ நிதியமைச்சரின் கூற்றொன்றில் இக்கருத்தினைக் காண்கின்றோம். “அரசாங்கத்தின் ஒரு கொள்கை விடயம் என்ற வகையில் தனியார்துறை சிறப்பாக நடத்தக் கூடிய எம்முயற்சியிலும் அரசாங்கம் தலையிடாது என்பதுடன் இப்பொழுது அரசாங்கம் நடத்திவரும் சில தொழில் முயற்சிகளும் தனியார்துறைக்குக் கையளிக்கப்படும்.”

தனியார் மயமாக்கலின் வகைகள் யாவை?

தனியார் மயமாக்கல் பல உருவங்களில் இடம் பெறலாம். ஆனால், பரவலாக இதனை 4 வகைகளில் அடைக்கலாம். இத்துறைகளில் ஒவ்வொன்றிலும் தனியார் மயமாக்கல் சம்பந்தமான செயல் முறைகளைப் பொதுப்படையாகக் குறிப்பிடுவது சாத்தியமல்ல. இறுதியில் இது துறைமாற்றம், தேசிய மயத்தை நீக்கல், அல்லது உடைமையுரிமை மாற்றம் என்பதிலேயே முடிவடையும். இதன் பொருள், அரசாங்கத்துக்குச் சொந்தமான சொத்துக்களைத் தனியார் கொள்வனவாளர்களுக்கு விற்று, குறிப்பிட்ட அத்துறையிலிருந்து அரசாங்கத்தை முற்றாக அகற்றுவதாகும், விற்பனை குறுகிய காலத்தில் ஒரு பெருத்தொகைப் பணத்தைத் திரட்டுவதற்கு பயனுள்ள ஒரு வழியாகும். அதேவேளையில் குறிப்பாக சொத்துக்கள் நிறைந்த, ஆனால் நட்டத்தில் நடைபெறும் தொழில் முயற்சிகளின் வரவு செலவுத் திட்டத்தின் மீதான அழுத்தத்தையும் இது குறைக்கிறது. உடைமையுரிமையை மாற்றுவதில், இலாப கரமாக நடைபெறுகின்ற அல்லது தொடர்ந்து நட்டத்தில் நடைபெறுகின்ற தொழில் முயற்சிகளில் எவற்றைத் தனி

யார்மயப்படுத்த வேண்டும் என்பதை தெரிவு செய்வதற்கான வாய்ப்பும் அரசாங்கத்துக்குண்டு. எவ்வாறாயினும், பின்னையது தனியாருக்கு மிகவும் கவர்ச்சியற்றதாகும்.

ஒப்பந்தம் செய்தல் மற்றொரு வகைத் தனியார்மயப்படுத்தலாகும். இங்கு ஒப்பந்தத்தின் கீழ் ஒரு சேவையை அளிப்பதற்கான உரிமைக்கு விலை கூறும்படி அரசாங்கம் தனியார்துறையை அழைக்கிறது. இதனால் சேவை அளிப்பதற்கான செலவு குறைகிறது. ஏனெனில் தனியார் கம்பெனிகள் அவ்வுரிமையைப் பெறுவதற்காகப் போட்டியிட்டுக் குறைந்த விலை கூறுகின்றன. பின்னர் ஒப்பந்தத்தை இழந்து விடலாகாது என்ற எண்ணத்தில் சேவையைச் சிறப்பாக அளிக்கின்றன.

குறிப்பிட்ட ஒரு சேவையை அரசாங்கம் அளிப்பதைவிடச் சிறந்த முறையில் அளிப்பதற்காக அரசாங்கம் தனது சொத்துக்களைக் குத்தகை கொடுத்து அதற்கான வாடகையைப் பெறுவதும் கம்பெனிகள் குழுவொன்றுக்கு அல்லது தனிப்பட்டவர்களுக்கு கூறுவிலை அடிப்படையில் குத்தகைக்கு விடுவதும் மற்றொரு முறையாகும்.

ஒழுங்குவிதிகளை நீக்குதல் தனியார்மயமாக்கலில் மற்றொரு முறையாகும். இதன்மூலம் அதுவரை அரசாங்க ஏகபோக உரிமையாகவிருந்த ஒரு சேவையை தனியார்துறை நடத்த அனுமதிக்கப்படுகிறது. இதன்மூலம் போட்டி அதிகரிப்பதனால் நுகர்வோர் நியாயவிலையில் தரமான பொருட்களைத் தெரிவு செய்வதற்கு வாய்ப்புக் கிடைக்கிறது. அத்துடன் வரவு செலவுத் திட்ட ஒதுக்கீடும் குறைகிறது. உ.எ.ப.ஸ்சேவை, கல்வி, மருத்துவ சாலை போன்றவை.

பிரச்சினைகளும் மூட்டுக் கட்டிடங்களும் யாவை?

தனியார்துறை சிறப்புறச் சேவைகளை அளிக்கக்கூடிய

துறைகளில் அரசாங்கம் போட்டியிடவேண்டிய அவசியமில்லை என்றும் அரசாங்கத்தின் பங்கு இச்சேவைகளை அளிப்பதற்கு மாறாக இவற்றை அளிப்பதற்கு வசதிசெய்வதாக இருக்கவேண்டுமென்றும் இப்போதைய அரசாங்கம் முடிவு செய்துள்ளது. இம்முடிவு, அரசாங்கம் புதிதாக முதலீடு செய்யும் துறைகளுக்குப் பொருந்துவதாயினும் ஏற்கனவேயுள்ள தொழில்முயற்சிகளைத் தனியார் மயமாக்குதல் மெதுவாகவே நடைபெறுகிறது.

அரசியல்வாதிகள் தம் தத்துவத்தையும், செல்வாக்கையும், தனக்குக் கீழுள்ள ஒரு கூட்டுத்தாபனத்துக்குச் சொந்தக்காரராகக்கூடிய வாய்ப்பையும் இழக்க விரும்புவதில்லை. ஏனெனில், கூட்டுத்தாபனங்கள் அல்லது அரசாங்கத்துறைத் தொழில்தாபனங்கள், பொதுசன உறவுகளுக்கான நிதி வழங்குவதற்கு தம் ஆதரவாளர்களுக்கு எல்லாத் தரங்களிலும் தொழில்வாய்ப்பு அளிப்பதற்

கும் தம் தொகுதிக்குச் சேவைகள் வழங்குவதற்குப் வாய்ப்பளிக்கின்றன. மேற்பார்வை அமைச்சுக்களின் அதிகார வர்க்கத்தினரும், பணிப்பாளர்களும் தம் சக்கராதிபத்தியம் சுருங்குவதை எதிர்ப்பது இயல்பு. பொதுமக்கள் நன்மைக்காக என்ற அடிப்படையில் அவர்கள் கூறும் காரணங்களில் உண்மையிலேயே தம் சொந்த நலன்கள் கலந்திருக்கின்றன என்பதை அவர்கள் அறிவர். அரசாங்க ஊழியர்களின் தொழில்களுக்கு ஆபத்து ஏற்படும் என்பதனால் அரசாங்க ஊழியர்கள் தனியார்மயமாக்கலை எதிர்க்கின்றனர்.

இப்பிரச்சினைக்குரிய தீர்வு ஒரு பக்கத்தில் அரசியல் துணியும் விருப்பமும் மறுபுறம் தனியார்மயமாக்கலுக்கு எதிரான கூட்டுக்களை ஒழிப்பதற்கான முயற்சியுமாகும். இது பிரிட்டனில் மிக வெற்றிகரமாகச் செய்யப்பட்டுள்ளது.

விவாதங்கள்

அரசாங்க தொழில் முயற்சிகளை தனியார் மயமாக்குவது தொடர்பாக சமீப காலத்தில் இலங்கையில் பரவலாக கலந்தரையாடப்பட்டு வருகின்றது. அரசாங்கத்துக்கு சொந்தமான தொழில்களை தனியார் வசப்படுத்துவதனை இலகுவாக்கும் நோக்கிலான சட்ட முயற்சிகள் 1986-ம் இறுதியில் நிதி, நிட்டயிடல் அமைச்சர் பரமசிவமூர்த்தியில் சமர்ப்பிக்கார்.

"அரசாங்க தொழில் முயற்சிகளை தனியார்மயமாக்குதல்" என்ற விஷயம் தொடர்பாக மிக முக்கியமான முதலாவது கருத்தரங்கின் இலங்கை பட்டயக் கண்காற்றார் நிறுவனம் 1987-ம் ஆண்டு ஜனவரி 10-ஆம் திகதியன்று நடாத்தியது. கா.ம.வி.கே.சே.யா., ஜெ.டி.என்.பி.யல்., ரன்ஜன் விஜேரத்ன., சரித்த பி.டி. சில்வா, கென்னத் அபேவிக்கிரம, பேர்னாட் சோய்லா, என்.பி. ஜயவர்தன ஆகியோர் இக்கருத்தரங்கின் பிரதான பேச்சாளர்களாவர்.

இரண்டாவது கருத்தரங்கு, "அபிவிருத்திக்காக தனியார்மயப்படுத்துதல்" என்ற தலைப்பில் முரணமைக் கண்களாளர் நிறுவனத்தினால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு 1987-ம் வருடம் ஜூலை 22-23 தேதிகளில் பண்டாரநாயகா குடும்பார்த்த சர்வதேச மாநாட்டு மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. அண்டன் பாவுசிய, சி.ஜே.சமரவீர ஆகியோர் இக்கருத்தரங்கில் உரையாற்றினர்.

அடுத்த கருத்தரங்கு, "தனியார்மயமாக்கலின் தரக்கள்" என்ற தலைப்பில் தபால், தொலை தொடர்பு அதிகாரிகள் சங்கத்தினால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு, 1987-ம் வருடம் ஆகஸ்ட் 7-ம் தேதி இலங்கை மன்றக்கல்லூரியில் இடம்பெற்றது. ஏ.எஸ். ஜயவர்தன, பி. விதானபத்திரன், டி.எ.எ.எல்.வ. வர்ணபால, மலர் விஜேசிங்க, ஜே.என்.டி.யன்.டாஸ், உபாவி ஜயசேகரா ஆகியோர் இக்கருத்தரங்கின் பிரதான பேச்சாளர்களாவர்.

"தனியார்மயமாக்கல்-அது ஒரு தீர்வு" என்ற தலைப்பில் அரசு கூட்டுத்தாபன பொறியியலாளர் சங்கத்தினால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட கருத்தரங்கு 1987-ம் ஆண்டு மே 16-ம் தேதி இலங்கை விஞ்ஞான முன்னேற்றச்சங்க மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. சி.எஸ். ரத்னாயக, லலித் அத்துவத்தமுதலி, சசந்தா குணசில்லா, ஜே.என்.டி.யன்.டாஸ், சரித்த பி.டி. சில்வா ஆகியோர் இக்கருத்தரங்கில் உரை நிகழ்த்தினர்.

தனியார்துறையும் அரசாங்கதுறையும்

“தனியார்மயமாக்கல் ஒரு தீர்வாகுமா” என்ற தலைப்பில் அரசு பொறியியலாளர்கள் அங்கம் ஏற்பாடு செய்த கருத்தரங்கில் திகழ்த்திய உரை)

கசந்தா குணதிலக

அரசு துறையினதும் தனியார் துறையினதும் திறமை, நியாய தர்மம் என்பவற்றுடன் தொடர்புற்றிருக்கும் சில பிரதான அம்சங்கள் குறித்து நான் கலந்துரையாட விரும்புகிறேன். அரசு, தனியார் துறைகளின் முகாமை கலாசாரத்தினை ஓரளவுக்கு பரிசீலனை செய்த எனது கலாநிதிப்பட்டத்துக்கான ஆய்வின்போது பதினேந்து வருடங்களுக்கு முன் நான் வாசித்த விஷயங்களிலிருந்தே கூடிய அளவுக்கு எடுத்துரைக்க விரும்புகிறேன். நான் சொல்லவிரும்பும் விஷயங்கள் பலருக்கும் வெளிப்படையாக தெரிந்ததுதான்.

சில புனைவுகளை நிராகரித்து யதார்த்தத்தை மீண்டும் ஒரு முறை எடுத்துக் கூறுவதன் மூலம் நான் இதனை ஆரம்பித்து வைக்கிறேன். தனியார் துறையிலும் அரசு துறையிலும் இருக்கும் தாபனங்கள் திறமையானவையாகவோ அல்லது திறமையற்றவையாகவோ இருக்க முடியும். அவ்வாறு இருந்து வந்துமுள்ளன, அதே போல அவை மானியங்களைப் பெறவும் முடியும். பல அப்படி மானியம் பெற்றும் இயங்கி வந்துள்ளன. ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு அப்பால் அவை வளர்ச்சியடையும் போது குறிப்பிட்ட ஊக்குவிப்பு முறைகள் போன்ற நன்கு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட முறைமைகளை அவை வேண்டி நிற்கின்றன.

அரசாங்க துறையின் திறமை மிக்க வெற்றிகரமான முயற்சிகள் குறித்த பல உதாரணங்கள் ஐக்கிய அமெரிக்காவிலிருந்து எடுத்துக்காட்ட முடியும். சந்திரனில் முதலாவது மனிதனை இறங்க வைத்த அப்பல்லோ திட்டம் நாஸாவினாலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டது. அடுத்ததாக அமெரிக்க இராணுவம் மேற்கத்தைய உலகில் மிகச் சிறப்பான முறையில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ள

ஓர் அமைப்பாகும். சமீபத்தில் சோவியத் யூனியனில் வெளியான சில அறிக்கைகளின்படி அந்நாட்டின் விமானப்போக்கு வரத்து நிறுவனமான ஏரோப்பூனொட்டின் திறமையைமேலும் விருத்தி செய்ய முடியும் என்று கூட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது. மறுபுறத்தில், அரசுக்கு சொந்தமான ஏயார் பிரான்ஸ், பிரிட்டிஷ் ஏயார் வேய்ஸ் போன்ற நிறுவனங்கள் யூ.ஈ. ஏ., ஈ.டீ. ஏ. போன்ற தனியார் நிறுவனங்கள் காட்டிய அதே அளவு திறமையுடன் போட்டி போட்டு இயங்கி வந்துள்ளன.

சில நாடுகளில் அரசாங்கத்துறை தொழில் முயற்சிகள் — ரெயில்வே சேவை போன்றன — மானியப்படுத்தப் பட்டுள்ளன. இன்னொரு புறத்தில், தனியார் துறையினால் மேற்கொள்ளப்படும் பல துறைகள் குறிப்பாக மேற்கரோப்பா, ஜப்பான், அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளின் விவசாயத்துறை — கனத்த அளவிலான மானியங்களைப் பெற்று வருகின்றன. இம் மானியங்கள் காரணமாக மேற்கரோப்பாவில் மலையளவு பட்டரும் பாலும் குவிந்து கிடக்கின்றது. இந்த மானியங்கள் ஜப்பானில் எந்த அளவுக்கு வழங்கப்படுகின்ற தென்றால் அங்கு அரிசியின் உத்தரவாத விலை உலக மட்டத்தை விடவும் பத்துமடங்கு அதிகமாக இருக்கிறது. கைத்தொழில்களைப் பொறுத்தவரையில், அமெரிக்காவில் பெருந்தொகையான கைத்தொழில்கள், வளர் முக நாடுகளின் திறமை மிக்க உற்பத்திப் பொருள்களிலிருந்து பாதுகாப்பு முறைகள் மூலமும் மானியங்கள் மூலம் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக, உடுத்துணி, புடவைக் கைத்தொழில் ஓர் உதாரணமாக காட்ட முடியும். அதே போல ஜப்பானின் இலக்ரோனிக்ஸ் கைத்தொழிலையும் குறிப்பிட

முடியும். நன்கு பிரபல்யம் பெற்ற தனியார் நிறுவனங்களான கிரிஸ்லர், ரோல்ஸ் ரோய்ஸ் போன்றன தோல்வியுற்றபோது அரசாங்க மானியங்களுடனும், உதவிகளுடனும் மீண்டும் அவை திடகாத்திர நிலைக்கு கொண்டுவரப்பட்டதையும் நாமறிவோம்.

ஐ. பி. எம். அல்லது அமெரிக்க இராணுவம் அல்லது மிட்கபிளி போன்ற பாரிய நிறுவனங்கள் யங் முறைசார் ஒழுங்கமைப்பு ஏற்பாடுகளின் கீழ் இயங்க வேண்டியவையாக இருக்கின்றன. இலாப நோக்கில் செயற்படும் ஓர் உரிமையாளர் அவற்றை நேரடியான முறையில் இனியும் இயக்கிச் செல்ல முடியாது. முறைசார் முகாமை மாதிரிகளும் ஊக்குவிப்புத் திட்டங்களும் இப்பொழுது அவசியப்படுகின்றன.

முகாமை விஞ்ஞானமானது இப்பொழுது சில சர்வதேச கூறுகளையும் அதே போல சில ஸ்தல கூறுகளையும் உள்ளடக்கியதாக இருக்கிறது. இந்த சர்வதேச அம்சங்கள் முகாமைக் கோட்பாட்டில் அதிகம் வலியுறுத்தப் படுவதுடன் அவை கலாச்சாரங்களையும் ஊடறுத்துக் கொண்டு செல்லக்கூடியன என்றும் கூறப்படுகின்றது. எனினும், முகாமைக் கோட்பாட்டின் சில ஆதார கூறுகள் கலாச்சாரத்துடனும் அவ்வப்பின்னணியுடனும் பின்னிப்பிணைந்தவை. உதாரணமாக, ஜப்பானிலும் அமெரிக்காவிலும் உள்ள தனியார் நிறுவனங்களில் வித்தியாசமான முகாமை மாதிரிகள் பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றன. ஐக்கிய அமெரிக்க, சோவியத் தாபனங்களுக்கிடையிலும் அத்தகைய வேறுபாடுகள் உண்டு. உற்பத்திச் சாதனங்களின் உரிமையானது, பல்வேறு மாதிரி

யிலாவை முகாமை மாதிரிகளை நிர்ணயிக்கும் பிரதான காரணியாக பல சந்தர்ப்பங்களில் செயற்படவில்லை.

முகாமை விஞ்ஞானம் என்பது கடந்த 150 வருட காலமாக வளர்ச்சிகண்டு வந்த அறிவின் முறைசார் கூறு ஒன்றாகும். பப் பேஜ் என்பார் 1835ல் வெளியிட்ட "இயந்திரங்களினதும் உற்பத்திப் பொருட்களினதும் சிக்கனம்" என்ற நூலிலிருந்து இத்துறை ஆரம்பமாகியது என்று கூறலாம். அதன் பிறகு அநேகமாக ஒவ்வொரு நாட்டிலும் முகாமை விஞ்ஞானம் முறைசார் அறிவின் ஒரு பகுதியாக வளர்ச்சியடையத் தொடங்கியது.

மேற்ககத்தைய நாடுகளில் 1930களில் தனியார்துறை நவீனடைந்த போது 19ம் நூற்றாண்டிலிருந்த தனியார் துறையின் தரம் மாறிவிட்டது என்று பல எழுத்தாளர்கள் வலியுறுத்திக் கூறினார்கள். இவர்களுள் மிக்க செல்வாக்குள்ள எழுத்தாளரான பேர்ன்ஹாம் "முகாமைத்துவ புரட்சி" என்ற தனது நூலில், தனியார் துறையில் உரிமையாளர்கள் முகாமை செய்வதிலிருந்தும் ஒதுங்கி விட்டார்கள் என்றும், தொழில்சார் திறமை பெற்ற உயர் அதிகாரிகள் குழுவொன்றே இப்பொழுது முகாமையை மேற்கொள்கிறது என்றும் எழுதினார்.

இதன் உள்ளார்ந்த கருத்து பெரிய அளவிலான நிறுவனங்களுக்கு தொழில்சார் முகாமை அமைப்பு ஒன்று அவசியம் என்பதாகும். தனியார் உரித்துடமை என்பது இங்கு ஒரு தற்செயல் நிகழ்வுதான். முக்கிய தீர்மானங்களை முகாமையின் உயர் மட்டத்தில் இருக்கும் அதிகாரிகளே எடுக்கிறார்கள். இந்த அடிப்படையில் பார்க்கும் போது பெரிய நிறுவனங்களின் இயக்கத்தைப் பொறுத்த வரையில் அரசாங்க துறைக்கும் தனியார் துறைக்குமிடையே அடிப்படை வித்தியாசங்கள் காணப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை. சரியான முகாமைத்

துவ அணுகு முறைகள் கைக்கொள்ளப்பட்டால் அரசு தாபனங்கள் தனியார் துறையைப் போல மிகத்திறமையாக செயற்பட முடியும் என்பதனை இது காட்டுகிறது. ஒரு பாரிய நிறுவனம் யாருக்கு சொந்தமானது என்பதில் அதன் திறமையோ திறமையின்மையோ தங்கியிருக்கவில்லை. உள்ளக முகாமை அமைப்பின் ஆற்றலிலேயே தாபனத்தின் திறமையான செயற்பாடு தங்கியிருக்கிறது.

இந்தப் பின்னணியில், விசேஷமாக இலங்கை நிலமையை ஒருவர் நோக்குவாராயின் அரசு துறை நிறுவனங்களும் அதே போல் தனியார் துறை நிறுவனங்களும் பலங்களையும் பலவினங்களையும் கொண்டிருப்பதனை அவர் அவதானிப்பார். அரசு துறையின் பலங்களில் ஒன்று, அது கடந்த நான்கு அல்லது ஐந்து வருடங்கள் வரையில் எமது கல்வி அமைப்பின் மிகச் சிறந்த வெளியீடுகளை உறிஞ்சிக் கொண்டுள்ளது என்பதாகும். முகாமைத்துவ உத்திகளை நன்கு அறிந்த பயிற்றப்பட்ட திறமையான ஆளணியினை அத்துறை கொண்டுள்ளது.

இருந்த போதிலும் அரசாங்க துறையின் சில தொழில் முயற்சிகள் தனியார் துறையைப் போல அவ்வளவு சிறப்பாக செயற்படவில்லை என்பதனை நாம் அறிவோம். (மறுபுறத்தில் தனியார் துறை அரசு துறையைப் போல் அவ்வளவு சிறப்பாக செயற்படவில்லை என்பதற்கான உதாரணங்களும் உண்டு.) சில அரசாங்க துறை தொழில் முயற்சிகள் நன்றாக இயங்காதிருப்பதற்கு அத்துறையில் "நல்ல மூளைகள்" இருப்பதுதான் காரணமென கூற முடியாது. இந்த மோசமான செயற்பாட்டுக்கு ஒன்றுடனொன்று பின்னிப்பிணைந்த சிக்கலான பல காரணிகள் பங்களிப்புச் செய்கின்றன. இவற்றுள் மிக வெளிப்படையான காரணி அரசு துறையில் முகாமைத்துவ

தீர்மானங்களை எடுப்பதில் பல விதமான தடங்கல்களை எதிர்நோக்க வேண்டியிருப்பதாகும். விலைகளை நிர்ணயிக்கும் சுதந்திரம், அன்றாட அலுவல்களில் குறுகிய நோக்கிலான அரசியல் தலையீடு போன்றவற்றையும் இவை உள்ளடக்குகின்றன. அரசியல் தலையீடு காரணமாக நிறுவனம் மிகமோசமாக பல வினமடைகிறது.

பாரிய அளவிலான துறையைப்பற்றியே நான் இதுவரை கூறினேன். சிறிய அளவிலான தொழில் முயற்சிகளுக்கு வெவ்வேறு மாதிரியிலான முகாமைத்துவம் தேவை என்பதற்கு நிறைய ஆதாரங்கண்டு. மிக இறுக்கமான முறையில் முன்பு திட்டமிடப்பட்ட விதத்தில் இங்கு தீர்மானங்கள் எடுக்கப்படுவதில்லை. மேலிடத்திலிருந்து அவை கீழே அனுப்பப்படுவது மில்லை. அரசாங்க துறையாயினும் சரி தனியார் துறையாயினும் சரி பாரிய அளவிலான நிறுவனங்களை விட சிறிய தனியார் நிறுவனங்கள் மிகத்திறமையாக செயற்பட முடியும். ஒரு சிறிய பலசரக்கு கடையில் அல்லது ஒரு ஹோட்டலில் பல்வேறு விதமான வேலைகளை ஒரு சில தனிநபர்களினால் செய்யப்பட வேண்டியிருப்பதனால் அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் தனியார் துறை தொழில் முயற்சி நன்றாக செயற்பட முடியும். பாரிய தொழில் முயற்சிகளும் கூட இத்தகைய சிறிதளவு மட்டத்தில் செயற்பட விரும்பினால் அந்த மட்டத்துக்கு ஏற்றதான ஒருங்கமைப்பு விதிகளை வகுத்துக் கொள்ள வேண்டும். சந்தைப்படுத்தலைப் பொறுத்தவரையில் விசேட விற்பனை உரிமைகள் அல்லது உற்பத்தியைப் பொறுத்தவரையில் ஒப்பந்தப்படி பயிரிடுதல் போன்றவற்றை குறிப்பிட முடியும். பின்னதுக்கு சிலோன்பாக்கோ கம்பனியை உதாரணமாக காட்டலாம். இந்த ஏற்பாடுகளை சிறிய அளவிலான உள்ளூர் மட்ட திறமைகளை பாரிய அளவு

நிறுவனங்களுடன் தொடர்பு படுத்துகின்றன.

பாரிய தொழில் முயற்சிகளைப் பொறுத்தவரையில், உள்ளார்ந்த திறமையானது, அரசு துறையிலோ அல்லது தனியார் துறையிலோ ஏதாவதொன்றில் இருக்க முடியும் என்று அடித்துக் கூறுவதற்கு வலுவான காரணம் எதுவுமில்லை என்பதுதான் எனது வாதத்தின் சாராம்சம். உடைமை குறித்த- அரசுடமை அல்லது தனியார் உடைமை- பிரச்சினை ஒரு தொழில் நுட்ப பிரச்சினையோ அல்லது முகாமைப் பிரச்சினையோ அல்ல. இது குறித்த இறுதி தீர்மானம் சமூக அரசியல், சித்தாந்த அளவுகோல்களிலேயே தங்கியிருக்கிறது. இலங்கையின் அரசியல் கட்சிகள் அனைத்தும்- குறைந்த பட்சம் தமது பிரகடனங்களிலாவது- பரந்த அளவிலான பொருளாதார சமத்துவத்துக்கு தம்மை அர்ப்பணித்துக்கொண்டுள்ளன. இந்தக் கண்ணோட்டத்துக் கூடாக தான் அரசு துறைக்கும் தனியார் துறைக்கும் இடையிலான தெரிவு குறித்த வழிகாட்டுதலை நாம் தேடவேண்டும்.

பேரளவிலான பொருளாதார அதிகாரம் ஓரீருவரின் கைகளில் குவிந்திருப்பதற்கு பதிலாக பொருளாதார சக்தி ஜனநாயக ரீதியில் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டுள்ள சமூகமொன்றை ஒருவர் விரும்புவாரேயாயின், அப்பொழுது பாரிய தொழில் முயற்சிகளுக்கென அரசாங்க துறையை ஊக்குவிப்பது முக்கியமாகும். மறுபுறத்தில், பொதுமக்களுக்கு பங்குகளை விற்பதானது பொருளாதார ஜனநாயகம் என ஒருவர் வாதிக்கக்கூடும். செல்வ வளமுள்ளவர்கள் அதிக பங்குகளை வாங்கி அதன்மூலம் பொருளாதாரத்தின் மீது தமதுபிடியை இறுக்கிக் கொள்வார்கள். எனவே, பெரிய தொழில் ஸ்தாபனங்களை தனியார் மயமாக்குவதானது தவிர்க்க முடியாத வகையில் செல்வம் ஒரு சிலரின் கைகளுக்குள் குவிவதற்கும், இறுதி விளைவாக ஒரு தேசத்தின்

தலைவதியை அதிகாரம் பெற்ற ஓரீரு குடும்பங்கள் கட்டுப்படுத்துவதற்கும் வழிகோலக்கூடும். அதேவேளையில், சிறிய அளவு தொழில் முயற்சிகளை பொறுத்தவரையில் தனியார் துறையினருக்கு ஊக்கமளிக்கப்படலாம்.

தனியார் துறையினதும் அரசு துறையினதும் சரியான கலவை, அரசு துறையில் பாரிய அளவிலான நிறுவனங்கள் ஒன்றோடொன்று போட்டி போட்டுக் கொண்டு இயங்குவதேயாகும். இந்த அரசு தொழில் முயற்சிகளுக்கான சரியான முகாமை வழிகாட்டுதல்களை சோஷலிச நாடுகளிலிருந்து பெற முடியும். பொருளாதாரத்தை மிகத்திறமையானதாக ஆக்குவது குறித்து அந்நாடுகளில் இப்பொழுதுமேற்கொள்ளப்பட்டு வரும் கலந்துரையாடல்களிலிருந்து இவ்வழிகாட்டுதல்களை பெறலாம். அரசு துறை தொழில் முயற்சிகளை திறந்த போட்டிக்கு அனுமதிப்பதும், முகாமை தொடர்பான தீர்மானங்களை அவை தாமாகவே எடுப்பதற்கு இடமளிப்பதும், திறமையற்றவையாக இருப்பின் தாமாகவே வங்குறேத்து நிலைமை அடைவதற்கு அவற்றை விட்டு விடுவதும் இவற்றுள் அடங்கும். மூறையாக பயிற்றப்பட்ட பெருந்தொகையான ஆளணி வளத்தினை அரசு துறை கொண்டிருப்பதனால் அதனை வைத்து செல்லம் கொடுக்கவதற்கு பதிலாக அது தானாகவே முனைப்புடன் செயற்பட இடம் கொடுக்கவேண்டும். மறுபுறத்தில், சிறிய மட்டத்திலான தனியார் துறையினருக்கு ஊக்கிவிப்பளித்து பல்வேறுவிதமான சேவைகளிலும் உற்பத்தி நடவடிக்கைகளிலும் அவை செழித்து வளர இடமளித்தல் வேண்டும்.

அரசாங்க துறைக்கு சார்பாக பேசுவதற்கு பிறிதொரு தீர்ப்பு பந்த காரணமும் உண்டு. நாங்கள் இப்பொழுது சந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் கருத்து முரண்பாடுகளுக்கும், நெருக்கடிகளுக்கும் மத்தியில் மற்றுமொரு பிரச்சினையாக தனியார் மயமாக்கல்

எழுச்சியடைந்துள்ளது. இந்நாடு இப்பொழுது ஏறத்தாழ ஒரு முற்றுகை நிலைக்கு தள்ளப்பட்டுள்ளது. ஆயுதம் தரித்த பல கோஷ்டிகள், அரசு துருப்புகள் வெளிநாட்டுபடைவீரர் உட்பட, இந்த மண்ணில் பலர் இப்பொழுது சண்டையில் ஈடுபட்டு வருகிறார்கள். பிரச்சினைகள் மேலும் மேலும் சிக்கலற்று வந்திருக்கும் அதே வேளையில் போக்குகள் ஸ்திரமற்ற நிலைகளை சீராக்கியே செல்வதாக தெரிகிறது.

இலங்கையின் பயிற்றப்பட்ட தொழில்சார் ஆளணியினரில் (சட்டத்தரணிகளைத் தவிர) பெரும்பாலானோர் அரசு துறையிலேயே இருக்கின்றனர். அநேகமாக இவர்களில் அனைவரும் அரசு துறையை பராமரிப்பதற்கு சம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்டுள்ளனர். நாட்டின் பொருளாதாரத்தில் அரசு துறைக்கென தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருக்கும் இத்தொழில்சார் ஆளணியினரை, கொந்தளிப்பான இந்த காலகட்டத்தில் கைவிட்டு விடுவதென்பது தூரதிரஷ்டியற்ற ஒரு செயலாகும்.

எனவே, வெறுமனே அரசு துறை திறமையற்றது என்றும் தனியார் திறமை வாய்ந்தது கூறி வருவதில் எந்தப்பயனுமில்லை.

(8 -ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

நாங்கள் பெற்றுக் கொள்ள முடியும். குறிப்பிட்ட சில நடவடிக்கைகளில் பங்குபற்றுமாறு தனியார் துறையினருக்கு ஏற்கனவே அழைப்பு விடுக்கப்பட்டிருப்பது எமக்குத் தெரியும். நாங்கள் கடந்த கால அனுபவங்களிலிருந்து பெற வேண்டிய படிப்பினைகளைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். உங்கள் கருத்தரங்கில் நான் முன் வைக்க விரும்பிய பிரச்சினைகளும், விவாதத்துக்குரிய விடயங்களும் இவை தான். இக்கருத்தரங்கில் பங்குபற்றுபவர்கள் இப்பிரச்சினைகள் தொடர்பான பல விஷயங்களைத் தெளிவுபடுத்துவார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன்.

வளர்முக நாடுகளில் தனியார் மயமாக்கல்

ஹோனாலுலு அய்லன்

தனியார் மயமாக்கல் குறித்த ஆர்வம் இப்பொழுது வளர்முக பொருளாதாரங்களிடையே பெருகி வருகின்றது. உலகின் வெவ்வேறு கோணங்களில் அமைந்திருக்கும் பங்களாதேஷ், ஜமெய்க்கா, மெக்ஸிகோ, டோகோ போன்ற பல நாடுகள் அரசு துறைக்குச் சொந்தமான தொழில் முயற்சிகளை தனியார் துறையினருக்கு விற்பனை செய்துள்ளன. உலகின் அபிமானமிக்க தனியார் விமான சேவையாக சிங்கப்பூர் விமான சேவை எழுப்பியதைப் பிரிட்டிஷ் ஏயார் வேய்ஸ் நிறுவனத்தை தோற்கடித்துள்ளது. எனினும், செய்கையை விட வார்த்தை அலங்காரங்களே அதிகம் காணப்படுகின்றன. உண்மையில், 1980-களின் ஆரம்பத்திலிருந்து இதுவரையில் உலகெங்கிலும் அரசுகளுக்கு சொந்தமான சொத்துக்களில் ஒரு சிறுபகுதியே தனியாரிடம் கையளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பெரும்பாலான வளர்முக பொருளாதாரங்களில், பாரிய வர்த்தக நடவடிக்கைகளில் அரசுக்குச் சொந்தமான நிறுவனங்களே இன்னமும் ஆதிக்கம் செலுத்தி வருகின்றன. தனியார் மயமாக்கல் தொடர்பான விவாதம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் இவ்வேளையில், இந்தோனேஷியா, மெக்ஸிகோ போன்ற நாடுகள் அரசு துறையில் மேலும் சில வற்றைச் சேர்த்துள்ளன.

உலக வங்கி, சர்வதேச நாணயநிதியம் போன்ற சர்வதேச கொடுகடன், வங்கித் தொழில் முகவர் நிலையங்களின் வெளி நெருக்குதல்களின் காரணமாகவே அபிவிருத்தி நிகழ்ச்சித் திட்டங்களில் தனியார் மயமாக்கலிடம் பெறத் தொடங்கியுள்ளது. சர்வதேச அபிவிருத்திக்கான ஐக்கிய அமெரிக்க முகவரணமை (USAID) சித்தாந்த காரணங்களுக்காக தேசிய

மயத்துக்கு எதிரான கொள்கைகளை ஊக்குவிக்கிறது. பல அரசு துறை தொழில் முயற்சிகளின் கடன் சுமை பெருகி வருவதனையும், கல்விக்கும் சுகாதாரத்துக்கும் சொல்ல வேண்டிய பெருந்தொகையான நிதி வளங்களை இந்நிறுவனங்கள் விழுங்கி வருவதனையும் உலக வங்கி சுட்டிக்காட்டுகிறது. இந்தியாவில் 1984-85 காலப் பிரிவில் மத்திய அரசுக்குச் சொந்தமான 207 தொழில் தாபனங்களில் 91 தாபனங்கள் நட்டத்தில் இயங்கின. அரசு துறை தாபனங்களில் ஏற்படும் ஒரு சிறு முன்னேற்றம் கூட பயனுள்ளதாக இருக்கும் என்று உலக வங்கி உதாரணங்களுடன் எடுத்துக்காட்டுகிறது. பொதுத்துறை தொழில் முயற்சி ஒன்றில் வருவாய் 5% உயரும் அதே வேளையில் செலவுகள் 5% குறைக்கப்பட்டால் அது நல்ல விளைவுகளை எடுத்து வரும். துருக்கியில் இந்நடவடிக்கையின் விளைவாக ஏற்பட்ட பயன் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியின் 2% ஆக-அல்லது மொத்த வரி வருமானத்தின் பத்திலொன்றாக-இருந்தது. தான்ஸானியாவில் இத்தகைய ஒரு தொகை மொ. உ. உற்பத்தியின் 1.5 சத வீதமாக இருப்பதுடன், சுகாதாரம் மீதான நாட்டின் மொத்தச் செலவுகளையும் நிதிப்படுத்த போதுமானது. அரசு துறை கடன்களைக் குறைப்பதற்கான வழிகளில் ஒன்று-குறிப்பாக இலத்தீன் அமெரிக்காவின் விஷயத்தில்-தனியார் மயமாக்கல் என ச. நா. நி. கண்டிருக்கிறது.

தனியார் மயமாக்கலின் இரு பிரதான நோக்கங்கள் நடப்பு யதார்த்தமும், காலகட்டத்துக்கேற்ற அணுகு முறையுமாகும். அரசியல் இதில் இடம் பெறுவதில்லை. மக்கள் சீனக்குடியரசின் தாராளமயமாக்கல் அல்லது மித்ரோங்கின் தேசியமயமாக்கல் நிகழ்ச்சித் திட்டத்துடன்

பிரான்சின் மயக்கத் தெளிவு போன்ற வெளிநாட்டு உதாரணங்கள் உள்ளூர் இடது-வலது சச்சரவை விட அதிக வலுவுள்ளனவாகும்.

அரசு சொத்துக்களை விற்பனை செய்வது வருமானத்தை திரட்டுவதற்கான மற்றுமொரு வழி என்பதனை பரிசீலிப்பது அரசாங்கம் காட்டியுள்ளது. வீடமைப்பு போன்ற சமூகத்திட்டங்களை நிதிப்படுத்தும் நோக்கில் துருக்கி அதன் விமானச் சேவையிலிருந்து தொடங்கி அரசு தாபனங்களை விற்றுவிடும் மிகச்சிறுசிறுப்பான நிகழ்ச்சித் திட்டமொன்றை வைத்திருக்கிறது. அரசுக்கு சொந்தமான தாபனங்களின் செயற்பாட்டில் ஏற்பட்ட அதிருப்தி, துரிதமான தீர்வுகளைத் தேடவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தை தூண்டியுள்ளது. சீர்திருத்துதல், முடிவிடுதல், தனியார் துறைக்கு விற்றுவிடுதல் போன்றனவே இந்த தீர்வுகள். டோகோ அரசுக்கு சொந்தமான அதன் 80 தொழில் முயற்சிகளில் கால்வாசிக்கும் அதிகமான வற்றை விற்றுவிடுவதற்கு அல்லது ஒழித்து விடுவதற்கு தீர்மானித்துள்ளது. தொல்லைகளுக்குள்ளாகியிருக்கும் பொருளாதார மொன்றில் அரசு துறைக்குச் சொந்தமான தொழில் நிறுவனங்களின் செயற்பாட்டினை உயர்த்தும் நோக்கிலான விரிவான நிகழ்ச்சித் திட்டமொன்றின் ஒரு சிறு கூறுதான் தனியார் மயமாக்கல் என்பது. பல வளர்முக பொருளாதாரங்களில் தனியார் துறை சரியாக அபிவிருத்தியடையவில்லை. எனவே, இந்நாடுகளில் தனியார் மயமாக்கல் குறித்து போராடும் உள்நாட்டு குழுக்கள் அரிதாகவே காணப்படுகின்றன. பலம் வாய்ந்த முதலாளித்துவ பாரம்பரிய

மொன்றைக் கொண்ட இந்தியாவில் கூட தனியார் நிறுவனங்கள் கையேற்புக்கள் மூலம் விஸ்தரிப்படையும் போக்கு மிக அரிதாகவே காணப்படுகிறது.

பொதுத்துறைக்கு சொந்தமான தொழில் நிறுவனங்கள் இருப்பதற்கும் குறித்த அரசாங்கங்களின் அரசியல் சார்புக்கும் இடையில் தொடர்பு எதுவும் இருப்பதாக தெரியவில்லை. இடது சாரி, வலதுசாரி அரசாங்கங்களும், லிபரல், இராணுவ ஆட்சிகளும் புதிய கைத் தொழில்களை நிறுவும் வகையில் பொதுத்துறை கம்பனிகளை ஸ்தாபிப்பதில் ஊக்கமுடன் ஈடுபட்டு வருகின்றன. சித்தாந்த காரணங்களுக்காகவன்றி வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கிலேயே அரசு தொழில்முயற்சியாளராக மாறுகிறது. திட்டமிடலும் அரசு தொழில் முயற்சியும் அபிவிருத்தியின் இரட்டைத்தூண்களான உதவி வழங்குபவர்களாலும், மேற்கத்தைய ஆலோசகர்களாலும் ஊக்குவிக்கப்பட்டன. 1950-களின் நடுப்பகுதியிலிருந்து 1970-களின் ஆரம்பம் வரையில் வெளிநாட்டு நிறுவனங்களை அரசாங்கங்கள் கையேற்ற தொடர் நிகழ்வுகளும் கூட சோஷலிசத்தில் நம்பிக்கை வைத்துள்ள எந்தக் கோட்பாட்டின் பின்னணியிலும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. பக்குவப்படாத தேசியவாதமே பெருமளவில் இதற்கு காரணமாக இருந்தது. இலத்தீன் அமெரிக்காவிலும், மத்திய கிழக்கிலும் இருந்த பல பழமைபெண் அரசாங்கங்கள் வெளிநாட்டு எண்ணெய், சுரங்க, பெருந்தோட்ட, வங்கி கம்பனிகளை தேசியமயமாக்கின.

சரியான ஒப்பீட்டு ரீதியான தரவுகள் இல்லாத போதிலும் அரசு துறையின் அளவை கண்டறிவதற்கு பல வழிமுறைகளுண்டு. அரசு நிறுவனங்கள் பெரும்பாலும் மூலதனச் செறி

வுள்ள கைத்தொழில்களாக இருப்பதுடன், தேசிய முதலீட்டில் அவை கூடிய பங்கினையும் பெறுகின்றன. பிரேசில், கொரியக்குடியரசு போன்ற புதிதாக தொழில் வளர்ச்சி கண்ட நாடுகளில் மொத்த நிலையான மூலதனவாக்கத்தில் அரசு தாபனங்களின் முதலீடுகள் 23 சதவீதமாக இருக்கின்றன. இது வளர் முக நாடுகளான இந்தியா, பாகிஸ்தான், பங்களாதேஷ், போன்றவற்றில் முறையே 33% 45% 31% என காணப்படுகின்றன. மொத்த முதலீட்டில் அரசு துறையின் பங்கு தொழில் வளர்ச்சி கண்ட நாடுகளான மேற்கு ஜேர்மனியில் 15 சதவீதமாகவும், ஐக்கிய இராச்சியத்தில் 16 சதவீதமாகவும் இருக்கிறது.

வளர்முக பொருளாதாரங்களில் அரசு தொழில் முயற்சிகள் பரவலாக காணப்படுவதுடன் இயல்பிலும் அவை பல்வேறு வகையினதாக இருக்கின்றன. தென் கொரியாவின் பொஹாங் உருக்கு நிறுவனத்தையும், இந்தியாவின் உருக்கு அதிகார சபையையும் எடுத்துக் கொள்ளலாம். உருக்கு உற்பத்தி செய்வதும் அரசுக்கு சொந்தமாக இருப்பதும் தவிர இவை இரண்டுக்குமிடையே வேறு பொது அம்சங்கள் இருப்பதாக தெரியவில்லை. தென் கொரிய நிறுவனம் பிந்திய நவீன தொழில் நுட்பங்களைக் கொண்டிருப்பதுடன், உயர்மட்ட தொழில் முயற்சியினையும் காட்டுகிறது. உலகிலேயே மிகக்குறைந்த செலவில் உருக்கு உற்பத்தி செய்யும் நிறுவனமாகவும் அது விளங்குகிறது. மறுபுறத்தில், 'ஸ்டீல் ஒத்தோரிட்டி ஒப் இந்தியா' என்ற இந்திய உருக்கு நிறுவனம் பழைய, காலத்துக்கொவ்வாத தொழிற்சாலையைக் கொண்டிருப்பதுடன், புதிய திட்டங்களை துவக்கி வைப்பதில் மந்த கதியிலேயே இயங்குகிறது. மேலும், இறக்குமதிகளிலிருந்து அது நன்கு பாதுகாக்கப்பட்டிருப்பதுடன், அந்நிறுவனத்தில் தொழிலாளி

ஒருவருக்கான வெளியீடு தென் கொரிய அளவில் பத்தில் ஒன்றாகவே இருக்கிறது. இந்திய நிறுவனத்தில் இவ்விதம் அளவுக்கதிகமான ஊழியர் அமர்த்தப்படுவதற்கு (தென் கொரியாவில் காணப்படாத) அதிகாரி நிர்வாக அமைப்பே காரணம். ஒரு முனையில் வியாபார வெற்றி; மறுமுனையில் நிர்வாக இயந்திரத்தின் கெடுபிடி என்ற முறையில் அரசு துறை வியாபார முயற்சிகளின் ஒரு வித்தியாசமான மாதிரிகளை இந்த உதாரணங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. கொரிய மாதிரியை 'சந்தை மாதிரி' என்றும், இந்திய மாதிரியை 'அதிகார வர்க்க மாதிரி' என்றும் அழைக்கிறோம். இந்த மாறுபட்ட இரு உதாரணங்களும், ஒரு தொழில் நிறுவனத்தின் செயற்பாடும் வெற்றியும் சந்தைச் சூழல், தாபன ஒழுங்கமைப்பு, முகாமை ஊக்குவிப்புக்கள் போன்ற காரணிகளினால் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றதே ஒழிய தொழில் யாருக்குச் சொந்தமானது என்ற காரணியினால் தீர்மானிக்கப்படுவதில்லை என்ற உண்மையை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

உள்ளூர் வியாபார வழக்கங்களும், நிர்வாக முறையும் அரசு தொழில் முயற்சிகளின் ஸ்தாபித்திலும் பின்னர் அவற்றின் இயக்கத்திலும் செல்வாக்கு செலுத்துகின்றன. பெரும்பாலான ஆசிய பொருளாதாரங்களில் தனியார் தொழில் முயற்சிகள் குடும்பங்களுக்கு சொந்தமாக இருக்கும் பாரம்பரியம் உண்டு. இந்நாடுகள் இதே முறையில் அரசாங்க தொழில் நிறுவனங்களையும் அமைத்துவிடுகின்றன என்று நாம் கூற முடியும். சந்தை மாதிரியை பின்பற்றும் இந்நாடுகள், அரசாங்கத்திலிருந்து தெளிவாக வேறுபட்டுத் தெரியும் அரசு தொழில் முயற்சிகளை ஸ்தாபிக்கின்றன. மூலதனச் சந்தையில் ஏனைய நிறுவனங்களுடன் இவை மோத வேண்டி இருப்பதுடன் குழந்தைப் பரு

வத்திலிருக்கும் கைத் தொழிலொன்றுக்கு விதிக்கப்படும் நியாயமான எல்லைகளுக்குள் இறக்குமதிசாளுடன் போட்டி போட வேண்டியிருக்கின்றன. அத்துடன் ஒரு குடும்பத் தொழில் முயற்சிக்குரிய வியாபாரகோட்பாடுகளையும் அவை பின்பற்ற வேண்டியிருக்கின்றன. தென்கொரியாவிலும், தாய்லாண்டிலும் இருக்கும் பொதுத்துறை நிறுவனங்கள் இந்த இலட்சிய மாதிரிக்கு மிக அருகில் வருகின்றன. இவ்விரு நாடுகளும் அரசு துறையின் தலைவியை நிர்ணயிப்பதில் பெருமளவில் சந்தைச் சக்திகளையே நம்பியிருக்கின்றன. இரண்டாம் உலக யுத்தம் வரையில் இந்நாடுகள் ஜப்பானின் ஆதிக்கத்தில் இருந்தன. எனவே, இந்நாடுகளில் காணப்படும் அரசுக்குச் சொந்தமான நிறுவனங்களின் கடுமையான போட்டி ஜப்பானிய கம்பெனிகளுக்கு அச்சுறுத்தலாக இருக்கிறது.

பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ ஆட்சியிலிருந்து விடுபட்ட நாடுகள், அரசு நிறுவனங்களை அபிவிருத்திக்கான பொருத்தமான வழியாக கண்டுள்ளன. அரசியல் முறையுடன் நெருக்கமாக பிணைக்கப்பட்டுள்ள அரசாங்க தொழில் முயற்சிகளையும், வர்த்தக தாபனங்களையும் அந்நாடுகள் பாரம்பரியமாக பெற்றுக் கொண்டன; அல்லது பின்னர் ஸ்தாபித்துக் கொண்டன. யுத்தத்துக்கு பிற்பட்ட நைஜீரியா பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ நிர்வாகத்திலிருந்து, அரசாங்க ஏற்றுமதி ஏகபோகங்கள், இறக்குமதி கட்டுப்பாடுகள், உள்நாட்டு அபிவிருத்தி கூட்டுத்தாபனங்கள் போன்ற சக்திவாய்ந்த அமைப்புகளைப் பெற்றுக்கொண்டது: காணா, ஸாம்பியா, இந்தியா, பாகிஸ்தான், பங்களாதேஷ் போன்ற நாடுகளும் இதே போன்ற அமைப்புகளை பாரம்பரியமாக பெற்றுக்கொண்டன. இந்நாடுகளில் பொருளாதார தீர்மானங்கள் கடுமையாக அரசியல் மயப்படுத்தப்பட்டிருந்தன.

அபிவிருத்தி தீர்மானங்களை எடுப்பதில் சந்தைச் சக்திகளை விட பணித்துறை அதிகாரிகள் குழுவே கூடிய செல்வாக்குச் செலுத்தியது. இவ்வமைப்பிலிருந்து தனிநபர்கள் ஊக்குவிப்புக்களையே எதிர்பார்க்கின்றனர். அதிகளவில் தேவையாக இருக்கும் பொருட்களையோ சேனைகளையோ வழங்குவதை விட இறக்குமதி லைசென்ஸ்களைப் பெற்றுக்கொள்வதன் மூலம் உயர்ந்த இலாபங்களை ஈட்டிக்கொள்ள முடியும் என்பதனை வர்த்தகர்கள் உணர்ந்துள்ளனர்.

பணித்துறை அதிகார வர்க்கத்தினால் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட அரசு தொழில் முயற்சிகள், முற்றிலும் காலனித்துவ ஆட்சியின் உற்பத்திகள் என்று எண்ணுவது தவறாகும். (பிரேசில் தவிர்ந்து) இலத்தீன் அமெரிக்கா, துருக்கி, போர்த்துக்கல் போன்ற நாடுகளிலும் இப்போக்குகள் காணப்படுகின்றன. போர்த்துக்கல்வில் 1975 மார்ச்சில் பொதுத்துறை ஒரேயடியாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது அரசியல் அனுசரணை, அடிக்கடி அமைச்சர்கள் மாறுவதனால் நிகழும் மேட்சுமான தலையீடுகள், பாரிய நடவடிக்கைகள் போன்ற பாதகமான அம்சங்கள் இத்துறையின் பொதுக்குணம்சங்களாக வெளிப்பட்டுள்ளன.

அரசியல் தலையீடு, உறவினர்க்குச் சலுகை போன்றவற்றுக்கு இடமளிக்கும் விதத்திலேயே நிர்வாக முறை அமைந்திருக்கிறது. அரசு தொழில் முயற்சிகளின் கணக்கு விவரங்கள் தேசிய வரவு செலவுத்திட்டங்களுடன் ஒருங்கிணைக்கப்படுவதால் சுதந்திர நிதிக்கட்டுப்பாடு குறித்த தேவைகள் குறைந்து காணப்படுகின்றன. நிதிக்களை பொறுப்புணர்ச்சியுடன் செலவிட வேண்டுமென்ற கட்டாய தேவை இல்லாதிருப்பதனால் அருமையான நிதி வளங்கள் மிகத்திறமையுடன் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. ஊழியர்கள் தமக்கு கீழ் பணிபுரிபவர்களை

அல்லது உயர் அதிகாரிகளை கண்காணிப்புச் செய்வது கடினமாக இருப்பதனால் ஊழலுக்கும், நேரடியாக களவெடுப்பதற்கும் நிறைய வாய்ப்புக்கள் உண்டு. கணக்காய்வு செய்பவர்கள் கூட என்ன நடக்கிறது என்பதை சரியாக தெரிந்து கொள்ள முடிவதில்லை. அரசாங்க ஏகபோகங்கள் காரணமாக மூலவளங்கள் உற்பத்திச்சந்தைக்கு ஒதுக்கப்படுவதில் தடங்கல்கள் ஏற்படுகின்றன.

வளர்முக நாடுகளைப் பொறுத்த வரையில், சந்தைக்கட்டுப்பாட்டினை வைத்திருக்கும் அரசு தொழில் முயற்சிகளை தனியார் மயப்படுத்துவது மிக எளிதாகும். எனினும், வர்த்தக நோக்கிலான இத்தகைய தாபனங்களின் செயற்பாட்டில் தனியார் துறைக்கு உரிமையை மாற்றுவதானது எந்த மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தப்போவதில்லை. மறுபுறத்தில், அரசு துறையில் அதிகாரிகளின் கெடுபிடியில் சிக்குண்டு காணப்படும் தொழில் தாபனங்கள், தனியார் மயப்படுத்தல் மூலமான கொள்கைச் சீர்திருத்தத்தை உடனடியாக வேண்டி நிற்கின்றன. ஆனால், இயல்பிலேயே இத்தொழில்களை தனியார் வசப்படுத்துவது மிகக் கடினமாகும். சந்தை நோக்கில் மிகத்திறமையுடன் செயற்படும் அரசு தொழில் முயற்சிகளைப் பொறுத்த வரையில் (வளர்முக நாடுகளிலும் கூட) தனியார் மயமாக்குவதற்கான வாய்ப்பு மிகக்குறைவாகும். சில நாடுகள் அரசு துறைக்கான தொழில் முயற்சிகளை மிகுந்த அவதானத்துடன் தெரிவு செய்கின்றன. இன்னும் சில நாடுகள் மீது இத்தகைய தொழில் முயற்சிகள் திணிக்கப்பட்டுள்ளன. வேறு எவரும் பொறுப்பேற்க முன்வராத மூலதனச் செறிவு மிக்க புதிய தொழில் முயற்சிகளை அரசாங்கமே துவக்கி நடத்த வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உண்டு. குடும்ப தொழில் முயற்சிகளும், ஜாக்கிரதையுடன் கூடிய வெளிநாட்டு மூலதனமும் பொறுப்பு எடுக்காது கைவிடு

வதனால் ஏற்படும் இடைவெளி யொன்றை நிரப்புவதற்கே அரச அனுசரணை தேவைப்படுகிறது. பிரேசில் நாட்டில் தனியாரினால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட உருக்குக் கைத்தொழில் அடுத்தடுத்து தோல்வி கண்டு வந்தமையால், 1941-ல் அரசாங்கம் உருக்குக் கைத்தொழிலொன்றை ஸ்தாபிக்கவேண்டியிருந்தது. வெற்றி கரமான இந்த தொழில் முயற் சியை அடுத்து அரச அனுசரணையுடன் பிரேசிலில் பல உருக்கு தொழில் தாபனங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. அரச அனுசரணையுடன் அமைக்கப்பட்ட இத் தொழில் முயற்சிகளின் உரிமை மாந்திரிகள் வேறுபட்டிருந்தன. பல்வேறு கைத்தொழில்களிலும் அரச துறையும் தனியார் துறையும் அருகருகே நின்று போட்டி போட்டு இயங்கும் பொருளாதாரமொன்றை பிரேசில் இப்பொழுது கொண்டுள்ளது. ஆனால், அரசாங்கத்தை மிகத்தயக்கத்துடன் முன்வரும் ஒரு தொழில் முயற்சியாளர் என்றே குறிப்பிட வேண்டும்.

தைவானின் பெருமளவில் அரசுக்குச் சொந்தமான உருக்கு கைத்தொழில் வெற்றிகரமான ஒரு தொழில் முயற்சி என்றே கூற வேண்டும். பாரிய ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட இந்த உருக்குத் தொழிற்சாலைக்கான ஆரம்பத்திட்டத்தின்படி தனியார் முயற் சியொன்றாகவே அது உருவாக இருந்தது. வெளிநாட்டு ஆதர வாளர் ஒருவர் ஆரம்ப கட்டத் திலேயே, 1973-ல் வாபஸ் பெற்றுக் கொண்டார். அரசாங்கம் இதில் இறங்கி பங்குடமையை பலப்படுத்த வேண்டியிருந்தது. கோஷியங் உருக்கலை இலாபகரமான ஒரு தொழிலாக மாறியது. ஆரம்பத்திலேயே, இதன் சமூக, நிதி நோக்கங்கள் தெளிவாக விளக்கப்பட்டிருந்தன. மேலும், பெருமளவுக்கு தன்னாதிக்கமும், அன்றாட அலுவல்களில் சுதந்திரமும் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. முகாமை அதன் அணுகுமுறையில் தொழில் நுட்பம் சார்ந்த

தாகவும், இலக்குகளை எய்துவதில் இராணுவ மாதிரியில் ஆன தாகவும் இருந்தது. அத்துடன் ஜப்பானின் இறக்குமதிப் போட்டியினால் இது நன்கு கட்டுப்பாடாக அமைந்திருந்தது.

பிரேசிலையும் தைவானையும் பொறுத்த வரையில், பிரதான துறையொன்றில் அபிவிருத்தி வேகத்தை பிடித்து வைத்துக் கொள்வதற்கு அரசுடமையை விட வேறு வழியிருக்கவில்லை. உள்நாட்டு நுகர்வு மிக வேகமாக அதிகரித்து வந்ததால் உருக்கு தட்டுப்பாடு ஏற்படும் என்று தைவான் அஞ்சியது. கிடைக்கும் மூலவங்களை அடிப்படையாக கொண்ட கைத்தொழில் மயமாக்கத்தில் பிரேசில் ஆர்வம் காட்டியது. உலக உருக்கு உற்பத்தியில் இரு நாடுகளுக்கும் சார்பு ரீதியான அனுசூல நிலையில் எழுச்சியடைந்தன. பொதுவாக, அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் அரசாங்கத்தின் தலையீடு வெற்றிக்கான வழியாக இருப்பதில்லை. அரசுக்குச் சொந்தமான பிரேசிலின் கப்பற்றளங்கள் பாரிய நடவடிக்கை அனுபவித்துவந்தன. உலகின் மிதமிஞ்சிய ஆற்றலும், தூரகிழக்கின் போட்டியும் இதற்குக் காரணமாகும். எனினும், புதிதாக தொழில்மயமாகி வரும் பல பொருளாதாரங்களில், தனியார் துறை வலிந்து முன்வராத சந்தர்ப்பங்களில் அரச துறை தலையீடுவதன் மூலம்பல சந்தர்ப்பங்களில் வெற்றி கிட்டியிருக்கிறது.

பாரிய அளவிலான வர்த்தகலாசாரமொன்று தைவானிலோ பிரேசிலிலோ காணப்படவில்லை. உதாரணமாக, இரு நாடுகளிலும் சிறு அளவிலான தனியார் துறை உருக்கு உற்பத்தியாளர்கள் இருக்கிறார்கள். இப்பொழுதும் கூட, பல வளர்முறை பொருளாதாரங்களில், வெறும் பசுந்தரை நிலமொன்றில் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட உருக்கு கைத்தொழிலொன்றை கட்டியெழுப்புவதற்கு தேவையான 200 அல்லது 300 கோடி அமெரிக்க

டொலர்களை வளைத்துப் போடுவதற்காக போதிய அளவிலான, நன்மதிப்புப் பெற்ற நிதிச்சந்தைகளோ, முகாமை ஆற்றலுடன் கூடிய கம்பெனிகளோ இல்லை. அரச அனுசரணையும் அத்துடன் வரிவிதிப்பு அல்லது வெளிநாடுகளிலிருந்து கடன் பெறுதல் போன்ற நடவடிக்கைகளுமே பாரிய உள்ளூர் தொழில் முயற்சிகளுக்குத் தேவையான நிதி வளங்களைப் பெற்றுக்கொடுக்க முடியும். ஆயுதப்படைகள் அல்லது நிர்வாக சேவை தேவையான நிர்வாக திறன்களை வழங்கும். இறைமையுடைய கடன் பெறுவோர் என்ற வகையில், அரசாங்கங்கள் பாரிய அளவிலான தொகைகளை குறைந்த வட்டியில் அபிவிருத்தி மூலதனமாக பெற முடியும். குழந்தைப் பருவத்தில் இருக்கும் கம்பனிகளால் அந்த அளவு தொகைகளை திரட்டிக்கொள்ள முடியாது. சரியோ தப்போ, அரசாங்கம் கடனைக் கட்டத்தவறிவிடும் என மிகக்குறைவாகவே எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

மூலதனச் சந்தைகளின் பங்கு

வளர்முறை பொருளாதாரங்களில் மூலதனச்சந்தை பலவினமடைந்திருப்பதனாலேயே அரசுடமை தேவையாக இருக்கின்றது. இருந்த போதிலும், பொது தொழில் முயற்சிகளை தனியார் துறைக்கு மாற்றுவதனை தூண்டுவதில் மூலதனச் சந்தைகளுக்கு மிக முக்கிய பங்குண்டு. எனவே, வளர்முறை நாடுகளில் மூலதனச் சந்தை பலவினமடைந்திருப்பதானது, தனியார்மயமாக்கல் திட்டங்களுக்கு எதிரான பிரதான தடங்கலாக இருக்கிறது. இந்த காரணத்துக்காக மட்டுமேயாயினும், பொதுத் துறை தொழில்கள் வீழ்ச்சியடைவதற்கு பதிலாக முக்கியத்துவத்தில் மேலும் மேலும் வளர்ச்சியடையக் கூடிய தரக்கதெரிகின்றன. வெளிநாட்டு மூலதன பாய்ச்சல்கள் உள்நாட்டு மூலதனவாக்கத்தை குறை நிரப்புச் செய்ய முடியும்.

சந்தை மாதிரி

இலாபமீட்டும் தன்மைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதுடன், நிதிசார் தன்னாதிக்கம்

தெளிவான வர்த்தக, சமூக நோக்கங்கள்

சுதந்திரமாக இயங்குதல். வெளியீட்டின் அடிப்படையிலேயே செயற்பாடு மதிப்பிடப்படுகிறது

உள்நாட்டு உற்பத்தியாளர்களாலும் இறக்குமதிகளாலும் போட்டி ஏற்படக்கூடிய வாய்ப்பு

நிர்வாக ஆட்சி மாதிரி

நிதிகள் தேசிய வரவு செலவுத் திட்டத்துடன் தொடர்புடையன. நட்புநடவளர் சமூக காரணங்களுக்காக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றன.

நோக்கங்கள் குறித்த தடுமாற்றமும், தீர்மானங்களை எடுப்பதில் அரசியல் தலையீடும்

முதலீடு, வேலைவாய்ப்பு போன்ற உள்ளிடுகைகளில் இறுக்கமான நெருக்குதல்கள். விலைகள் நிர்ணயிப்பு போன்றவற்றில் அரசியல் தாக்கம். கூட்டுமொத்த தொழில் முயற்சி திறமைகுறித்த அக்கறையின்மை

போட்டியை மட்டுப்படுத்துவதற்கு தீர்வைகளும் இறக்குமதி லைசென்சு முறையும். உள்நாட்டு போட்டியாளர்கள் சந்தையில் நுழைவதற்கான சட்ட ரீதியான தடங்கல்கள்.

கடன் மூலம் நிதிகளைப் பெறுவது எவ்விதத்திலும் உகந்ததாக இல்லாத மூலதனச்செறிவு மிக்க செய்திட்டங்களுக்கு கூட கடன்கள் பெற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றன. உதாரணமாக, சியோல் பங்குச்சந்தையில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள சுமார் 340 கம்பனிகளின் மொத்த மூலதன வாக்கம் 600 கோடி அமெரிக்க டொலர்களாக மட்டுமே இருந்தது. இது பிரிட்டிஷ் டெலிகொம் தரபனத்தின் சந்தைப் பெறுமதியில் அரைவாசியாகும். இவ்வாறு பல வளர்முக நாடுகளில் மூலதனச்சந்தை வளர்ச்சி குன்றியிருப்பதால் பாரிய தொழில் முயற்சிகளை அரசாங்கமே பொறுப்பேற்க வேண்டியிருக்கிறது.

மூலதனச் சந்தைகள் பின்தங்கியிருப்பதற்கு பல காரணங்களைக் கூற முடியும். உள்நாட்டுத் தேவைகளுக்கு போதிய அளவில் உள்நாட்டு மூலதனம் இல்லாதிருத்தல் பல வளர்முக பொருளாதாரங்களின் மையப் பிரச்சினையாக எடுத்துக் கூறப்படுகிறது. எனினும் இப்பிரச்சினையின் ஒரு பகுதி மூலதனம் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்படுவதாலேயே தோன்றுகிறது. மூலதனச் செறிவு மிக்க பொது, வசதி திட்டங்களுக்கும், பொதுத்துறை தொழில் முயற்சிகளுக்கும் அரசு உத்தரவாதத்துடன் கூடிய அல்லது மானியப்படுத்தப்பட்ட கடன்கள் வழங்கப்படுவது மூலதனத்தின் அருமையை கிஞ்சித்தும் பொருட்படுத்தாது நிதிகள் ஊதாரித்தனமாக செலவு செய்யப்படுவதனை தூண்டுகிறது. எனவே, நிதிகளை மிகக் கவனமாக பகிர்ந்தளிப்பதுடன் உள்நாட்டு மூலவளங்களும் திரட்டப்படுதல் வேண்டும்.

சிங்கப்பூர், ஹொங்கொங் தவிர்ந்த ஏனைய வளர்முக பொருளாதாரங்களில் பங்குச் சந்தை வளர்ச்சி குன்றிய நிலையிலேயே இருக்கிறது. இருந்த போதிலும், ஆசியாவிலும், இலத்தீன் அமெரிக்காவிலும் புதிதாக தொழில் மயமாகி

புதிதாக தொழில்மயமாகி வரும் நாடுகளில் வெற்றிகரமாக இயங்கி வரும் அரசுத்துறை தொழில் முயற்சியொன்று, கோட்பாட்டு ரீதியில், தனியார் துறைக்கு எவ்வாறு மாறுகின்றது என்பதனைப் பார்க்கலாம். சம்பவங்கள் பின்வரும் ஒழுங்கில் இடம் பெறுகின்றன. குடும்ப வியாபார முயற்சிகள் சம்பிரதாய பூர்வமான நிறுவனங்களாக பரிணாம வளர்ச்சி காணும் போது தனியார் துறை முகாமை மரபொன்று எழுச்சி பெறுகிறது. தனியார் தொழில் முயற்சிகளும் கூட்டு முகாமை நுட்பங்களை விருத்தி செய்ய வேண்டிய நிற்பந்தத்துக்குள் பிடித்து தள்ளப்படுகின்றன. பொருளாதாரங்கள் வளர்ச்சியடையும்போது மூலதனச் சந்தைகள் முதிர்ச்சியடைகின்றன. பிழைப்பு மட்டத்துக்குமேலே குடும்ப வருமானங்கள் உயரும்போது தனியார் சேமிப்புக்கள் அதிகரிக்கின்றன. உள்நாட்டு வங்கியமைப்பு இந்நிதிகளை புதிதாக தோன்றி வரும் கூட்டு முயற்சித்துறைக்கு எடுத்துச் செல்கிறது. நகர மேட்டுக் குடி

யினரின் காப்புறுதி, ஓய்வூதிய ஒதுக்குப் போன்றவற்றுடன் நிறுவன ரீதியான முதலீட்டாளர்கள் தோன்றுகிறார்கள். இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் வெற்றிகரமான தொழில் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுள்ள அரசு உடைமைகள் பங்குகளை, விற்பனை செய்ய வேண்டி இருக்கின்றன.

முறையான உள்நாட்டு மூலதனச் சந்தையொன்றின் அபிவிருத்தி தன்னிகழ்வாக ஏற்படுவதோ அல்லது எளிதான படிமுறையொன்றில் ஏற்படுவதோ அல்ல. இலங்கையை உள்ளடக்கிய ஆறு ஆசிய பொருளாதாரங்களில் மூலதனச்சந்தையின் அபிவிருத்தி குறித்து அண்மையில் ஆசிய அபிவிருத்தி வங்கி நடத்திய ஓர் ஆய்வின் படி, வியாபாரங்களுக்கு நடுத்தரகால, நீண்ட கால முதலீட்டு நிதிகளை வழங்கும் விஷயத்தில் உள்நாட்டுச் சந்தைகள் திறமை குன்றிய ஒரு மூலம் என எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இந்நாடுகள் பொதுவாக கடன்களிலேயே தங்கியிருக்கின்றன.

வரும் பல நாடுகளில் சேமிப்பு விகிதம், தொழில் வளர்ச்சி கண்ட சந்தைப் பொருளாதாரங்களின் விகிதங்களை ஒத்த அளவுக்கு உயர்வாக உள்ளது. மொத்த உள்நாட்டு சேமிப்புகள் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியின் ஐந்திலொரு பங்குக்கும் அதிகமாக இருக்கிறது. குறைந்த வருமானங்களைக் கொண்ட பொருளாதாரங்களில் சேமிப்புகளின் மொத்த அளவு குறைவாக இருப்பது உண்மைதான். ஆனால் சேமிப்பாளர்கள் தமது நிதிகளை பங்குச்சந்தைகளுக்கு பதிலாக அதிக இலாபம் தரும் வேறு துறைகளில் இடுவதற்கு விரும்புகிறார்கள் என்பதனாலேயே இது காட்டுகிறது. சேமிப்புகளை நகரச்சந்தைகளுக்கு கொண்டு வரக்கூடிய நிதி இடைத்தரகர்கள் மிகக் குறைவாகவே இருக்கின்றனர். ஒய்வுதிய நிதிகள் காப்புறுதி கம்பனிகள் போன்ற நிறுவனரீதியான முதலீட்டாளர்களும் ஓரளவுக்கே இருக்கின்றனர். பங்கிலாப அல்லது வட்டி வீத கட்டுப்பாடுகள் காரணமாக முறையான துறையில் சேமிப்புகள் ஈர்க்கப்படுவதில்லை.

சுருக்கமாகச் சொல்வதாயின், தனியார்மயப்படுத்தலை செய்ய விரும்புவவர்கள் முதலில் மூல தனச்சந்தையை சீர்திருத்திக் கொள்ள வேண்டும். இதற்கென பல கொள்கை நடவடிக்கைகள் தேவை. பங்கிலாப அல்லது வட்டி வீத கட்டுப்பாடுகளை ஒழித்தல்; முதலீட்டாளர் பாதுகாப்பினை உத்தரவாதப்படுத்துவதற்கான சட்ட, நிர்வாக ஏற்பாடுகளைச் செய்தல்; கணக்கீட்டுக்கும், விஷயங்களை வெளிப்படுத்துவதற்கும் தரங்களை விதிக்கும் கம்பனிச்சட்ட முறையொன்றை அறிமுகஞ் செய்தல், கணக்காளர்களையும், கணக்காய்வாளர்களையும் பயிற்றுவித்தல், பங்கு விநியோகத்திலிருக்கும் செலவினையும், சிக்கலினையும், நிர்வாகக் கெடுபிடிக்களையும் குறைத்தல்; வரி அறிவிடும் விஷயத்தில் கூட்டுத்தாண்பங்களிலிருந்து தனி

யார் துறைக்கு பாரபட்சம் காட்டுவதனை இல்லாதொழித்தல்; நிறுவனரீதியான முதலீட்டினை தூண்டுவதற்காக ஊக்குவிப்புகளும், வெளிநாட்டு மூலதனத்துக்கு சந்தைகளை திறந்து விடலும் போன்றனவே இக்கொள்கை நடவடிக்கைகள். இது மிக நீளமான ஒரு நிகழ்ச்சி நிரல்தான். ஆனால், இந்நடவடிக்கைகளின்றி பெரிய அளவிலான அரசு தொழில் முயற்சிகளை தனியார் மயப்படுத்துவதற்கான வாய்ப்புகள் மிகக் குறைவாகும்.

பலத்த போட்டியினால் கிட்டும் திறமை வெறும் உண்மையை கைமாற்றுவதினால் கிட்டும் அனுகூலங்களைவிட பயனுள்ளது என பரவலாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. மிதமிஞ்சிய வர்த்தக பாதுகாப்பு மற்றும், அரசாங்க தலையீடு போன்றனவுள்ள சூழலொன்றுக்குள் இருக்கும் பொதுத்துறை கம்பனி ஒன்றை மீள ஒழுங்கமைப்பதில் எந்த பிரயோசனமும் இருக்கப் போவதில்லை. அரசு தாபனங்களுக்கு மேலதிகமாக மாற்று வழங்கல் மூலங்களாக உள்நாட்டு போட்டியாளர்களை ஊக்குவிப்பது பொருத்தமுடையதாக இருக்கும். இப்போட்டி உலகப் போட்டியை சமாளிப்பதற்கும் உதவும். செயல் திறமையையும் குறைந்த நுகர்வோர் விலைகளையும் ஊக்குவிப்பதற்கு திறந்த வழி இறக்குமதிகளை தாராள மயமாக்கலும் போட்டி உற்பத்தியாளர்களை ஊக்குவித்தலுமாகும். கோட்பாட்டு காரணங்களுக்காக பொதுத்துறைக்குச் சொந்தமான கம்பனிகளையும், அவற்றின் ஏகபோக சலுகைகளையும் தனியார் துறைக்கு விற்பனை செய்வதன் மூலம் இவ்விலக்குகளை அடைய முயல்வதனைவிட முன்சொன்னவற்றை மேற்கொள்வதே சிறந்தது. அரசுக்குச் சொந்தமான ஏகபோகங்களை அதேமுறையில் தனியார் துறைக்கு விற்றுவிடும் பிரிட்டிஷ் முன்மாதிரியை வளர் முக நாடுகள் பின்பற்றுக

கூடாது. மலேஷியா இப்பொழுது இந்த தவறினைச் செய்திருந்தது. அரசாங்கக் கடன்களைத் தீர்ப்பதற்கென பொதுத்துறைக்குச் சொந்தமான மலேஷிய தொலைத்தொடர்பு அமைப்பு இப்பொழுது குவாலாலம்பூர், சிங்கப்பூர், லண்டன் பங்குச்சந்தைகளில் விற்பனைக்கு விடப்பட்டிருக்கிறது.

அரசு தொழில் முயற்சிகளை சீர்திருத்தல்

குறைந்த வருமானம் பெறும் வளர்முக நாடுகளைப் பொறுத்தவரையில் மூலதனப்பற்றாக்குறை நிலவுவது உண்மைதான். ஆனால், தொழில் துணிபுமிக்க தனி நபர்கள் இந்நாடுகளில் நிறையவே இருக்கிறார்கள். முறைசாரா துறையில் பாரிய வியாபாரங்களை நிதிப்படுத்தக் கூடிய அளவில் பலர் ஐவரி கோஸ்டிச் செல்வம் வைத்துள்ளனர். பல ஆபிரிக்க பொருளாதாரங்களில் சட்ட விரோத கள்ளக்கடத்தல் நடவடிக்கைகள் பரவலாக நடைபெறுகின்றன. சர்வதேச வியாபார நடவடிக்கைகளையும், மூலதனத்தையும் முகாமை செய்வதற்கு இந்நாடுகள் கடுமையான முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். பல நாடுகளில் முறைசாரா துறையில் செழிப்பான வியாபார நடவடிக்கைகள் இடம் பெற்று வருவதும், கோடி கோடியாக பணம் புழக்கத்தினை இருப்பதும் பலரும் அறிந்ததே. பல சந்தர்ப்பங்களில் பொதுப் போக்குவரத்துப் போன்ற சிறு அளவிலான சட்டரீதியான நடவடிக்கைகளுக்குக் கூட அரசாங்கங்கள் தடை விதித்துள்ளன.

தேவையான பொருளாதார நிறுவனரீதியான சீர்திருத்தங்களுக்கு தனியார்மயமாக்கல் முட்டுக்கட்டையாக இருக்க நிறைய வாய்ப்பிருக்கிறது. தனியார் துறைக்கு விற்பனை செய்யப்படவிருக்கும் எந்த ஒரு தொழில் தாபனத்திலும் பணி புரியும் சிரேஷ்ட முகாமையா

ளர்கள் மிகச்செல்வாக்கு மிக்க பிரிவினராவர். ஸ்தாபன அமைப்பில் பெரிய மாறுதல்கள் எதுவுமின்றி தனியார் துறைக்கு மாறுவதற்கே இவர்கள் விரும்புவார்கள். இவ்விதமாக, திறமை குன்றிய பொதுத்துறை ஏகபோகமொன்று திறமை குன்றிய தனியார்க்கு ஏகபோகமொன்று மாற்ற மடைகிறது. வளர்முக நாடுகளின் யதார்த்த நிலை என்னவென்றால், தனியார் நிறுவனங்களும் பொதுத்துறைக்குச் சொந்தமான அவற்றின் சகாக்களும் ஒரே முகாமையல்லவெனக்கூட அனுபவித்து வருவதாகும். இரு துறையினரும் ஒரே மூலத்திலிருந்தே ஆட்சேர்ப்புச் செய்கிறார்கள்; இரு துறைகளும் ஒரே பொருளாதார சூழலுக்குள் இயங்குகின்றன. ஒரே விதமான தேர்ச்சிகளைக் கொண்ட தொழிலாளர்களையே வேலையில் அமர்த்தியிருக்கின்றன. பொதுத்துறையிலிருந்து தனியார் துறைக்கு நிறுவனரிதியான ஏற்பாடுகளை மாற்றுவது வெறும் நகரக வேலையாகவே முடியும். ஏனெனில், பொருளாதார செயற்பாடு குறித்த பல வினங்கள் தொடர்ந்து நீடித்து வரும் பின்னணியிலே இந்த மாற்றம் செய்யப்படுகிறது.

நிலைமைகள் இப்படி இருப்பதனால், பொதுத்துறைக்கு சொந்தமாக இருக்கும் போதே கம்பெனிகளை சீர்திருத்தியமைப்பது இலகுவான காரியமாகும். ஏனெனில் இதன் விளைவாக ஏற்படும் நட்டத்தையும் சலுகைகளின் இழப்பையும் தனியார் துறை பங்குதாரர்களின்றி அரசு துறையே பொறுத்துக் கொள்கிறது. தனியார்க்கு உரிமையாளர்கள் வர்த்தக பாதுகாப்பு, மறைமுக மானியம் போன்ற சலுகைகளைப் பெறுவதற்கு முயற்சி செய்யும் சந்தர்ப்பங்களின் போது உள்ளூர் போட்டியையும், வர்த்தக தாராளமயமாக்கலையும் ஊக்குவிக்க முடியும்.

மறுபுறத்தில், தனியார்மய

மாக்கலில் தற்செயலான அனுபவங்களுமுண்டு. பொதுத்துறையைப் பொறுத்த வரையில் அனுமதிக்க முடியாததாக இருக்கும் பலவற்றை தனியார் துறை சுதந்திரமாக செய்ய முடியும். ஒரு கம்பெனி இன்னொன்றுடன் இணைய முடியும்; அல்லது வேறொரு தாபனத்தை கையேற்க முடியும். தனியார் மயப்படுத்தப்பட்ட ஒரு தாபனம் தனது நடவடிக்கைகளை பன்முகப்படுத்தி, புதிய துறைகளுக்கு அவற்றை விஸ்தரிக்க முடியும். கடன்கள் மூலமோ அல்லது பங்குகளை விநியோகிப்பதன் மூலமோ அவை நிதிகளை திரட்ட முடியும். பொதுத்துறையில் காணப்படும் செலவுக் கட்டுப்பாடுகள் இங்கில்லை. பங்குதாரரின் நலன் முதலில் வருவதால் அவை அரசியல் தலையீட்டுக்கும் இடம் கொடுப்பதில்லை.

அனைத்திலும் மிக முக்கியமானது என்னவென்றால், புதிதாக தனியார் மயப்படுத்தப்பட்ட நிறுவனங்கள் பணிப்பாளர்களுக்கும், சிரேஷ்ட முகாமையாளர்களுக்கும் (அரசுத்துறையில் அனுமதி பெற முடியாத) உயர் வேதனங்களை வழங்க முடியும் என்பதாகும். பொதுத்துறையின் உயர் மட்ட அதிகாரிகள் மிகக்குறைந்த வேதனம் பெறும் வளர்முக நாடுகளைப் பொறுத்த வரையில் இது மிக முக்கியமான அம்சமாகும். உயர் வேதனங்கள், நல்ல தரமான முகாமையாளர்கள் வந்து சேருவதற்கு தூண்டுதல் அளிப்பதுடன் அவர்கள் அனுபவம் பெற்றுக்கொண்ட பின் தொடர்ந்து அதே நிறுவனத்தில் அவர்களை பிடித்து வைத்துக் கொள்ளவும் உதவியாக இருக்கும்.

முடிவுரை

தனியார்மயமாக்கல் என்பது ஒரு சுலோகமாகும். கவனமான வார்த்தைப் பிரயோகத்தில்,

இது சீர்திருத்தல், தாராளமயமாக்கல் என்றே இருக்கவேண்டும். நடைமுறையில் வளர்முக பொருளாதாரங்களில் தனியார் மயமாக்கலுக்கு வரையறுக்கப்பட்ட வாய்ப்பே இருந்து. அரசுடமை தனியார் துறைக்கு மாற்றப்படுவது படிப்படியாகவே இடம் பெறும். கைத்தொழில் அபிவிருத்தியை நோக்கிச் செல்லும் மெக்ஸிகோ, துருக்கி, போர்த்துக்கல் போன்ற நடுத்தர வருமான வளர்முக நாடுகளிலோ அல்லது உயர் மட்ட உள்நாட்டு சேமிப்புகளும் அபிவிருத்தி மூலதனச் சந்தைகளும் காணப்படும் தென்கொரியா, தாய்வான் போன்ற நாடுகளிலே தான் இது இடம் பெறக்கூடியதாக இருக்கிறது.

வளர்முக நாடொன்றில் தனியார்மயமாக்கலுக்கான ஒரு நிகழ்ச்சித்திட்டம் உண்மையிலேயே சீர்திருத்தத்துக்கான ஒரு நிகழ்ச்சித்திட்டமாகும். நிர்வாக வர்க்கத்தினரின் கெடுபிடியில் நெருக்கமாக சிக்குண்டிருக்கும் அரசு தொழில் முயற்சிகள் அதிலிருந்து பிரிக்கப்படுதல் வேண்டும். சுதந்திரமான பணிப்பாளர் சபை, நிதிசார்தன்னுதிக்கம், சுதந்திரமான செயற்பாடு போன்றவை திறமை விருத்திக்கும், இறுதியில் தனியார் உடைமையாக மாறுவதற்குமான முதற்படிகளாகும். பொதுத்துறை சொத்துக்களை விற்பனை செய்வதற்கு முன்னர் மூலதனச் சந்தையில் காணப்படும் வரையறைகள் ஒழிக்கப்படுதல் வேண்டும். இறுதியில் உடைமைமாற்றப்படுகின்றதோ இல்லையோ, அரசுத்துறை தாபனங்களின் முகாமையில் முன்னேற்றங்களை கொண்டு வருவதும் மூலதனச்சந்தைகளை தாராளமயமாக்குவதும் திறமை விருத்தியாவதற்கு கணிசமான அளவில் உதவ முடியும்.

எனவே, இது குறித்த கொள்கை அணுகு முறைகள் மிக நிதானமாகவும், தூர நோக்குடனும் மேற்கொள்ளப்படுதல் அவசியம்.

தனியார்மயமாக்கல்: செல்வந்தர்க்கான வறியோரின் பரிசு

உபாலி எஸ். ஜயசேகரா

மக்களால் ஆக்கப்பட்ட மூலவளங்களை, அவை இலாபம் தரும் மூலவளங்களாக மாற்றி இருக்கும் நிலையில் தனியார் துறையின் நலனுக்காக தனியார் உடைமைக்கு மாற்றுவதே தனியார் மயமாக்கல் எனப்படும்.

பொதுத்துறை முயற்சிகள் அல்லது கைத்தொழில்கள் பொதுப்பணத்தினால் ஆக்கப்பட்ட மக்களின் சொத்துக்களாகும். அவை மக்களின் உடைமையாகும். இத்தகைய தொழில்களில் முதலீடு செய்வது தமக்கு இலாபமீட்டித்தரும் என்பதை நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டால் அன்றி தனிநபர்கள் அல்லது தனிநபர்களின் ஒரு குழு இத்தகைய கைத்தொழில்களை ஒருபோதும் கையேற்காது. ஆகவே தனியார் மயமாக்கல் என்பது தனியார் நலனுக்காகப் பொதுமக்களைக் கொள்ளையடித்தலாகும்.

தனியார்துறையின் - அது உள்நாட்டு முதலாளிகள் அல்லது பன்னாட்டு நிறுவனங்களாக இருப்பினும் - பிரதான நோக்கம் வர்த்தகரீதியில் இலாபமீட்டலாகும். தனியாரின் நலனுக்காக இலாபத்தைக் குவித்தலாகும். இதற்கு மறுபுறத்தில் பொதுச்சேவைத்துறை என்பது இலாப நோக்கத்தைப் பிரதானமாகக் கொள்ளாது சமூகத்துக்குப் பெருமளவில் சேவைகளை வழங்குவதாகும்.

இலங்கையில் 80 வீதமான செல்வம் 10 சதவீதமானோரின் கைகளிலேயே உள்ளது. இவ்வகையில் இந்த 10 சதவீதத்தினரிடமே பொருளாதார பலம் தங்கியுள்ளது. இதுதான் தனியார்துறையாகும். பொருளாதார பலத்தைத் தங்கள் கைகளில் வைத்துள்ள இச்சிறு தொகையான செல்வந்தர்கள் நாட்டில் தங்கள் பொருளாதாரப் பிடியை மேலும் இறுக்குவதற்காக மட்டுமன்றி தங்களுக்கும் பொருள்வளம் பெருகுவதற்காகவும், அரசியல் பலத்தைத் தம் வசப்படுத்திக்கொள்வதற்கு தங்கள் பொருளாதார பலத்தைப் பயன்படுத்துவார்; அமெரிக்காவிலும் பிரிட்டனிலும் ஒரு புதிய நீதியே தோன்றியுள்ளது. இது தனியார்துறையின் உறுதிப்பாடு, விளைத்திறன் ஆகியவற்றின் விளைவாகும். தனியார் மயமாக்கல் அதன் உச்சநிலைக்குக் கொண்டு செல்லப்படுமானால் இது இங்கு கூட நிகழ முடியும்.

தாரப் பிடியை மேலும் இறுக்குவதற்காக மட்டுமன்றி தங்களுக்கும் தங்கள் குடும்பத்தினரையும் பொருள்வள வீழ்ச்சியில் இருந்து பாதுகாத்துக்கொள்வதற்காகவும், அரசியல் பலத்தைத் தம் வசப்படுத்திக்கொள்வதற்கு தங்கள் பொருளாதார பலத்தைப் பயன்படுத்துவார்; அமெரிக்காவிலும் பிரிட்டனிலும் ஒரு புதிய நீதியே தோன்றியுள்ளது. இது தனியார்துறையின் உறுதிப்பாடு, விளைத்திறன் ஆகியவற்றின் விளைவாகும். தனியார் மயமாக்கல் அதன் உச்சநிலைக்குக் கொண்டு செல்லப்படுமானால் இது இங்கு கூட நிகழ முடியும்.

பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் அல்லது வெளிநாட்டு முதலீட்டாளர்கள் நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ ஈடுபடும்பொது நிலைமை மேலும் மோசமாகின்றது. அவர்கள் பொருளாதாரத்தைக் காலனித்துவப்படுத்த முயல்கின்றனர். இது தேசிய நலனுக்கு உகந்த தீவல். ஈட்டப்படும் இலாபங்கள் நாட்டைவிட்டு வெளியே கொண்டுசெல்லப்படுகின்றன.

தனியார் மயமாக்கல் அல்லது தனியார்மயமாக்கலுக்கான தூண்டல் சர்வதேச நிதி உறவுகளின் விளைவாகும். இது நாடுகளுக்கிடையே சர்வதேசக் கடனில் ஏற்படுகின்றது. இந்நாடுகளின் அரசாங்கங்கள் தாம் பட்ட கடனில் ஏற்படும் கடப்பாடுகளை நிறைவேற்றுவதற்காக உலக வங்கி, சர்வதேச நாணய நிதியம் போன்ற சர்வதேச நிதி முகவர்களால் தினிக்கப்பட்ட திட்டங்களைச் செயற்படுத்தவேண்டிய நிர்ப்பந்தங்களுக்கு ஆளாகின்றன.

வளர்ச்சியடையும் நாடுகளின் கடன் கமை, வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளுக்கும் குறைவிரகத்தி நாடுகளுக்கும் இடையே

உள்ள சமமற்ற வர்த்தக உறவுகளினாலும், வளர்ச்சியடையும் நாடுகளிலிருந்து வருமானத்தை வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளுக்கு மாற்றுவதினாலும் வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளால் அல்லது அத்தகைய நாடுகளின் முதலாளித்துவ மையங்களால் தொழில் நுட்பமும் சந்தையும் கட்டுப்படுத்தப்படுவதினாலும் ஏற்படுகின்றது.

வளர்ச்சியடையும் நாடுகளினால் கடன்களைத் திருப்பிக் கொடுக்கமுடியாத நிலை பின்வரும் விளைவுகளை ஏற்படுத்துகின்றது:

- (1) நாணய மதிப்பிறக்கம்
- (2) அரசாங்க செலவினத்திட்டங்களைக் குறைத்தல்.
- (3) பொதுத்துறைகளால் வழங்கப்படும் சேவைகளுக்கான விலையை அதிகரித்தல்.
- (4) தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளையும் சம்பளச்சரிப்படுத்தல்களையும் கட்டுப்படுத்தல்.
- (5) தனியார்மயமாக்கல்.
- (6) பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் முதலீட்டுக்காகக் கதவுகளைத் திறந்துவிடுதல்.

ஆகவே தனியார் மயமாக்கல் என்பது சர்வதேசக் கடன் கொடுப்பாளர்கள் தங்கள் மூலவளங்களை இறக்குமதியில் இருந்து ஏற்றுமதிக்குத் திருப்புவதற்கு ஏற்ற வகையில் பொருளாதாரத்தில் செய்யப்படும் ஒரு பாரிய வெட்டின் விளைவாகும். நமக்காக வகுக்கப்பட்ட மேற்காட்டிய திட்டங்கள், குறைவான வாழ்க்கைத் தரம், வறுமையின் வியாபகம், அதிகரித்த வேலையின்மை, வேலையில் இருப்போருக்குப் பாதுகாப்பின்மை ஆகியவற்றையே தோற்றுவித்திருக்கின்றன. இதன் இன்னொரு அம்சம் இருப்போருக்கும் இல்லாதோருக்கும் இடையிலான இடைவெளி விசாலமடைவதாகும்.

(62 -ம் பக்கம் பார்க்க)

தனியார்மயமாக்கலின் தேவையும் அதன் நுட்பங்களும்

சீ. பி. டி. சில்வா

(1986 டிசம்பர் 13 ஆம் திகதி, இலங்கை பட்டயக் கணக்காளர் நிறுவகத்தில், அரசாங்கக் கூட்டுத்தாபனங்களின் சிரேஷ்ட முகாமையாளர்களுக்காக நடத்தப்பட்ட நிதிமுகாமை பற்றிய கருத்தரங்கில் திரு. சரித்தரி, டி. சில்வா அவர்களினால் வழங்கப்பட்ட குறிப்புரைகள்)

ளில், தனியார்மயமாக்கலுக்கான காரணம், கடன் கொடுக்கும் முகவர் நிலையங்கள், நிதி அன்பளிப்புச் செய்யும் நாடுகள், அந்தந்த நாடுகளின் நிதியமைச்சுக்கள் ஆகியவற்றினால் உண்டாகிய நெருக்கடிகளாகும். அரசஸ்தாபனங்களுக்கு வழங்கப்பட்ட நிதியானது, வீண்விரயமாகிப் போனதை இவை உணர்ந்தன. இத்தகைய பரந்த உணர்வின் அடிப்படைக்குள் பல்வேறு உப உந்துகைகள் உள்ளன. இவ்வுப உந்துகைகளே பொருத்தமான தனியார்மயமாக்கலின் வகையினைத் தீர்மானிக்கின்றன. அத்தகைய சில உப உந்துகைகள் ஆவன:

(1) உடனடிப் பணவருவாய்க்கான தேவை

பல அரசாங்கங்கள் பற்றாக்குறை வரவு-செலவுத் திட்டங்களை அநுபவித்து வருகின்றன. அரசுக்குச் சொந்தமான ஸ்தாபனங்களை விற்றுவிடுதலே, அதிகரித்து வரும் வரிகள் அல்லது கடன்படுத்தல் என்பதற்குள்ள மாற்று வழியாகும். தனியார்மயமாக்கற் திட்டத்தில் திருமதி தாட்ச்சர் அவர்களினால் கொண்டுவரப்பட்ட உந்துகைகளில் இது ஒரு வகையாகும்.

(ii) அந்நியச் செலாவணிக்கான உடனடித் தேவை அல்லது வெளிநாட்டுக் கடன் பழுவினைத் தீர்த்தல்

உயர்வட்டி வீதங்கள், வெளிநாட்டு நாணய மதிப்பிழக்கம் ஆகியன பல அரசாங்கங்களுக்கு வெளிநாட்டுக்கடனை ஒரு பாரிய சுமையாக உருவாக்கியுள்ளன. வெளிநாட்டு நிதி ஒப்பந்தங்களை மீள்புனரமைத்தல் அல்லது மீளநிதிப்படுத்தல் என்பது பழைய நிதி ஒப்பந்தங்களைச் மறுசீரமைப்பதற்கும், வருங்காலத்தில் உயர்ந்த கடன்பளுவிற்கும், மேலதிகக் கொடுப்பன்விற்குமே வழி

கடந்த மூன்று வருட காலமாக, தனியார்மயமாக்கல் என்னும் விடயமானது, உயர்சல்வி மட்டங்களில் ஒரு விவாதத்திற்குரிய விடயமாக மாத்திரமல்லாது, அபிவிருத்தி அடைந்த, அபிவிருத்தி அடைந்து வருகின்ற உலகில் ஒரு இன்றியமையாத உபாயமாகவும் கருதப்பட்டு வருகின்றது. இவ்வருடம் பெப்ரவரி மாதம் வாஷிங்டனில் நடைபெற்ற சர்வதேச மகாநாட்டில் இவ்விடயம் தொடர்பாக பங்குபற்றியபின், இன்று இச்சபையோர் முன்னிலையில் பேசுவதையிட்டு சந்தோசமடைகின்றேன். இவ்விடயம் தொடர்பாக எழக்கூடிய சாதாரண வினாக்களுக்கு பதில் அளிக்க முயற்சிப்பதன் மூலம் மிகவும் பொதுவான ரீதியில் இது குறித்து விளக்க விரும்புகிறேன்.

(1) தனியார்மயமாக்கல் என்றால் என்ன?

இவ் எண்ணக்கருவிற்கு பல்வேறு வரைவிலக்கணங்கள் உள்ளன. ஆனால் என் கருத்தின்படி, தனியார்மயமாக்கத்தின் முக்கிய அம்சம் யாதெனில், அரசஸ்தாபனங்களின் முகாமைத்துவத்தினை பொதுத்துறையிடமிருந்து, தனியார் துறைக்கு மாற்றுதல் என்பதாகும். இம் உரிமைமாற்றமானது பொதுத் துறையிடமிருந்து, தனியார் துறைக்கு முழுதள வினதாகவோ, பகுதியாகவோ அன்றேல் ஒன்றுமேயற்றதாகவோ அமையலாம். சொத்துரிமைகளைப் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளும் அம்சம் காணப்படும் விடயங்களே, தனியார் மயமாக்கத்திற்கு சிறந்த உதாரணங்களாகவும், இச்சொற்பதத்துடன்

இணையக் கூடியவையாகவும் காணப்படுகின்றன என்பதையும் நான் இங்கு குறிப்பிடவேண்டும்.

தனியார்மயமாக்கத்தில் நான்கு பிரதான வகைகள் உள்ளன. அவையாவன; சொத்துக்களைப் பொறுப்பேற்றல், ஒப்பந்த அடிப்படையில் விடல், குத்தகைக்கு விடல், மீள் சீராக்குதல் (தனியார் துறைப் போட்டியினை அனுமதித்தல்), இப்பரந்த பிரிவுகளிடையே அநேக பொருந்துகைகள் காணப்படக்கூடும்.

(2) இது ஏன் பிரசித்தம் பெற்றுள்ளது?

சுதந்திர உலகில் தனியார்மயமாக்கமானது, அதிகளவில் இருந்து வந்துள்ளதுடன், சில இடைநிலைத் திட்டமிடப்பட்ட பொருளாதாரங்களில் கடந்த மூன்று வருடங்களாக தனியார்மயமாக்கம் இடம்பெற்றுவருகின்றது. பொருட்களையும், சேவைகளையும், அரசாங்கத்துறையானது தனியார் துறையினரைப் போன்று திறமையாக வழங்க முடியாதென்றும், நட்டம் அடைந்துவரும் அரசஸ்தாபனங்களைப் பராமரிக்க பாரியளவில் மானியங்கள் தேவையென்பதும் அநுபவரீதியாக உணரப்பட்டதன் காரணமாக, இதுவரை அரசினால் நிர்வகிக்கப்பட்டுவந்த கைத்தொழில்கள், சேவைகள், முகவர் நிலையங்கள் என்பவற்றை தனியார்மயமாக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. அபிவிருத்தி அடைந்த, அபிவிருத்தி அடைந்து வருகின்ற நாடுகளைப் பொறுத்தமட்டில் இது பொருந்துவதாகவுள்ளது. ஆனால், குறைவீருத்தி நாடுக

வகுக்கிறது. இத்தகைய கடன்களை, அரசிற்குச் சொந்தமான முயற்சிகளின் வழக்க நீதிகளாக (equity) மாற்றுவதல், ஒரு ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய தீர்வாக இருக்கும்.

(iii) கைத்தொழில் அபிவிருத்தியினை ஊக்கப்படுத்துவதற்கான விருப்பு

கைத்தொழில் அபிவிருத்தியினை ஊக்கப்படுத்தக் கூடிய வகையில், காணிகள், கனிவள உரிமைகள், வீணை கிடக்கும் இயந்திரங்கள் அல்லது ஏனைய சொத்துக்கள் என்பவற்றை அரசாங்கங்கள் பங்களிப்புச் செய்யலாம்.

(iv) வெளிநாட்டு முதலீட்டினை ஊக்குவிப்பதற்கான விருப்பு

வெளிநாட்டுத் தொழில் நுட்பம், அல்லது நிபுணத்துவம் முக்கியமாக வேண்டப்படும் சந்தர்ப்பங்களில் இத்தகைய விருப்பினை அவதானிக்கலாம். அரசினது உரிமைகள் இல்லாதொழிதல் என்கையில் அசையாச் சொத்துக்கள், பெணதீக உபகரணங்கள் அல்லது கனிவள உரிமைகள் என்பவற்றின் முழுதளவினான கட்டுப்பாட்டினை இழக்கின்றது எனக்கருதப்பட முடியாதென்பதையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். நியாயபூர்வமான சட்ட அதிகாரத்தினைப் பிரயோகிப்பதன் மூலம் உதவிவழங்கும் நாட்டிற்கு இறுதி அதிகாரம் இருப்பதனை உறுதிசெய்யமுடியும்.

(v) வருங்காலத்தில் பண வருவாயினை உறுதிசெய்யக் கூடியதான விருப்பு

அரசு ஸ்தாபனங்கள், தனியார் கைகளுக்கு மாற்றம் அடைகையில், இயல்பாகவே உயர்ந்த இலாபங்கள் கிடைக்கின்றது. இதன் கருத்து யாதெனில், அரசிற்குத் தேவையான மான்யங்களுக்குப் பதிலாக, வரிமூல வரு

மானங்கள் கிடைக்கின்றது. இத்தகைய உந்துகையே, தனியார் மயமாக்கத்திற்குப் பொருந்தும் முக்கிய வகையாகக் காணப்படுகிறது.

(vi) நுகர்வோர் நலன் குறித்த விருப்பு

அரசு ஆதிக்கத்தினைவிட போட்டிச் சந்தைகள் ஒரு திடமான, சிறந்த இலக்கினை அடையச் செய்யும் கருவியாக காணப்படுகிறது. தனியார்மயமாக்கமானது, பொருட்கள், சேவைகள் என்பன மிகவும் குறைந்த விலையில் பிரகைகளுக்குக் கிடைக்க வழிவகுக்கிறது. புகையிரதப் பாதைகள், போக்குவரத்துச் சேவைகள், நிதிச் சேவைகள் போன்றன ஒரு சில பொதுவான உதாரணங்களாகும்.

(vii) முதலீட்டுச் சந்தைகளை விருத்தி செய்யும் விருப்பு

தனியார்மயமாக்கமானது, ஒரு நீண்டகால, உள்நாட்டு முதலீட்டுச் சந்தைகளை விருத்தி செய்வதற்கான முழுதளவினான பங்கினை வகிக்கக்கூடும். பங்குகளின் விற்பனை மூலம் மேற்கொள்ளப்படும் பாரிய அளவிலான தனியார்மயமாக்கலுக்கு (பிரித்தானியாவில் பிரிட்டிஷ் தொலை பேசிக் கம்பெனி போன்று), மிகவும் ஆரம்பப்படியில் இருந்தே சேவைகளை ஆரம்பிக்க வேண்டிய தேவை இருக்கக் கூடும். ஆனால், இத்தகைய பல்வேறு விற்பனைகளின் பின்னர் ஒரு சராசரி முதலீட்டாளனின் நலினமயப்படுத்தும் திட்டமானது இயல்பாகவே விருத்தியாகின்றது. ஐக்கிய இராச்சியத்தில், தொழிலாளர்கள் தங்கள் தொழிற்சங்கத் தலைவர்களினது தடுப்புகளையும் மீறி, அந்தந்த ஸ்தாபனங்களினால் தொழிலாளர்களுக்கும், முகாமையாளர்களுக்கும் விற்கப்பட்ட பங்குகளில் முதலீடு செய்தனர். பிரித்தானியாவின் மிகப்பெரிய பண்ட இடமாற்றுக் கம்பெனியான தேசிய கப்பற்சரக்குக் கட்டுத்தாபனம் அரசினது பெற்றுப்

பில் இருந்த சமயம் பாரிய நடடங்களை அநுபவித்து வந்தது. தொழிலாளர்களுக்கும், முகாமையாளர்களுக்கும் பங்குகள் விற்கப்பட்டதன் மூலம் (இதன் பெரும் பகுதியினை வங்கிகள் பெற்றுப்பேற்றுக் கொண்டு) உருவாகிய தனியார்மயமாக்கலின் விளைவாக இன்று இந்த ஸ்தாபனம் அதிக இலாபங்களை ஈட்டுவதோடு, பங்குகளின் பெறுமதியும் பத்து மடங்காக அதிகரித்துள்ளது. இக்காரணங்களினிமித்தம், திருமதி. தாட்ச்சர் அவர்கள் வினாவுக் கொண்டுவரப்பட்ட தனியார்மயமாக்கத்தினை மாற்றியமைப்பதற்கு தொழிற் கட்சியானது துணியவே மாட்டாது.

(viii) ஒரு தத்துவத்தினைப் பின்பற்றும் போக்கு

சில அரசாங்கங்கள், தாம் திருப்தியாகச் செயற்படும் துறைகளில், தனியார் துறையினரோடு போட்டியிடுவதற்கு எவ்வித காரணமும் இல்லையென்ற முடிவிற்கு வந்துள்ளன. அரசினது பங்களிப்பானது, தனியார் துறையினர் தாம் செயற்படுவதற்கு வேண்டிய மூலவளமோ அல்லது உந்துகையோ இல்லாத பகுதிகளிலேயே அமையவேண்டும். பாரிய பலநோக்கு சக்தி / நீர்ப்பாசனத்திட்டங்கள் எமது சிந்தனைக்கு வருகின்றன. எனினும், அரசிற்கு மாத்திரமேன எத்தகைய நடவடிக்கைகள் ஒதுக்கப்பட வேண்டுமென்ற வினாபற்றி கணிசமான அளவில் மீளாய்வு நடைபெற்று வருகின்றது. சுகாதாரம், கல்வி, போக்குவரத்து, மின்சாரம், தபால் சேவைகள், விமானச் சேவைகள் போன்ற துறைகளில் தனியார் துறையினர் மலிவான, சிறந்த சேவையினை வழங்கமுடியுமென அரசாங்கம் உணர்ந்துள்ளது. சேவைகளின் அளிப்பிற்கும், சேவைகளுக்கான நிதிவழங்கலுக்கும் இடையேயுள்ள வேறுபாட்டினை இங்கு கவனிக்க வேண்டியுள்ளது. அரசாங்கத்தினால் நிதி வழங்கப்பட வேண்டிய சேவைகள் உள்ளன. ஆனால், அச்சேவைகளை அளிக்கவேண்டிய கடப்

பாடு அரசிற்கு இல்லை. பொருட் களையும், சேவைகளையும் மிகவும் திறமையாக வழங்குவதில் தனியார் துறையினர் சிறந்தவர்களென சர்வதேச ரீதியில் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. வேண்டப்படுமிடத்து, இத்தகைய சேவைகள் அரசினால் முழுதளவிலோ அல்லது பகுதியாகவோ நிதிப்படுத்தப்படலாம். உதாரணமாக நுகர்வோருக்கு உணவு முத்திரைகளை வழங்கும் ஒரு அரசாங்கமானது (உறுதிச் சீட்டு மூலம் நிதிப்படுத்தப்படல்) உணவு வழங்குநர்களைப் பொறுத்தமட்டில், உத்தியோகத்தர்களிடம் தங்கியிருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. இவ் உறுதிப்பற்றுச் சீட்டுத் திட்டமானது ஏனைய நாடுகளுக்கும் அதாவது கல்வி (சிலி), சுகாதாரம் (பிரிட்டனின், தேசிய சுகாதாரத் திட்டத்தில் தனியார் மருத்துவர்களும் ஒரு அங்கமாகவுள்ளனர்) போன்ற ஏனைய பிரிவுகளுக்கும் விஸ்தரிக்கப்பட்டுள்ளது.

பொருட்களையும், சேவைகளையும் திறமையாக வழங்குவதில், பொதுத் துறையினரை விட, தனியார் துறையினர் சிறந்ததென்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை என இக்கட்டுரையில் நான் நிச்சயித்துள்ளேன். இதனைவிட வேறுவிதமாக நம்புகின்றவர்களுக்கு இக்கோட்பாட்டினை ஆதரிக்கின்ற சில அநுபவரீதியிலான சான்றுகளை இங்கு சமர்ப்பிக்கின்றேன். இது ஒரு இலகுவான கோட்பாடு ஆகும். இது சொத்து உரிமைகளிலுள்ள அடிப்படை வித்தியாசத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டது. தனியார் துறையானது தனிப்பட்டவர்களினால் நிர்வகிக்கப்படும் போது, இவர்களின் செல்வமானது, இத்தகைய ஸ்தாபனங்களின் இலாபத்தினால் நேரடியாகவும், கணிசமான அளவிலும் பாதிக்கப்படுகிறது. இலாபங்கள் எங்கையில் பாரிய செல்லமெனக் கருதினாலும், நட்டங்கள் ஏற்படுகையில் அது வீழ்ச்சியையே தரும். இதன் காரணமாக இத்

தாபனங்களின் உரிமையாளர்கள், முகாமையாளர்களினது செயற்திறன்களை மிகவும் அவதானமாக மேற்பார்வை செய்வர். முகாமையாளர்களின் தொழிலானது அவர்களின் திறமையில் தங்கியுள்ளது. ஒரு ஸ்தாபனம் மீண்டும் மீண்டும் பாரிய நட்டங்களை அநுபவிக்குமாயின், இறுதியில் தவிர்க்க முடியாத நிதியில்லாத தன்மைக்கு வழிவகுத்து, உரிமையாளர்களுக்கும், முகாமையாளர்களுக்கும் பாரிய தீமையினை உருவாக்கக்கூடும். எனவே திறமை குறித்து பரந்த அளவிலான, கிரமமான ஊக்கு விப்பு உள்ளது.

பொதுத் துறையில் இந் நிலைமை வேறுபட்டதாகக் காணப்படுகிறது. அரச ஸ்தாபனங்களில் அரசிற்கே நேரடி உரிமை இருக்கின்றது. மக்களுக்கு மறை முகமாகவே உரிமை காணப்படுகிறது. அரச ஸ்தாபனங்களின் சொத்துக்களை தனிப்பட்ட பிரசைகள் வாங்கவோ விற்கவோ முடியாது: அத்துடன் கிடைக்கும் இலாபத்திலும் உரிமைகோர முடியாது: அரச ஸ்தாபனங்களின் இலாப நட்டங்களினால் வரியிறுப்பாளர்களே அதிகளவில் பாதிக்கப்படுகின்றனர். இதன் விளைவானது உடனடியாகவும், நேரடியானதாகவும் இல்லை. எனவே, பொதுத் துறை ஊழியர்களின் செயற்திறனை மேற்பார்வை செய்யக்கூடிய ஒரு திடமான ஊக்குவிப்புமுறை பிரசைகளிடம் இல்லை. அநுபவரீதியாகவும் இதுவொரு இயலாத காரியமாயும். அரச ஸ்தாபனங்களின் நிதி விளைவுகள், அதன் பணியாளர்களையும் நேரடியாகப் பாதிப்பதில்லை. பொதுத் துறையினரின் சம்பளமானது, அவர்களின் செயற்திறமையுடன் தொடர்புபட்டதாக இருக்கவில்லை. அரச ஸ்தாபனங்களின் நட்டங்கள் தவிர்க்க முடியாத வேலையிழப்பிற்கும் வழிவகுக்கவில்லை. இதன் விளைவாக, அநேகம் பொதுத் துறை ஊழியர்கள், செயற்திறமையினை விட சன்மரணங்களை எதிர்பார்ப்பவர்களாக காணப்

படுகின்றனர். இவையெல்லாம் உலகளாவிய ரீதியில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவைகளாகும்: எனினும், பொதுத் துறையானது சிற்சில பிரிவுகளில், தனியார் துறையினரைவிட செயற்திறமை குறைந்ததென அநுபவரீதியாகக் காட்டப்படவில்லை: எமது நாடு உட்பட, ஏனைய சில நாடுகளில் பொதுத் துறைக்கும், தனியார் துறைக்குமிடையே சில நேரடி ஒப்பீடுகளை காணமுடிகிறது. எனினும், அமெரிக்காவில் காணப்படுவது போன்று, ஒப்பீடுகளை காணக்கூடிய நாடுகளில் இது மிகவும் தெளிவாகக் காணப்படுகிறது:

அமெரிக்காவில், பொதுத் துறையின் நிர்வாகக் கடமைகளுக்கு அதிகளவு செலவு ஏற்படுகிறதென ஆய்வுகள் காட்டியுள்ளன. கிடைக்கக்கூடிய கணக்குகளைப் பேணுவதிலும், அதனை மேற்கொள்வதிலும் ஏற்படும் செலவுகள் தனியார் துறையினருக்கு சமஷ்டி அரசாங்கத்தினை விட 60% குறைவாகக் காணப்படுகிறது. ஒரு கடனாளிக்கு எதிராக தீர்ப்பு பெறுவதற்கு சமஷ்டி அரசாங்கத்திற்கு ஒன்று அல்லது பல வருடங்கள் செல்லும். இதே சமயம், தனியார் துறையினருக்கு ஐந்து மாதங்கள் வரையே செல்கிறது. அமெரிக்க இராணுவத்தில் சம்பளத் திரட்டினை தயாரிப்பதற்குரிய செலவு 4.2 அமெரிக்க டொலராகவுள்ள சமயத்தில், ஒரு பெரிய தனியார் துறையின் சம்பளத் திரட்டினைத் தயாரிப்பதற்குரிய செலவு ஒரு அமெரிக்க டொலராகவேயுள்ளது.

(3) தனியார்மயமாக்கல் எங்கு செயற்படுத்தப்படுகிறது?

அநுபவரீதியாக சுதந்திர உலகின் எல்லாப்பாகங்களிலும் இது மிகவும் பிரசித்தி அடைந்துள்ளது. மேற்கு ஐரோப்பாவில், பிரித்தானியா ஒரு சிறந்த உதாரணமாகும். திருமதி தாட்ச்சர் முதலாளித்துவத்தினை வேலைத்தலத்திற்கும், பிரதான

வீதிக்கும், வீடுகளுக்கும்கூட கொண்டு வருவதற்கு முயற்சித்தார். நாட்டினதும், நுகர்வோரினதும் நன்மைக்காக திறமையினையும், விருப்புரிமைகளையும் வளர்ப்பதே அவரின் நோக்கமாக இருந்தது. பொது மக்களுக்கும், பிரிட்டிஷ் ஏரோஸ்பேஸ், கேபிள் அன்ட் வயர்லெஸ் (தொலைபேசி), தேசிய கப்பற்சரக்குக் கூட்டுத்தாபனம், (வீதி அகழ்வாக்கம்), பிரிட்டிஷ் ஹோட்டல்கள், சீலிங்க் (பாதைகள்), பிரிட்டிஷ் எண்ணெய்க் கம்பெனி, அசோசியேட்டட் பிரிட்டிஷ் துறைமுகங்கள், ஜூ குவார் (கார்), பிரிட்டிஷ் ரெலிகொம்ஸ் போன்ற தேசியமய ஸ்தாபனங்களுக்கும் பங்குகளை விற்பதன் மூலம் நிலவிலந்த வீழ்ச்சிப்போக்கினைத் திசைதிருப்புவதற்கு திருமதி தாட்ச்சர் முயற்சித்தார். இப்பொறுப்பேற்கும் நடவடிக்கை மூலம், இவர் 2 கோடி பவுணுக்கும் அதிகமாக நிதியினைப் பெற்றார். அத்துடன் தனியார் மயமாக்கத்தின் மூலம் எல்லோரும் பெருமளவு இலாபங்களை அல்லது மிகவும் சொற்ப நட்டங்களுையே பெற்றுவந்ததால், வரிகளின் மூலம் அரசாங்கத்தின் வருமானமானது கணிசமானளவு அதிகரித்தது. தற்போதைய திட்டங்கள் நல்ல பயனைத் தருமாயின், அடுத்த பொதுத்தேர்தலுக்கிடையில் மேலும் எட்டு அரசு ஸ்தாபனங்கள் விற்கப்படவுள்ளன. அவையாவன பிரிட்டிஷ் வாயுக் கூட்டுத்தாபனம், பிரிட்டிஷ் விமானநிலைய அதிகார சபை, பிரிட்டிஷ் ஏயர்வேய்ஸ், தேசிய பஸ் கம்பெனி, ஷோர்ட்ஸ் (விமான உற்பத்தியாளர்), ரேய்ஸ் ரேய்ஸ், யுனிப்பாட் (பிரிட்டிஷ் லேலன்ட் கம்பெனியின் ஒரு பிரிவு), ரேயல் ஓடினன்ஸ் (ஆயுதங்கள்) என்பனவாகும்.

அமெரிக்காவில், இதன் வெற்றியின் இரகசியம் யாதெனில், அரசாங்கமானது சில வியாபார ஸ்தாபனங்களைத் தன் வசம் வைத்துள்ளது. சிறைச்

சாலைகளைப் பராமரித்தல் போன்ற சேவைகள் கூட ஒப்பந்த அடிப்படையில் தனியார் துறையினருக்கு கொடுக்கப்படுகிறது.

வியாபாரம், கைத்தொழில் என்பன ஏற்கனவே தனியார் வசமுள்ள ஜப்பான் தேசத்தில், அதன் மிகப்பெரிய விமானச் சேவை, அதன் தேசிய புகையிரதக் கம்பெனி, சதன் தொலைபேசித் திட்டம், அதன் புகையிலைத் தனியுரிமை ஆகியன மிகவிரைவில் தனியார்மயமாக்கப்படவுள்ளது.

தனியார்மயமாக்கலில், வளர்முக உலகும் அதிகளவில் ஆர்வம் காட்டுகின்றது. மிகவும் வறிய நாடுகளில் போதிய முதலீடு இன்மையும், இதன் செயற்பாடுகள்பற்றிய அறிவின்மையும் மிகமுக்கிய தடைகளாக உள்ளன. எனினும், இத்தடைகளை வெல்வதற்கு வழிவகைகள் உள்ளன. பல அரசாங்கங்கள் இப்பிரச்சினைக்கு அதிகளவு முக்கியத்துவத்தினை கொடுத்துள்ளன. மலேசியா தேசமானது, அதன் விமானச் சேவையினை தனியார்மயமாக்கல், போர்டிகிளாங்கிலுள்ள துறைமுகத்தின் வசதிகள், அதன் தொலைபேசித் திட்டம், கொள்கலன் இறங்குதுறை, ஹோட்டல்கள், கார் நிற்பாட்டும் இடங்கள், நீர் வழங்கல், லொத்தர் போன்றவைகளை தனியார்மயமாக்கும் பல முற்போக்கான நிகழ்ச்சித் திட்டங்களில் இறங்கியுள்ளது. அத்துடன் பல மாநகர சேவைகளையும் ஒப்பந்த அடிப்படையில் வழங்குவதற்குத் திட்டமிட்டுவருகிறது. தாய்லாந்து தேசம் அதன் புகையிரதப் பாதைகள், மாநகரப் போக்குவரத்துத் திட்டம், தொலைபேசி ஆகியவற்றை தனியார்மயமாக்கத் திட்டம் தயாரித்துள்ளது. பிலிப்பைன்ஸ் தேசத்தில், முன்னைய ஆரசினால் சவிகரிக்கப்பட்டு, மிகவும் வீழ்ச்சியடையும் நிலையிலுள்ள பல கம்பெனிகள் மீண்டும் தனியாரிடம் கையளிக்கப்படவுள்ளன.

மிகவும் வறிய நாடுகளில், பங்களாதேஷ் நாடானது 10 வருடங்களுக்கு முன்னர் தேசியமயமாக்கப்பட்ட சணல் ஆலைகளை மீளக் கையளிப்பதன் மூலம் ஒரு பாரிய நடவடிக்கையினை மேற்கொண்டுள்ளது.

(4) தனியார்மயமாக்கத்திற்கு வேண்டிய பொருத்தமான சந்தைப்படுத்தும் முறையினைத் தீர்மானிக்கும் காரணிகள் எவை?

(i) உரிமை மாற்றுபவரின் வகை: நேரடி அல்லது மறைமுகம்

இங்கு நேரடி என்கையில், உரிமை மாற்றப்படவிருக்கும் சொத்துகளுக்கு அரசாங்கம் பொறுப்புள்ளதாக இருக்கும். முறைமுகம் என்கையில், மாநகரசபை போன்ற அரசாங்கத்தின் கீழ்மட்டத்திலுள்ள ஸ்தாபனங்கள் பொறுப்பாக இருக்கும். இந்த இரண்டில் எவ்வகையானும், பொருத்தமான சட்டபூர்வ நடவடிக்கைகள் மிகவும் அவசியமாகும்.

(ii) உரிமையினைப் பெறுபவரின் வகை: இரண்டாவது கட்சி (தொழிலாளர், முகாமைக்குழு, சமூகம் போன்றன), மூன்றாவது கட்சி (பல்வினமுதலீட்டாளர்கள்)

செய்யும் தொழில்களைப் பேணிக் கொள்ளல், அல்லது உள்நூர்ச் சமூகத்திற்கு வேண்டிய சேவைகளைத் தொடர்ந்து அளித்தல் போன்ற சமூக நன்மைகள், இரண்டாவது கட்சிக்கு தனியார்மயமாக்குவதன் மூலம் கிடைக்கின்றது. மூன்றாவது கட்சிக்கு தனியார்மயமாக்குதல் என்கையில் அது சாதாரணமாகவே பணவருவாயினை எதிர்பார்க்கும் ஒரு நடவடிக்கையாக அமைகிறது.

(iii) உரிமையைப் பெறுபவரின் இயல்பு: செயற்பாடு உள்ள அல்லது செயற்பாடற்ற

செயற்பாடுள்ள வகையினர் என்சையில், தனியார்மயமாக்கத்தின் பின்பு இத்தகைய ஸ்தாபனங்களில் பங்கு பெற விரும்புகிறவர்களின் வகையினைக் குறிக்கும்.

(iv) உரிமையைப் பெறுபவரின் சாகியம்: உள்நாடு அல்லது வெளிநாடு.

வெளிநாட்டினராக இருக்கும்படித்து, வெளிநாட்டுச் செலாவணிக் கட்டுப்பாட்டு விதிகளிலும், ஏனைய சட்டங்களிலும் மாற்றங்களைக் கொண்டுவருவதற்கு இவர்கள் நெருக்கக் கூடும்.

(v) ஸ்தாபனத்தின் வகை: ஏற்கனவே உள்ளது அல்லது புதியது.

புதிய ஸ்தாபனங்களை உருவாக்கும்போது, ஏற்கனவே இருக்கும் ஸ்தாபனங்களை புனரமைப்பதிலும் பார்க்க அநேக பிரச்சினைகள் உருவாகக் கூடும்.

(vi) ஸ்தாபனத்தின் இயல்பு: தனிப்பட்டது அல்லது பல்வகையானது.

ஒரு தனிப்பட்ட செயன்முறையிலுள்ள கம்பெனியானது இரண்டாவது கட்சி நபருக்குப் பொருந்தக் கூடும். அதேசமயம் செயற்பாடற்ற மூன்றாம் கட்சி நபருக்கு ஒரு பல்வின, நிலையான கம்பெனி பொருந்தக்கூடும்.

(vii) ஸ்தாபனத்தின் நிலைமை: நல்லதரமான, நடு நிலையான, கீழ்த்தரமான.

ஒரு நிலையான கம்பெனியின் திட்டத்தின் கீழ், புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட ஸ்தாபனத்தின் ஒரு சிறு அங்கமாக தன்னை அமைத்துக் கொண்டாலொழிய, கீழ்த்தரத்திலுள்ள ஸ்தாபனத்தினை சந்தைப்படுத்த முடியாது. குறுங்கால, நீண்டகால விளைவுகளைத் தரக்கூடிய நல்ல தரத்திலுள்ள ஸ்தாபனங்களில் மாத்திரம் முதலீடு செய்யவே முதலீட்டாளர்கள் ஆர்வம் காட்டக்கூடும்.

லீடு செய்யவே முதலீட்டாளர்கள் ஆர்வம் காட்டக்கூடும்.

(viii) மாற்றத்தின் வகை: மாற்றுபவருக்குப் பணமாக, நடு நிலையாக அல்லது மாற்றுபவரிடமிருந்து பணமாக.

வரவு - செலவுத் திட்டப் பற்றாக் குறைகளே, இங்கு குறிப்பிடப்பட்ட முதலாவது வகை உந்துகைக்குக் காரணமாகும். மூன்றாவது வகையில், கணிசமான அபிவிருத்தி, வேலை வாய்ப்பு என்பவற்றின் மூலம் அரசாங்கம் உந்தப்படுகின்றது.

(ix) மாற்றத்தின் அளவு: முழுதளவில், பகுதியாக அல்லது ஒன்றுமற்ற.

திறமையினை விருத்தி செய்ய வேண்டுமென்ற வாஞ்சையினால் உந்தப்படும் அரசாங்கத்திற்கு, முதலில் கூறப்பட்ட வகை பொருத்தமானதாகும். மூன்றாவது வகையில், அரசாங்கமானது, தனியுரிமையினை அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு ஸ்தாபனத்தில் போட்டியுருவாவதற்கு அனுமதிக்கின்றது. இங்கு பங்குச் சந்தை வீழ்ச்சியடைந்தாலும், ஓரளவினாலான தனியார்மயமாக்கம் எய்தப்படுகிறது.

(x) மாற்றத்திற்கு விலையிடல்: சந்தைப் பெறுமதி அல்லது பொருத்தமற்ற.

மாற்றப்பட வேண்டிய சொத்தானது ஏற்கனவே ஒரு சந்தைப் பெறுமதியினை உருவாக்கியிருக்குமிடத்து, இதற்குரிய தீர்வு இலகுவானதாகும். எனினும், இதன் மறுபக்கத்தில், பங்குகள் கொடுக்கப்படும் சமயத்தில், விலையானது பொருத்தமற்றதாகி விடுகிறது. இத்தகைய மாற்றங்களை குறிப்பாக நண்பர்களுக்கு மாற்றுவதற்கான உந்துகையில் ஐயம் காணப்படாமல், சில குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பங்களில் சந்தைவிலையிலும் குறைந்த விலை

க்கு மாற்றுதல் செய்வது அவசியமாகின்றது.

(xi) குழுவின் வகை: சுதந்திரமான சந்தை, பாதிக்கப்பட்டுத்தப்பட்ட சந்தை, முற்றாகக் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட சந்தை.

ஒரு சுதந்திரச் சந்தையில் எல்லாவித தெரிவுரிமைகளும் சுவனத்திலெடுக்கப்படும். ஆனால், கட்டுப்படுத்தப்பட்ட சந்தையில் தேர்வுகள் மட்டுப்படுத்தப்பட்டதாயிருப்பதோடு, அமுல் நடாத்துவதற்கு சட்டமுறைகளும் தேவையாக இருக்கும்.

(xii) குழுவின் நிலைமை: நவீனமயப்படுத்தப்பட்ட, அபிவிருத்தி அடைகின்ற அல்லது அபிவிருத்தி அடையாத.

விருத்தியடைந்த நிதி நிறுவனங்கள் அமைந்துள்ள நவீனமயப்படுத்தப்பட்ட சந்தைகளில் பங்கு விற்பனைகள் அல்லது ஏனைய ஆவணங்களின் பாவனையினை மேற்கொள்ளமுடியும். விருத்தியடையாத குழுவிலேயே இத்தகைய தெரிவுரிமைகள் மிகவும் சிலவாகும்.

மேற்கூறிய அட்டவணையானது, தனியார்மயமாக்கம் செயற்பாடுள்ளதாக அமையுமாவெனத் தீர்மானிப்பதற்கும், அவ்வாறாயின், எந்தெந்தப் பிரிவுகளில் அதைச் செயற்படுத்தக் கூடுமெனத் தீர்மானிப்பதற்கும் உதவுகிறது.

(5) தனியார்மயமாக்கத்திற்கு கிடைக்கக்கூடிய சந்தைமுறைகள் யாவை?

(i) பொதுப் பங்குகளின் விற்பனை.

நன்கு விருத்தியடைந்த முதலீட்டுச் சந்தைகளுள்ள அபிவிருத்தி அடைந்த நாடுகளில் இம்முறை கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது.

(ii) தேர்வுப் பங்குகளின் விற்பனை.

தேர்வுப் பங்குகளோடு தொடர்புள்ள உரிமைகளில் பல் வேறு வேறுபாடுகள் இருக்கக் கூடும். அவற்றிற்கு சில:

(அ) பொதுவிற்கு மாற்றுதல்.

ஒரு குறிப்பிட்ட கால எல்லை யின் இறுதியில் இது வழங்கப்படலாம்.

(ஆ) மாறும் பங்கிலாபங்கள்.

பங்கிலாபத்தின் வீதமானது, வட்டிவீதம், இலாபங்கள் போன்றவற்றுடன் மாற்றமடைகின்றது.

(இ) மீள்பெறும் தேர்வுரிமைகள்.

வழங்குநரின் தெரிவுரிமையின் பேரில், ஏற்கனவே தீர்மானிக்கப்பட்ட பெறுமதிக்கு பங்குகள் மீள்பெறப்படலாம்;

(ஈ) பின்வாங்கும் தேர்வுரிமைகள்.

இது (இ) ல் குறிப்பிட்டது போன்றதாகும். ஆனால் முதலீட்டாளரின் தெரிவுரிமையின் பேரில் இடம் பெறுகிறது.

(iii) மாற்றப்படக்கூடிய ஒப்பந்தங்களும், தொகுதிக்கடன்களும்;

ஒப்பந்தங்களும், தொகுதிக்கடன்களும் கடன் கருவிகளாக இருக்கும் அதேசமயம், இவற்றினை மாற்றும் அம்சங்கள், ஒரு வகையிலான வழக்க நீதியாக இவற்றை மாற்றுவதினால், இது முதலீட்டாளர்களை அதிகளவில் கவரக்கூடும். இத்தகைய ஆவணங்கள் புதுமையான அம்சங்களைக் கொண்டிருக்கலாம்.

(அ) மாற்றும் நியதிகள்.

மாற்றுவதற்குரிய தெரிவுரிமையினைச் செயற்படுத்துவதற்கான ஒழுங்கு நிரல் அட்டவணைகளையும், பல்வேறு பெறுமதிகளையுமுடைய எவ்வகையிலான வழக்க நீதியாக மாற்றுவதினை அநுமதிக்கும் மாற்றும் நியதிகள்.

(ஆ) வழங்குநரினால் சமவிலையில் அல்லது வேறு பெறுமதிகளில் பிணைகளை மீள்பெறக்கூடிய மீள்பெறும் தெரிவுரிமைகள்.

(இ) முதலீட்டாளரின் தேர்வின் அடிப்படையில் மீள்பெறும் காலத்தின் அளவினை குறைப்பதற்கு அநுமதிக்கும் பின்வாங்கும் அம்சங்கள்.

(ஈ) வைத்திருப்பவரின் தேர்வின் அடிப்படையில், குறுங்கால முதிர்ச்சிகள் நீடிக்கப்படுவதற்கான விரிவாக்கத் தெரிவுரிமைகள்.

(உ) உள்நாட்டு வட்டி வீதங்களில் தங்கியிருக்கும் மாறும் வட்டி வீதங்கள்.

(iv) கூட்டு முயற்சிகள்.

எல்லா தனியார் மயமாக்கல்களும், கம்பெனி வடிவினை எடுக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. பின்வருவன போன்று, புதுமையான அம்சங்கள் கொண்ட கூட்டு முயற்சிகள் காணப்படலாம்.

(அ) 'Earn-In' கூட்டு முயற்சிகளில் அடிப்படைச் சொத்தும் (நிலக்கரிச் சுரங்கம் போன்று), அதனைப் பிரயோகிக்கும் உரிமையும் அரசிடமுள்ளது. நிதியினை விருத்தி செய்தல், நிபுணத்துவம் என்பன தனியார்துறைப் பங்காளனால் வழங்கப்படுகிறது. இறுதி உரிமையானது ஒப்பந்த அடிப்படையில் இருக்கும்.

(ஆ) செயற்பாட்டு ஒப்பந்தங்கள்.

குறிப்பிடப்பட்ட செயற்பாட்டு அளவையின் அடிப்படையில் உரிமையாளருக்குரிய வீதம் தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

(இ) பொருளாக கொடுப்பனவினை மேற்கொள்ளல்.

அரசாங்கத்தின் பங்களிப்பானது, குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு, ஒரு குறிக்கப்பட்ட பெறுமதியின்

அடிப்படையில், அதன் ஆரம்ப வெளியீட்டின் ஒரு இணக்கம் காணப்பட்ட விகிதமாக இருக்கும்.

(ஈ) சொத்து விற்பனை.

தனியார் மயமாக்கத்தின் போது, சொத்துக்கள் கம்பெனி இயல்பு அற்றதாகவோ அல்லது ஒரு திட்டமான நோக்கம் அற்றதாகவோ காணப்படலாம். அசையாத சொத்துக்கள் பாவிக்கப்படாத இயந்திர உபகரணங்கள் என்பன இவற்றுக்கு உதாரணங்களாகும்.

விற்பனையானது, குத்தகையுட்பட பல்வேறு வகைப்பட்ட முறைகளில் இடம்பெறலாம்.

(உ) இரண்டாம் கட்சி விற்பனை அல்லது மாற்றங்கள்.

அரசாங்கம், முன்னர் பொறுப்பேற்றவைகளை தொழிலாளர்களுக்கும், முகாமைக் குழுக்களுக்கும், ஒரு விதமான

"மீட்பு" நடவடிக்கையாக மீளவும் விற்பனை செய்வதென அடிக்கடி தீர்மானிக்கிறது. இது பல வழிகளில் செய்யப்படலாம்.

(i) தொழிலாளர் சரக்கிறுப்பு உரிமைத்திட்டம் (ESOP) போன்ற ஒரு ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட நிகழ்ச்சித் திட்டம்.

(ii) வரிவிடுமுறைகள் அல்லது அநுகூலமான நிதியொழுங்குகள் போன்ற மான்யங்களுடனான விலை குறைக்கப்பட்ட கொள்வனவு.

(iii) இலாபப் பங்கிடல். இங்கு அரசாங்கமானது, வருமானத்தின் ஒரு பகுதியினை சரக்குக் கொள்வனவு நிதியத்திற்கு ஒதுக்குவதன் மூலம் ஒரு ஸ்தாபனத்தினை கொள்வனவு செய்ய வேண்டியதற்கான நிதியினை வழங்க இணங்கக்கூடும்.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து, தனியார் மயமாக்கலுக்கு வேண்டிய

டிய சந்தைப்படுத்தும் மாற்று வழிகள் பலவுள்ளன என்பது தெளிவாகிறது. இத்தகைய தெரிவுரிமைகள் இருப்பதாலும், குறிப்பாக அபிவிருத்தி அடைந்து வரும் நாடுகளில் தனியார்மயமாக்க வேண்டியதன் அவசியத்திற்கான கோரிக்கை வலுவாக இருப்பதாலும், அரசாங்கங்கள், தனியார்மயமாக்கலை அமுல் நடாத்துவதில் தீவிரமாக இயங்குமென ஒருவர் நினைக்கக்கூடும். இதுவே எனது இறுதி வினாவாகவு முள்ளது.

(6) தனியார்மயமாக்கத்தின் போது ஏற்படக்கூடிய தடைகள் யாவை? அவற்றை எவ்வாறு வெல்லலாம்?

(1) தனியார்மயமாக்கத்தின் போதுள்ள பிரதான தடை, உத்தியோகத்தர்களிடமிருந்தும், அரசியல்வாதிகளிடமிருந்தும் வரும் எதிர்ப்புக்களாகும். ஒரு அரசுஸ்தாபனம் தனியார்மயமாக்கப்படுகின்றபோது உத்தியோகத்தர்களின் ஆதிக்கம், அதிகாரம், (பண நன்மைகளுட்பட) என்பன இல்லாதொழிக்கப்படுவதுடன், இதற்கு மேலாக தமது ஆதிக்கத்தினைச் செலுத்தும் அரசியல்வாதிகளின் அதிகாரமும் இல்லாதொழிக்கப்படுகிறது. அரசியல் தலைமையின் திடசங்கற்பத்துக்கூடாக மட்டுமே இதனை மேற்கொள்ள முடியும்.

(ii) தப்பெண்ணங்களும் பொய்யான வாதங்களும் தனியார்மயமாக்கத்திற்கு தடைகளை உருவாக்கலாம். அவற்றுட் சில பின்வருமாறு:

(அ) ஒரு தனியார் ஏகபோகம் உருவாகும்.

இங்குள்ள சிக்கல் யாதெனில், ஒன்று அல்லது மிகவும் சொற்ப நிறுவனங்களை நுகர்வோருக்கு பாதிப்பினை ஏற்படுத்தக்கூடிய, தனியுரிமைக்கு வழிவகுக்குகின்ற நிலைமைக்கு தகைமை பெறக்கூடும் அல்லது

இத்தகைய நிலைமைக்குள் பிரவேசிக்கக்கூடும். இங்கு எடுக்கப்படும் பொய்யான எடுகோள் யாதெனில் நுகர்வோருக்கு நிரந்தரமற்ற தனியார்மயத்தினை விட, ஒரு நிரந்தரமான பகிரங்கத் தனியுரிமை சிறந்தது என்பதாகும். முயற்சியாளர்களை விட அதிகாரிகள் சராசரிக்கு மேலான பிறர்நயங்கருதுகிறவர்களாக உள்ளார்கள் என பல ஆய்வுகள் தெரிவித்துள்ளன. சாதாரணமாகவே நிரந்தரமாக இருக்கும் பகிரங்க தனியுரிமைகளைப் போலல்லாது, தனியுரிமை இலாபங்கள் இவர்களினால் அனுபவிக்கப்படுமிடத்து, பிரத்தியேக வகையினர் அதில் போட்டியினை ஏற்படுத்துவதற்கு முயற்சிப்பர்.

(ஆ) அநேக பொதுச் சேவைகள் இயற்கையாகவே ஏகபோக உரிமையைக் கொண்டுள்ளதால் அவை பொதுத் துறையினரால் செயற்படுத்தப்படவேண்டும்.

இங்கு இரண்டுவிதமான அநுகூலங்களுள் இவை இரண்டும் வலுவற்றவையாகும். முதலாவது, இங்கு சேவையானது ஒரு இயல்பான தனியுரிமை கொண்டது; இரண்டாவது, அது பொதுத் துறையினரால் மிகவும் சிறந்த முறையில் வழங்கப்படும் என்பதாகும். மின்சாரம், புகையிரதப் பாதைகள், பஸ் போக்குவரத்து, தொலைபேசி ஆகியன இயற்கைத் தனியுரிமைகளைச் சார்ந்தவையென பொதுவாக அனுமானிக்கப்படுகிறது. அமெரிக்காவில் இவற்றின் எந்த ஒன்றாவது அரசினது தனியுரிமையாக இல்லை. இவையெல்லாம், சேவையில் குறிப்பிடத்தக்க வீருத்தியினை அல்லது செலவுக்குறைப்பினை ஏற்படுத்தக்கூடிய வகையில் தனியார் துறையினரின் போட்டிக்கு திறந்துவிடப்பட்டுள்ளன.

(இ) வறியவர்களுக்கும் அவர்களுக்குரிய பங்கு கிடைக்கக்கூடிய வகையில், அரசினாலேயே சேவைகள் வழங்கப்பட வேண்டும்.

இப்பரந்த அடிப்படையினை வான உத்தேசம் காரணமாகவே பல பொதுச் சேவைகள் பாரிய மான்ய விலைகளில் அரசாங்கத்தினால் வழங்கப்பட்டுவருகிறது. உண்மையாகவே இந்நடவடிக்கைகள் வறியோரினைப் பாதிக்கும் என்பது பிழையான கருத்தாகும். உதாரணமாக அரசினால் நடாத்தப்படும் பஸ் சேவை அடிக்கடி பழுதடைந்து, திறமையற்றதாக மாறுவதுடன் அரசிற்கு பாரிய அளவில் செலவுகளையும் ஏற்படுத்துகிறது. கார் சேவை நிலையங்களை நடாத்திவந்த ஷெல், கால்டெக்ஸ், எஸ்ஸோ போன்ற கம்பெனிகள் வாகனங்களின் கண்ணாடிகளைச் சுத்தம் செய்வதிலும், எண்ணெய் மட்டங்களை அவதானிப்பதிலும், மிகவும் சிறந்த முறையில் பேணப்பட்டுவந்த உபகரணத்தின் மூலம் எந்த நேரத்திலும் வாயுவின் அளவை சரியான முறையில் செலுத்துவதிலும் ஒன்றுக்கொன்று போட்டி போட்டு இயங்கிய காலங்களை, இலங்கைச் சாரதிகள் மிகவும் ஏக்கத்துடன் நினைவு கூரக்கூடும். அரசினது தனியுரிமைகள் சேவையின் தரத்தினைப்பற்றி அதிகளவில் அக்கறை கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை. பஸ் போக்குவரத்து அல்லது சுகாதார சேவைகள் சீர்குழையும் போது, இச்சேவைகளை அதிகளவில் பயன்படுத்தும் வறிய மக்களே மிகவும் பாதிப்படைகின்றனர். "உபமான்யங்களைப் பிரயோகித்தல்" என அமெரிக்கர்களினால் அழைக்கப்படும் முறைமையினை பிரயோகிப்பதே, வறிய மக்களின் தேவைகளை அரசு தனியுரிமையினால் மாத்திரமே அளிக்க முடியுமென்ற விலாதத்திற்கான விடையாக அமைய முடியும். அதாவது சந்தை விலைகளை தாங்கிக்கொள்ள முடியாத மிகவும் வறிய மக்களுக்கு மாத்திரமே இம் மான்யங்கள் வழங்கப்படும். "வவுச்சர் முறைமை" என இன்னொரு விதமாக அழைக்கப்படும் இம் முறைமை, சுகாதார சேவைகள், போக்குவரத்து, கல்வி போன்ற சேவைகளை மான்ய அடிப்படையினை

யில் வழங்குவதற்கு பயன்படுத்தப்படுகிறது.

(ஈ) இலாப நோக்கத்திற்காக கவனி, சேவை நோக்கம் கருதி பொதுச் சேவைகள் ஒழுங்குபடுத்தப்படவேண்டும்.

தனியார்மயமாக்கத்தினை எதிர்க்கும் அதிகாரிகளிடையே இவ்விவாதம் பிரபலமாக இருப்பதோடு, அது மனக்கிளர்ச்சியினை ஏற்படுத்துவதாகவுமுள்ளது. முன்னைய ஆட்சிக் காலத்தின் விளைவினோடு எடுத்துக்கூற இது உபயோகப்படுத்தப்பட்டது. இலாபம் முக்கிய நோக்காக இல்லாத சந்தர்ப்பங்களில் மிக அரிதாகவே சேவை காணப்பட்டதென காலமும், அநுபவமும் தெரிவித்துள்ளன. தேங்கி நிற்கும் பொருளாதாரங்களிலிருந்து, உற்பத்திப் பொருளாதாரங்களைப் பிரிப்பது யாதெனில், மக்கள் பிறரின் தேவைகளை உண்மையாக இனங்காணவும், அவற்றினை மேற்கொள்ளவும் உந்தப்பட்டிருக்கிறார்களா இல்லையா என்பதாகும். முயற்சியாளனும் கூட இதனையே திட்டவட்டமாகச் செய்ய அழைக்கப்பட்டுள்ளான். முயற்சியாளர்களின் இலாபம் பெறும் வாஞ்சையே, மானிடர்களின் பலதரப்பட்ட தேவைகளைத் தேடித் திருப்பிப்படுத்துவதற்கு ஊக்குவிக்கின்றது.

தனியார்மயமாக்கத்திற்குள்ள எதிர்ப்பிற்கான போலிவாதங்களை இதுவரை ஆராய்ந்த பின்பு, இன்னும் அதிகமாகக் காணப்படும் தடைகள்பற்றி ஆராய விரும்புகிறேன். அவையாவன:

(அ) தப்பான செலவுக் கணக்குவைப்புகள்.

தனியார்துறையினரின் செலவுகள், பொதுத்துறையினரின் செலவுகளைவிடக் குறைவாக இருப்பதற்குக் காரணம், அது பிழையாக கணக்கு வைக்கப்படுவதாலேயே எனவாதிடப்படுகி

றது. மிகவும் சாதாரணமாக விடப்படும் வழியாதெனில், அரசினால் நியமிக்கப்பட்ட விலையுடன், தனியார் துறையினர் அறவிடவுள்ள விலையினை ஒப்பிடுவதன் மூலம், தனியார் துறையினரின் விலை உயர்வாக இருக்கிறது எனக்கண்டு, இதனால் தனியார் துறையினரின் செலவும் அதிகமாக உள்ளதென பிழையான முடிவிற்கு வருதலாகும். இத்தகைய வழுவிற்குக் காரணம், விலையுடன், செலவினை சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாமையும், அரசின் செலவானது பொதுவாக விலை குறைக்கப்பட்ட ஒன்று என்பதையும், தனியார் துறையினரே இச் செலவுகளைப் பொறுப்பேற்க வேண்டுமென்பதையும் உணர்ந்து கொள்ளாதவறியமையும் ஆகும்.

இரண்டாவது வழியாதெனில், அரசு ஸ்தாபனங்களின் செலவுகளைக் கணிக்கும்போது, மேலதிகச் செலவுகளை கவனத்திலெடுக்காது விடுதலாகும். மூன்றாவது வழியாதெனில் பெறுமானத் தேய்வனைக் கணிக்கத் தவறுவதன் மூலம் மூலதனச் செலவினை கவனிக்காது விடுதலாகும். இத்தகைய போக்குகள் காரணமாக, எந்தவொரு ஸ்தாபனத்தினதும் செயற்பாட்டுச் செலவினைக் கணிக்க முற்படும்போது, ஒரு சுயாதீன அபிப்பிராயத்தினைப் பெறும்படி அரசாங்கத்திற்கு ஆலோசனை கூறப்படுகிறது.

(ஆ) வேலை போய்விடும் என்ற அச்சம்.

இது ஒரு முக்கியமான, அரசியல் ரீதியான தடையாகும். ஏனெனில் அரசுக்குச் சொந்தமான அநேக ஸ்தாபனங்களில் மேலதிகமாகப் பணியாளர்கள் உள்ளனர் என்பதும், தனியார்மயமாக்கமானது ஆட்குறைப்பிற்கு வழிகோலும் என்பதும் உண்மையாகும். இப்பிரச்சினையைத் தீர்த்துக்கொள்ள பல வழிமுறைகளுள், வேலை இழந்த

அரசுபணியாளர்களுக்கு, மீண்டும் வேலை வாய்ப்புள்ள சமயத்தில் முதலாவது முன்னுரிமையினை வழங்கக் கட்டாயப்படுத்துதல் ஒரு வழியாகும். அநேகமான அரசு பணியாளர்கள் வேண்டத்தகாத பழக்க, வழக்கங்களுக்கு ஆளாகி இருக்கக் கூடுமென்பதால், தனியார் துறையில் வேலை கொள்வோர் தங்களின் ஒழுக்கக் கட்டுப்பாட்டிற்கும், உற்பத்தித்திறன் மட்டத்திற்கும் ஏற்றவாறு இப்பணியாளர்கள் அமையத் தவறினால், அப்படிப்பட்டவர்களை வேலை நீக்கம் செய்யும் அதிகாரம் இருந்தாலொழிய, இம் முறையினை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள்.

இன்னொரு வழியாதெனில், தனியார் மயமாக்கத்தினை கட்டம், கட்டமாகச் செயற்படுத்தலாகும். இதுவொரு மாவட்டத்தின் பூகோள ரீதியின் அடிப்படையில் செயற்படுத்தப்படுகின்றது. இங்கு முதலாவது தனியார்மயமாக்கத்தின்போது, வேலையினை இழந்த ஒரு மாவட்டத்துப் பணியாளர்களை, இன்னொரு மாவட்டத்தில் இளைப்பாறுகை, ஓய்வு போன்ற காரணங்களால் ஏற்படும் வெற்றிடங்களுக்கு நியமிக்கும் முறையாகும். எனினும் மேலதிகப் பணியாளர்கள் தொடர்ந்து இருப்பதால் இதைச் செயற்படுத்துவது முற்றாக முடியாத ஒன்றல்ல.

மூன்றாவது வழி, தொழிலாளர் தொழில் ஸ்தாபனங்களை உருவாக்குதல் எனபதாகும். அரசாங்கமானது, தனியார்மயமாக்கப்படவிருக்கும் ஒரு ஸ்தாபனத்தின் பணியாளர்களுக்கும் ஏனைய தனியார்துறைக் கம்பெனிகளுடன் சேர்ந்து அத்தொழில் முயற்சியை வாங்க விலை மனுக்கோருவதற்கு சந்தர்ப்பம் அளிக்கவேண்டும். குறிப்பாக ஐக்கிய இராச்சியத்தில் ஒரு ஸ்தாபனத்தின் பங்குகள், மனிவான விலையிலோ அல்லது இலகுவான அடிப்படையிலோ விற்கப்படுவதனால், பிரிட்டனில் இது பெரு வெற்றியினை அளித்துள்ளது.

தேசிய சப்பற் சரக்குக் கூட்டுத் தாபனத்தின் முகாமையும் (இந் நோக்கத்திற்காக வேலைப்படையில் இவர்களுக்கும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளனர்) அதன் பணியாளர்களும் இணைந்து நட்டத்தில் இயங்கி வந்த இந்த ஸ்தாபனத்தினை மிகவும் இலாபமீட்டும் தனியார் கம்பெனியாக மாற்றினர். சில வருடங்களுக்கிடையில் இவர்களின் பங்குகள் பத்து மடங்குகளால் பெறுமதியேற்றம் கண்டன.

(இ) ஊழல் பயம்.

ஒரு அரசு ஸ்தாபனத்தினை பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளவோ அல்லது ஒப்பந்த அடிப்படையில் சேவையினை வழங்குவதற்கோ தனியார்துறையினரை தெரிவு செய்யும் போது எப்போதும் ஊழல் உருவாகக்கூடிய சந்தர்ப்பம் உண்டு. இந்த ஊழலானது இலஞ்சமாக அல்லது நட்புவகையினதாக அமையலாம். இதனைத் தடுப்பது இயலாத காரியமாக இருக்கும் அதே சமயம், திறந்த அடிப்படையிலான, தெட்டத் தெளிவான, எழுத்து மூலமான தெரிவு முறைகள் மூலம் இந் நிலைமை இன்னும் இக்கட்டான நிலைக்கு ஆளாக்கப்படலாம். இவற்றிற்கு மேலாக, அரசியற் போக்கும் இங்கு கவனிக்கப்பட வேண்டியதென்றாகும்.

(ஈ) சட்டபூர் விலக்குகள்:

இந்நாட்டினது சட்டம் சில குறிப்பிட்ட நடவடிக்கைகளை பொதுத்துறைக்கு கட்டுப்படுத்தலாம். இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் இது பற்றி நன்கு புரிந்துள்ள அரசாங்கங்கள், பிரச்சனைக்கு நன்மையக்கக் கூடிய வகையில், சட்டத்தினைத் திருத்துவதற்கு நடவடிக்கை எடுத்துள்ளன.

(உ) சீராக்கும் பிரச்சனைகள்:

அரசாங்கத்தின் சில நியதிகளும், பிரமாணங்களும் தனியார் மயமாக்கத்தினை கைகூடாததா

கவோ அல்லது கவர்ச்சியற்றதாகவோ மாற்றக்கூடும். விலைக் கட்டுப்பாடு, அல்லது அரசாங்கத்தின் ஏனைய கட்டுப்பாடுகள் தனியார்துறைத் தாபனங்களை இலாபத்தில் இயங்க முடியாத வையாக மாற்றக்கூடும். இதற்கு விடை நியதிகளை மீள உருவாக்குதல் ஆகும். கடுமையான பிரமாணங்களின் மூலம் கட்டுப்படுத்துவதனால், ஊழலுக்கு வழிகோலுவதனைவிட, போட்டிமனப்பான்மை மூலம் செயற்படுதல், விலைக்கட்டுப்பாட்டின் ஒரு சிறந்த முறையாகும்.

(ஊ) போதிய எவு சட்டக் கோப்பு இல்லாமை

தங்களின் பணத்தினை இழக்கக்கூடிய ஆபத்தினைத் தெரிந்து கொண்டும், இதில் செயற்படும் முயற்சியாளர்களுக்கு உறுதியான சட்டப்பின்னணி இருக்க வேண்டும். தனியாரின் சொத்துரிமை, பட்சபாதமற்ற நீதிமுறைமையின் மூலம் உறுதிப்படுத்தப்பட்ட ஒப்பந்தங்கள் மீறக்கூடாமை போன்றவற்றினை பாதுகாக்கக் கூடியவாறு சட்டம் அமையாவிடில், தனியார் முயற்சி வெற்றி காணமாட்டாது. பொதுவாக தனியார்மயமாக்கல்கள் ஒரு நீண்டகாலத்திட்டங்களாகும். அரசாங்கக் கொள்கையில் பொறுப்பற்ற விதமாக மாற்றங்கள் கொண்டுவரப்படமாட்டாதென்ற உறுதி இருந்தாலொழிய, சரியான வகைகளைக் கவருவது (உடனடியான பண வருவாய்களை எதிர்பாராதவர்களுக்கு) கடினமாகும். தொழிலின் பாதுகாப்பிற்கு அச்சுறுத்தலாக அமையும் சட்டக் கோவைகள் தனியார் மயமாக்கத்திற்கு குந்தகமாக அமையலாம். இதற்கு எதிர்மாறாக, பிணக்குகளை விரைவில் தீர்ப்பதற்கான உறுதிப்பாடு இருக்குமாயின் (உதாரணமாக நன்கு விருத்தி அடைந்த மத்தியட்சச் சட்டத்தினூடாக) ஆபத்துக்களை மேற்கொள்வதற்கு முயற்சியாளர்களுக்கு ஊக்கத்தினைக் கொடுக்கலாம்.

(எ) விருத்தியடையாத முதலீட்டுச் சந்தைகள்.

குறை விருத்தி நாடுகளில் தனியார்மயமாக்கத்திற்கு இதுவொரு பாரிய தடையாகவுள்ளது. எமது நாட்டைப்போன்ற சில நாடுகளில், பாரிய அளவில் தனியார் துறையினருக்கு சொத்துக்களை விற்பல் கடினமானதாகும். உதாரணமாக, எமது தேயிலைப் பெருந்தோட்டங்களை தனியார்மயமாக்குவதற்கு இது பெரும் இடையூறுகவுள்ளது. எனினும், இத்தகைய பிரச்சனைகளைத், தீர்ப்பதற்கு அநேக வழிகள் உள்ளன. முதலாவது, தனியார்மயமாக்கல் என்பது சொத்துரிமை மாற்றம் மட்டுமல்ல என்பதை உணர்ந்து கொள்ளலாகும். முகாமைத்துவத்தினை தனியார் துறையினருக்கு ஒப்பந்த அடிப்படையில் வழங்குதல் செய்யப்படக்கூடிய ஒன்றாகும். எனினும், சொத்துரிமைமாற்றம் நன்மையானது எனக் கருதப்பட்டின், (இந்தியாவில் தேயிலைப் பெருந்தோட்டங்கள் தனியார் வசமுள்ளது) எமது முதலீட்டுச் சந்தைகளில் மேலும் அபிவிருத்தி அவசியமாகிறது. தனியார்மயமாக்கத்தின் நன்மைகள் பற்றி உலகவங்கியும், ஐக்கிய அமெரிக்க சர்வதேச அபிவிருத்தி நிலையமும் (USAID) நன்கு அறிந்து வருவதனால், எமது முதலீட்டுச் சந்தைகளை அபிவிருத்தி செய்வதற்கான காரணிகளை கண்டுகொள்வதற்கு, இவை தூண்டப்பட்டக்கூடும். பெருந்தோட்டங்களின் கொள்வனவிற்காக தனியார் துறைக்கு நிதியளித்தலானது, எம்மை இதுவரை ஆதரித்துவந்த அன்பளிப்பு நாடுகளினதும், கடன் கொடுக்கும் நிறுவனங்களினதும் நீண்டகால நன்மைகள் கருதியே நிதியளிக்கப்படுகிறதென எனக்கு தென்படுகிறது.

எது எப்படியாயினும், முதலீட்டுச் சந்தைகள் அவை நினைப்பதைப் பார்க்கிலும் கூடிய ஆற்றத்திறன் கொண்டவையாகும்.

(42 -ம் பக்கம் பார்க்க)

தனியார்மயமாக்கல்: கருதுகோளின் பரிணாம வளர்ச்சி

(அரசு தொழில் முயற்சிகளை தனியார்மயமாக்குதல்" என்ற தலைப்பில் நடைபெற்ற கருத்தரங்கில் கைத்தொழில் விஞ்ஞான அலுவலர்கள் அமைச்சின் செயலாளர் ஆற்றிய உரை.)

தனியார் மயமாக்கல் என்பது வெறுமனே அரசுக்குச் சொந்தமான கம்பெனிகளைத் தனியார் துறைக்கு விற்பதன்று. அது உரிமையுடையமையும் கட்டுப்பாடும் சம்பந்தப்பட்டதாகும். இது, ஜனநாயகத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்கான ஒரு புதுக்கருத்தாகும். பாரிய அரசாங்கத்துறைத் தொழில் முயற்சிகளைத் தனியார் மயமாக்குவதன்மூலம் அவற்றின் உடைமையுரிமையை விரிவுபடுத்த 1970 முதல் முயற்சிகள் செய்யப்பட்டு வந்துள்ளன.

அரசாங்கத்துறைத் தொழில் முயற்சிகள் பல நாடுகளில் பல்வேறு வழிகளில் தொடங்கப்பட்டு பல்வேறு கருத்துகளின் அடிப்படையில் வளர்ந்துள்ளன. சில நாடுகளில் பெருமளவிலான முதலீட்டைப் பொறுப்பேற்பதற்குத் தனியார் துறை முன்வராமையால் அரசாங்கத்துறைத் தொழில் முயற்சிகள் தொடங்கப்பட்டன. தனியார்துறை துரிதமாகப் பயனை எதிர்பார்த்து முதலீடு செய்கிறது என்பதும் ஆபத்துக்கள் குறைந்த துறைகளையே அது விரும்புகிறது என்பதும் உண்மை. வேறுசில நாடுகளில் தேசிய மயமாக்கல் கொள்கை காரணமாக அரசாங்கத்துறைத் தொழில் முயற்சி வளரலாயிற்று. இத்தகைய நாடுகளில் சிறப்புற நடைபெறும் தொழில்கள்கூட, ஓர் அரசியல் தீர்மானத்தின் காரணமாகத் தேசிய மயமாக்கப்படுகின்றன. மற்றும் சில நாடுகளில் நோயுற்ற தனியார்துறைக்கு உதவும்பொருட்டு அரசாங்கத் தொழில் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இவ்வகையில் தனியார் முயற்சிகள் நடத்தவில்லை. ஒடிக்கொண்டிருக்கின்றன; அல்லது இட்ட முதலுக்கு ஏற்ற உயர்ந்த பயன் கிடைப்பதில்லை.

ஏ. ஏ. ஜஸ்டின் டயல்

பல நாடுகளில் அரசு தொழில் முயற்சிகள், நிதி, முகாமைப் பிரச்சினைகளின் காரணமாக சிரமங்களுக்குள்ளாகியிருப்பதை சென்ற மூன்று தசாப்தங்களாகக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. அரசு தொழில் முயற்சிகள் சிரமப்படுவதற்கும் திறமைக் குறைவுக்கும் சில காரணங்களுண்டு. சில நாடுகளில் அரசு தொழில் முயற்சிகள் யாருக்கும் சொந்தமானவையல்ல எனக் கருதப்படுவதால் யாரும் அவைபற்றி அக்கறை கொள்வதில்லை. சில வேளைகளில் அந்நிறுவனங்களில் வேலை பார்க்கும் தொழிலாளர்கள், அதனை அரசாங்கத்தின் சொத்தாகக் கருதி அதனை இயன்றளவு பயன்படுத்திக் கொள்ள விழைகின்றனர். சில வேளைகளில் அவற்றின் முகாமை யாளர்கள்கூட அவற்றின் வளர்ச்சியில் அக்கறை கொள்வதில்லை. காரணம் அவை தோல்வியடைவதனால் அவர்கள் பாதிக்கப்படுவதில்லை என்பதாகும். அரசு தொழில் முயற்சிகளின் முகாமையாளர்கள் அவற்றின் திறமையிலோ நீண்ட காலத்திற்கு உருப்படியாகுந் தன்மையிலோ கவனஞ் செலுத்துவதில்லை. முகாமை யாளர்களின் இத்தகைய மனோபாவம் காரணமாகவும் தொழிலாளர்கள், அதனோடு சம்பந்தப்பட்ட பிறரின் அக்கறையின்மையினாலும் அவற்றின் திறமை வீழ்ச்சியுறுகிறது.

அரசு தொழில் முயற்சிகளைப் பாதிக்கும் வேறு காரணிகளும் உண்டு. திறைசேரி அளிக் கும் உதவிப்பணம், மூலதன இடமாற்றம் என்பவற்றினால், அரசு தொழில் நிறுவனங்கள் "ஒருபோதும் வங்கரேத்து நிலை அடைவதில்லை" என்று கருதப்படுகிறது. இதற்கு மாசுகத் தனியார்துறைத் தாபனங்கள் இரவல் வாங்கிய மூலதனத்

தைக்கொண்டு வணிக நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள முடியாது. அவை நிலைப்பதற்கு இலாபம் பெற்றாக வேண்டும்.

அரசுக்குச் சொந்தமான நிறுவனங்களின் சமூகக் குறிக்கோள்கள், தனியார்துறைக் குறிக்கோள்களைவிட மாறுபட்டனவாகும். வருமானத்தை மீண்டும் பங்கிட்டு, நுகர்வோருக்கு மானியம் வழங்கல், தொழில் வாய்ப்புக்களை உருவாக்கல் அல்லது பேணல் போன்ற சமூகக்குறிக்கோள்களை அரசு நிறுவனங்கள் செயல்படுத்த வேண்டுமென அடிக்கடி எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. தனியார்துறைக்கும் சில சமூகக் குறிக்கோள்கள் இருப்பினும் அரசு துறை நிறுவனங்களுக்குப் பல்வேறு சமூகக் குறிக்கோள்கள் இருப்பதனாலும் அவற்றின் மையே எவற்றுக்கு முன்னுரிமை வழங்கவேண்டுமென்ற முடிவு இல்லாமையாலும் நிதி தொடர்பான மோசமான செயலாற்றலுக்கு சமூகக் குறிக்கோள்கள் ஒரு சாட்டாக ஆகிவிடுகின்றன.

அரசாங்கத்துறையிற் காணப்படும் வணிகப்பண்பாடு, தனியார்துறையிற் காணப்படுவதைவிட முற்றிலும் வேறுபட்டதாகும். சந்தைப்படுத்தலும் துணிந்து செயலாற்றுவதும் அரசாங்கத்துறையில் அவ்வளவாக மதிக்கப்படுவதில்லை. சில நாடுகளில் பெருந்தொகையான அரசு தொழில் முயற்சிகள் இயல்பாகவே ஏகபோக உரிமையுடையனவாகும்; அல்லது சிறப்புரிமை நிலை காரணமாக அல்லது பாரிய அளவு காரணமாக ஏகபோக உரிமையை அனுபவிக்கின்றன. ஆனால், போட்டியில் ஈடுபட வேண்டியுள்ள தனியார்துறை, திறமையான செயலாற்றலின் மூலம் ஏனைய போட்டியாளரை விட முன்னணியில் நிற்கவேண்டிய நிலையுள்ளது. இவ்வாறுசுத்த தனியார்துறை அதன் வணிக நடவடிக்கைகளைக் கூடிய சுறுசுறுப்புடன் மேற்கொள்ள நிர் பந்திக்கப்படுகின்றது.

தனியார்துறையின் அடிப் படைக் குறிக்கோள் வர்த்தக நோக்குடையது. சமூகக் குறிக்கோள்கள் இரண்டாந் தரமானவை. முரண்பட்ட இக் குறிக்கோள்களின் பயனாக, உலகின் பெரும்பான்மையான நாடுகளில் அரசாங்கத் தொழில் முயற்சிகள் எதிர்பார்க்கப்பட்ட நிதி அடிப்படையிலான செயல்படுத்தன்மையை அடையத் தவறிவிட்டன.

உலக வங்கி அண்மையில் 13 நாடுகளில் நடாத்திய ஓர் ஆய்வில், கிடைக்கத்தக்கதாகவுள்ள தரவுகளின்படி தனியார்துறையுடன் ஒப்புநோக்குகையில் அரசாங்கத்துறைத் தாபனங்களின் செயலாற்றுகை திருப்தியளிப்பதாக இல்லை எனக் கண்டது. பல நாடுகளில் அரசுத்துறைத்தாபனங்களின் தாழ்நிலைச் செயலாற்றுகை காரணமாக குறிப்பாக 1980 ஆண்டுத் தொடரில், தனியார் மயமாக்கும் கருத்து மிகவும் மக்கள் நயக்கும் கருத்தாக ஆகியுள்ளது. அரசுக்குச் சொந்தமான தொழில் முயற்சிகளைத் தனியார்துறைக்கு விற்பதன்மூலம் பிரிட்டன் தனியார் மயமாக்கும் முறையைத் தொடங்கியது. இதனைச் சில மேற்கத்திய நாடுகளும் நியூஸீலாந்தும் பின்பற்றின. தனியார் மயமாக்கல் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கக் கொள்கைகளுக்கு மாறானதாயினும் இலத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளிற் பல அதனைப் பெரும்பாலும் ஏற்றுக்கொண்டன. பிலிப்பைன்ஸ், மலேசியா, இந்தோனேசியா ஆகிய நாடுகளும் பின்பற்றின. சோசலிச நாடுகள் அரசுக்குச் சொந்தமான சொத்துக்களின் உரிமையை முழுமையாகத் தனியார்துறைக்கு விற்பதை அந்நாடுகளின் அரசாங்கங்கள் தற்போதைக்கு ஏற்றுக் கொள்ளாவிடினும் தனியார் மயமாக்கும் கருத்து ஏற்கப்பட்டு வருகிறது.

தனியார் மயமாக்கலின் குறிக்கோள்கள்

தனியார் மயமாக்கலின்

குறிக்கோள்கள் நாட்டுக்கு நாடு வேறுபடுகின்றன. முக்கிய நோக்கம் போட்டி நிலையை ஏற்படுத்துவதும் திறமையைக் கூட்டுவதும், இட்ட முதலுக்கு சிறந்த வரவு கிடைக்கச் செய்வதற்குச் சந்தைச் சக்திகளைப் பயன்படுத்துவதாகும். ஐக்கிய இராச்சியத்தின் தனியார் மயமாக்கல் திட்டத்தை இயைபுபடுத்துவதற்குப் பொறுப்பான அமைச்சரும் நிதிச் செயலாளருமான திரு. ஜோன் மூர், தனியார் மயமாக்கலின் நோக்கங்களைப் பின்வருமாறு சுருக்கிக் கூறியுள்ளார் :

“அவை அரசாங்கத்துறை வகிக்கும் பங்கினைக் குறைத்து கணிசமான விற்பனை வரவைத் தருகின்றன. அவை, தொழிலாளர்களுக்குத் தாம் தொழில் செய்யும் நிறுவனத்தில் நேரடியாகப் பந்தயங்கட்ட இடமளிக்கின்றன. இதனால் மனோபாவத்தில் பெரிய மாற்றம் ஏற்படுகிறது. முக்கியமாக உடைமையுரிமையைப் பரவலாக்குவதற்கு ஊக்கமளிக்கின்றன”

தனியார் மயமாக்கலின் முதற் கட்டம் 1981 பெப்ரவரியில் பிரிட்டிஷ் எரோஸ்பேஸ் கம்பெனியினை 51.6 வீதம் விற்பனை செய்து ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அதுமுதல் மொத்த தேசிய உற்பத்திக்கு அரசுக்குச் சொந்தமான நிறுவனங்களின் பங்களிப்பு 10 சதவீதத்திலிருந்து 6 சதவீதமாகக் குறைந்தது. அரசுக்குச் சொந்தமான கம்பெனிகளை விற்பதன்மூலம் 700கோடி பவுண் கிடைத்துள்ளதாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறாக அரசுக்குச் சொந்தமான தொழில் முயற்சிகளை விற்பது இலாபகரமான வியாபாரமாகியுள்ளது. பிரிட்டிஷ் தொலைத் தொடர்புச் சேவையை விற்பதோடு 220,000 பணியாளர் உட்பட 20 இலட்சம் பிரிட்டிஷ் காரர்கள் அக்கம்பெனிக்குப் பங்குதாரர்களாயினர். பிரிட்

டிஷ் தொலைபேசிச் சேவை விற்கப்படுமுன் மொத்த சனத்தொகையில் 3 சதவீதத்தினரான 20 இலட்சம் பிரிட்டிஷ் மக்கள் மட்டுமே அரசாங்கக் கம்பெனிகளில் பங்குதாரர்களாகவிருந்தனர். இவ்வாறாக தனியார் மயமாக்கலின்மூலம் பங்குதாரர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்திருப்பதுடன் தொழிலில் முயற்சிகளுடைய உடைமையுரிமையும் பரவலாக்கப்பட்டுள்ளது.

பிரேஸிலில் தனியார் மயமாக்கல் இரு நோக்கங்களைக் கொண்டிருந்தது. பிரேஸிலின் 10 பாரிய தொழில் நிறுவனங்களில் 9 அரசுக்குச் சொந்தமானவை. பெட்ரோபிரோஸ் எனும் அரசுக்கு சொந்தமான எண்ணெய்க் கம்பெனி இவற்றுள் மிகப் பெரியதாகும். போட்டியை உண்டுபண்ணி பாரிய கம்பெனிகளின் செயல் திறனை விருத்திசெய்வது முதலாவது நோக்கமாகும். இக்கம்பெனிகளின் பங்குகளின் பெருந் தொகையானவற்றை வற்று, அரசுக்குச் சொந்தமான தொழில் முயற்சிகளில் மக்களுக்குள்ள அக்கறையை அதிகரிக்கச் செய்வது இரண்டாவது நோக்கமாகும். இக்குறிக்கோள்களை அடைவதற்காக ஒரு தேசிய அபிவிருத்தி நிதியம் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இக்கட்டாய நிதியத்தின்மூலம் பல இலட்சக்கணக்கான பிரேஸில் வாசிகள் அரசுக்குச் சொந்தமான கம்பெனிகளில் பங்குதாரர்களாகியுள்ளனர். இந்நிதியம் பங்குகளைப் பெற்றுக் கொண்டு அரசு நிறுவனங்களுக்கு நிதி வழங்குகிறது. கம்பெனிகள் அவற்றின் இலாபத்தில் 25 சதவீதத்தை நிதியத்துக்கு அளிக்கவேண்டும், அது பொதுமக்களில் பங்குதாரர்களானவர்களைச் சென்றடைகிறது. பிரேஸிலின் தனியார் மயமாக்கலில் முக்கிய அம்சம், அரசின் நலன்களிற் பெரும் பகுதியை அரசிடமே விட்டு வைப்பதாகும்.

இலங்கையில் தனியார்மய மாக்கலின் நோக்கம் செயற்றிறமையை விருத்திசெய்வதும், அரசுக்குச் சொந்தமான நிறுவனங்களின் முகாமையை முன்னேற்றுவதுமாகும். இவ்வாறு செய்வதன் மூலம் குறிப்பாக உற்பத்தித்துறையில் உடைமையுரிமையைப் பரவலாக்குவதற்கு எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

அரசாங்க தொழில் முயற்சிகள் தொடர்பான தற்போதைய கொள்கை, தனியார்துறையுடன் போட்டியை ஊக்குவித்து அரசாங்கத் தொழில் முயற்சிகளின் செயல்திறமையை விருத்தி செய்வதாகும். அத்துடன் திறைசேரிக்கு எவ்வித பளுவுமின்றி, தனியார்துறையிற் போன்று அரசாங்கத்துறையிலும் இலாபம் பெறச் செய்தலாகும். திறமையற்ற சில தொழில்முயற்சிகளை அவற்றின் நாளாந்தச் செயற்பாட்டில் திறமையுடையனவாக மாற்றும் பொருட்டு இக்கருத்து அறிமுகஞ் செய்யப்பட்டுள்ளது. தற்போதுள்ள அரச நிறுவனங்களை விரிவாக்குவதற்குத் தேவையான நிதியை, அவற்றின் திட்டங்களது உருப்படியாகுந்தன்மைமீது கடன் மூலம் பெற எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. எவ்வாறாயினும், சில கட்டுப்பாடுகள் காரணமாக இலங்கையின் அரசுத்துறை தொழிற்குபனங்களின் செயற்றிறன் தடைப்பட்டுள்ளது. எனவே, இப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்குரிய ஒரு வழி தனியார் மயப்படுத்தலாகுமென்று அண்மையில் சில கொள்சைவகுப்பாளர்கள் கருத்துத் தெரிவித்தனர். தனியார் மயமாக்கல் செயற்படுத்தப்பட்டால் அரசாங்கத் தொழில் முயற்சிகளை புனரமைப்புச் செய்வதற்கு அவசியமான நிதியை சம்பந்தப்பட்ட கம்பெனியின் பங்குகளை 100 சதவீதம் அல்லது ஒரு பகுதியை விற்பதன்மூலம் பெற்றுக்கொள்வதற்கு எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

சோசலிச நாடுகளில் தனி

யார் மயமாக்கலின் நோக்கம், முன்னேற்றகரமான தொழினுட்ப அறிவைப் பெற்றுக் கொள்வதும், அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகளின் சந்தைகளில் நுழைவதுமாகும். இக்குறிக்கோள்களை அடைவதற்காகத் தொடக்கத்தில் சில ஐரோப்பிய நாடுகளும் சீனாவும் ஐப்பானிய, மேற்கத்திய உற்பத்தியாளர்களுடன் இணைந்து சில கூட்டுமுயற்சிகளை மேற்கொண்டுள்ளன. இந்நாடுகள் அரசாங்கத்தின் நிதிப்பளுவைக் குறைப்பதற்காக, இத்தொழில் முயற்சிகளில் அரசாங்கத்தின் ஈடுபாட்டைக் குறைக்க எண்ணியுள்ளன. வேறு சில சோசலிச நாடுகளில் தனியார்துறை பற்றிய கருத்தை அறிமுகப்படுத்துவதற்காகவே தனியார்மயமாக்கல் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

தனியார் மயமாக்க வகைகள்

தனியார்மயமாக்கலில் பல வகையுண்டு. இவற்றில் வர்த்தக முயற்சிகளின் பல துறைகள் தனியார்துறையில் நடாத்தப்பட்டு இறுதியாக அவற்றின் முழு உடைமையும் தனியார் உடைமையாக மாறிவிடுதல் ஒருவகை. மேலும் ஐந்து வகைகளுண்டு. அவையாவன :

- (1) உடைமையுரிமையும் முகாமையும் முற்றுமுழுதாக தனியார்துறையின் கையிலிருத்தல்.
- (2) பெரும்பான்மைப் பங்குகளை அரசு வைத்திருக்க பங்குகளின் அளவுக்கமைய முகாமையை எடுத்தல்.
- (3) அரசு குறைந்தளவு பங்குகள் வைத்திருக்க, முகாமையைத் தனியார்துறை பொறுப்பேற்றல்.
- (4) உரிமை அரசிடமிருக்க, முகாமையைத் தனியார்துறை நடாத்தல்.
- (5) தாபனத்தை முகாமை செய்வதற்காக அரசுக்குச் சொந்தமான சொத்துக்

களைத் தனியார்துறைக்கு வாடகைக்கு விடல்.

மிகவும் விரும்பப்படும் முறை, அரசும் தனியார்துறையும் இணைந்து தொழில் முயற்சிகளை மேற்கொள்வதாகும். சில நாடுகளில் அரசு பெருந்தொகையான பங்குகளை வைத்துக் கொண்டு முகாமையை முழுமையாகத் தனியார்துறையிடம் ஒப்படைப்பது அனுகூலமானதாகலாம். தனியார்மயமாக்கப்பட்டபின் தனியார்துறைக்குச் சொந்தமான பங்குகள் குறைவானதாக இருந்தால் தாபனத்தின் நிலையை விருத்திசெய்வதற்குத் தனியார்துறை அவ்வளவாகப் பாடுபடமாட்டாது என்பதற்குப் போதிய சான்றுகளுண்டு. பெரும்பான்மைப் பங்குகளை வைத்துள்ள அரசிடம் இன்னும் கட்டுப்பாடும் முகாமைமீது செல்வாக்கும் இருக்கின்றது. தனியார்மயமாக்குவதன் முக்கிய குறிக்கோள் செயற்றிறனை வளர்ப்பதாக இருப்பதால், அரசிடம் பெரும்பான்மைப் பங்குகளிருப்பினும், முகாமையைத் தனியாரிடம் ஒப்படைப்பது பற்றி ஆலோசிக்க வேண்டும் என்பது முக்கியம்.

இலங்கையில் எல்லாவகைத் தனியார் மயமாக்கலும் காணப்படுகின்றது. கம்பெனிச் சட்டத்தின்கீழ் தாபிக்கப்பட்டுள்ள கம்பெனிகளில் பெரும்பான்மைப் பங்குகள் அரசுக்குச் சொந்தமாக உள்ளன. இவை 1971ன் நிதிச்சட்டத்தின் கீழ் வருவதில்லை. அதனால் ஆண்டறிக்கைகளைப் பாராளுமன்றத்துக்குச் சமர்ப்பிக்க வேண்டியதில்லை. அரசு பெரும்பான்மைப் பங்குகளை வைத்துள்ள வேறு கம்பெனிகளுமுண்டு. ஆனால், அவற்றின் முகாமைமீது அரசுக்குக் கட்டுப்பாட்டில்லை. நூறு சதவீதப் பங்குகளை அரசாங்கம் வைத்துள்ள சில கம்பெனிகளில் முகாமைப் பொறுப்பு முற்றாகத் தனியாருக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளது. முன்னர் அரசாங்கத்துக்

குச் சொந்தமாகவிருந்த சில கம்பெனிகளின் கூறுகளை விற்கத் தீர்மானிக்கப்பட்டபின் இப் பொழுது அவை முற்றாகத் தனியார்துறைக்குச் சொந்தமாகியுள்ளன.

தனியார் மயமாக்குவதால் பல நன்மைகளுண்டு. அது சம்பந்தப்பட்ட கம்பெனிகளுக்குப் பல பயன்களை அளிக்கிறது. தாபனத்தை முகாமை செய்வதற்கு முகாமையாளர்களுக்கு முழு அதிகாரம் வழங்கப்படுகிறது. புது வாய்ப்புக்கள் தோற்றுவிக்கப்படுகின்றன. ஏற்கனவே பெருஞ்சுமை ஏற்றப்பட்டுள்ள அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களை கண்காணித்தல், சுட்டுப்படுத்தல் சிலவேளைகளில் நெறிப்படுத்தல் ஆகிய பணிகளிலிருந்து விடுவிக்கிறது. மற்றொரு நன்மை இம்முயற்சிகளை நடத்துவதற்கு நிதியளிக்க வேண்டிய பொறுப்பிலிருந்து திறைசேரி விடுவிக்கப்படுவதாகும். தனியார்மயமாக்கப்பட்டபின் மானியம் வழங்கல், தொழிற்பு மூலதனத்துக்கு ஏற்பாடு செய்தல், ஏனைய நிதிப்பயன்களை வழங்கல் போன்ற பிரச்சினைகள் எழுவதில்லை. தாபனத்தை நாளுக்கு நாள் நடாத்தும் பொறுப்பு முகாமையாளர்களைச் சார்ந்து விடுகிறது. பாராளுமன்றச் சட்டத்தேவைகளை நிறைவேற்றுவதைத் தவிர, வேறு நிர்வாக ஒழுங்குவிதிகள், சுட்டுப்பாடுகள் என்பவற்றைப் பின்பற்ற வேண்டிய அவசியமில்லை. மிகப் பெரும் நன்மை தாமதமின்றி முகாமைத் தீர்மானங்கள் செய்யலாம் என்பதாகும்.

தனியார் மயமாக்கலால் ஊழியர்களுக்கும் நன்மையுண்டு. பங்குகள், ஊழியர்களுக்கு அளிக்கப்படுகின்றன. அவர்கள் அத்தொழில் முயற்சிக்குச் சொந்தக்காரர்களாகின்றனர். ஊழியர்கள் பங்கிலாபம் பெற எதிர்பார்ப்பதனால் அவர்கள் கம்பெனியின் முன்னேற்றத்திற்காக முனைப்புடன் செயற்படுவர், முதலாளி - தொழிலாளி

உறவுகளும் சிறப்படையும். தொழில் தகராறுகள் வெகுவாகக் குறைந்துவிடும்.

கம்பெனிகளுக்கிடையே போட்டி அதிகரிப்பதால் நுகர்வோரும் நன்மையடைகின்றனர். நுகர்வோர் தரத்தில் உயர்ந்த பொருட்களை குறைந்த விலைக்குப் பெறமுடியும். இறுதிப் பெறுபேறு கூடிய இலாபமாகும். அதனால் அரசாங்கத்துக்குக் கூடிய அரசிறை திரட்ட வழி பிறக்கும். எதிர்பார்க்கப்படுகின்றவாறு தனியார்மயமாக்கல் அமல் செய்யப்பட்டால் நிச்சயமாக நாட்டின் பொருளாதாரம் நன்மையடையும்.

தனியார்மயமாக்கலால் சில தீமைகளுமுண்டு. விற்பனை வருவாய் எதிர்கால வளர்ச்சிக்கு முதலீடு செய்யப்படும் என்பதற்கு உத்தரவாதமில்லை. இம் முயற்சிகளை விற்றுக் கிடைக்கும் பணத்தைக் சிலவேளை திறைசேரி நுகர்வுத் தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்தலாம். இலாபகரமாக நடைபெறும் கம்பெனிகள் விற்கப்பட்டுவிட்டால் நடடத்தில் நடக்கும் தொழில் முயற்சிகள் கூடிய நிதி உதவி கேட்க திறைசேரியின் பங்கு அதிகரிக்கும். நடடத்தில் நடைபெறும் தாபனங்களுக்கு மானியம் வழங்குவதற்கு வரியிறுப்போர் தொடர்ந்து பணஞ்செலுத்தவேண்டும். எனவே தனியார் மயமாக்குவதற்குக் கம்பெனிகளைத் தெரிவுசெய்தல் நன்கு ஆராய்ந்து கவனமாகச் செய்யப்படவேண்டும்.

(38 -ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

பிரிட்டனில், பிரிட்டிஷ் ரெலிகொம்ஸ் விற்பனையாளர், அவர்களின் முதலீட்டுச் சந்தையின் கொள்ளளவிற்கு அப்பாற்பட்ட தேனச் சில நிபுணர்கள் கருதிய போதிலும், மிகவும் அவதானமாகத் திட்டமிடப்பட்ட, புதிய வகையிலான பிரச்சாரம் மூலம் இதில் வெற்றி காணப்பட்டுள்ளது. வெகுசனத் தொடர்புச் சாதனங்களுடாக ஒரு நீண்ட கால கல்விப் பிரச்சாரத் திட்டத்

தீன்பின்பு, பங்குகளைக் கொள்வனவு செய்யத் தவணை அடிப்படையில் வசதி அளிக்கப்பட்டது. இக்கல்விப் பிரச்சாரத்தின் மூலம் பங்குகளைக் கொள்வனவு செய்தல் ஒரு நல்ல முதலீடென மக்களுக்கு நன்கு உணர்த்தப்பட்டதால், முதலாம் நாளிலேயே பங்குகள் மேலதிகமாக கொள்வனவு செய்யப்பட்டதுடன், பங்குகளின் பெறுமதியும் உடனடியாகவே அதிகரித்தது. சிறந்த முறையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட திட்டம், சிறந்த தொடர்பு முறை, புதிய முறைகள் எற்பவற்றின் உபகாரமே மேற்கூறிய முழு நடவடிக்கையாகும்.

மேற்கூறியவையாலும், ஒரு சிக்கலான விடயத்தில் மேலே முந்தவாரியாக தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துக்களாகும். இதன் முழு நோக்கம் யாதெனில், இதனைச் சுற்றியிருந்த சில ஐயங்களைப் போக்குவதும், உலகளாவிய ரீதியில் தனியார் மயமாக்கல் ஏன் பிரசித்தம் அடைந்தது என்பதை விளக்குவதுமேயாகும். ஏனைய இடங்களில் பீடிக்கப்படும் நோய்களே இலங்கையிலுள்ள அரசு ஸ்தாபனங்களையும் பீடித்துள்ளதுடன், இவை தனியார்மயமாக்கத்திற்கும் மிகவும் பொருத்தம் உள்ளவையாக உள்ளன. எனினும், ஒவ்வொரு விடயத்திலும் எடுக்கப்படவேண்டிய நுட்பங்கள்பற்றி நிபுணர்களின் ஆலோசனை வேண்டியதாகவுள்ளது. ஐக்கிய அமெரிக்க சர்வதேச அபிவிருத்தி ஸ்தாபனம் போன்ற முகவர் நிலையங்கள் தங்களின் அனுபவத்தினையும், அவற்றின் நன்மைகளையும் எமக்குத் தருவதற்கு ஆயத்தமாகவுள்ளன. தற்போது எமக்குத் தேவையாகவிருப்பது யாதெனில், அரசியல் விருப்பு நடவடிக்கையாகும். தனியார்மயமாக்கத்திற்கு உயர் மட்டங்களிலிருந்து உறுதியான பிரதிக்கை இல்லாவிடில் இதில் வெற்றி காண முடியாது. அதிகாரிகள் பல தடைபோடக் கூடுமாதலால், அவை பலவினத்திலிருந்து எழுச்சியினைக் கொண்டுவருமென எதிர்பார்க்க முடியாது.

தனியார்மயமாக்கலும் பெருந்தோட்டத்துறையும்

(கேடத்த வருடம் டிசம்பர் மாதம் கொழும்பில் நடைபெற்ற "அரசு தொழில் முயற்சிகளை தனியார்மயமாக்கல்" என்ற தலைப்பிலான கருத்தரங்கில் நிகழ்த்திய உரையின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பகுதிகள்)

ரஞ்சன் விஜேரத்ன

எனக்குத் தரப்பட்டுள்ள பொருள் 'தனியார் மயமாக்கலும் பெருந்தோட்டத்துறையும்' என்பதாகும். நான் இன்று உங்களுக்குச் சொல்லப் போவது நான் ஒரு தத்துவ விற்பன்னன் என்ற முறையிலன்றி எனது 35 வருட கால அனுபவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். தனியார் துறையிலும், பெருந்தோட்டத்துறையின் மிகப்பெரிய கூட்டுத்தாபனம் ஒன்றை நிர்வகிப்பதிலுமாக எனக்குப் பெருந்தோட்டத்துறையில் 35 ஆண்டு அனுபவமுண்டு.

நான் இன்று உங்களுக்குச் சொல்வது பெருந்தோட்டத்துறையைப் பொறுத்தவரை வாழ்க்கையில் நிகழும் உண்மைகளாகும். 1950 முதல் நான் இத்துறையில் ஈடுபட்டுள்ளேன். தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்படுவதற்கு முன் ஒரு தொழிற்படு தோட்ட உரிமையாளர் என்ற வகையிலும் முகவர் நிலையப் பணிப்பாளர் என்ற வகையிலும் தோட்டத்துறை நிகழ்வுகளை நான் அவதானித்துள்ளேன்.

"இந்த அதிகார வர்க்கத்தினர் இராச்சியங்களைக் கட்டி எழுப்புகின்றவர்கள். ஆகையால் தனியார்மயமாக்கலைப் பொறுத்தவரை எது எப்படி நடக்க வேண்டுமோ அது அப்படி நடக்க விடமாட்டார்கள்" என்று திரு. வட்டவளை கூறினார். ஆனால், தனியார் துறையிலும் நான் இராச்சியங்கள் கட்டுபவர்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். அவர்கள் சுவரக்கமற்ற விதத்தில் இராச்சியங்களை உருவாக்குபவர்களாக இருக்கலாம். அப்படிப்பட்ட ஒருவருடன் பணியாற்றி நான் இழிவுபடுத்தப்பட்டிருக்கிறேன். எனவே தனியார்துறையிலும் அதற்குரிய பணிகள் இருக்கின்றன என்பதை நான் உங்களுக்குச் சொல்ல

முடியும். சில துறைகளில் தனியார்துறை சிறப்புறச் செய்வாற்றி உள்ளது என்பதனால் இந்நாட்டில் எல்லாவற்றையும் நடத்துவதற்கு தனியார்துறையைச் சார்ந்தவர்கள்தான் தேவை என்று எண்ண வேண்டாம். கொழும்பிலுள்ள முகவர் நிலையம் ஒன்றுக்கு ஒரு முறை வந்தபோது அங்கிருந்த எனது சகாக்களின் பெரும்பாலானவர்கள் புத்திக்கூர்மை அற்றவர்களாக இருப்பதைக் கண்டேன். அவர்கள் எப்படி அங்கு வந்து சேர்ந்தார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் அவர்கள் அங்கிருந்தார்கள். பெருந்தோட்டங்கள் நான் நம்ப முடியாத அளவுக்கு நலிவடைந்து கொண்டிருந்தன. தேசியமயமாக்கப்படலாம் என்ற அச்சம் காரணமாக, நாடு சுதந்திரமடைந்தபின் பெருந்தோட்டங்கள் நலிவுற்றதாக ஒருவர் கூறலாம். 1956ல் தேசியமயமாக்கல் பற்றி திரு. பண்டாரநாயக்காவைக் கேட்டபொழுது ஒரு வேளை பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பின் அவ்வாறு நடக்கலாம் என்று அவர் கூறினார். அது முதல் பெருந்தோட்டக் கம்பெனிகள் வெளியேறத் தொடங்கின. அவை அவற்றின் மூலதனச் சொத்துக்களை விருத்தி செய்யவில்லை; தோட்டங்களை நலிவடையச் செய்தன. விலை குறைந்த காலகட்டங்களில் உள்ளிடுகைகள் குறைக்கப்பட்டன. 1967/68 ஆம் ஆண்டின் மந்த நிலையின்போது நான் ஒரு தோட்டத்தை உச்ச உற்பத்தி நிலைக்குக் கொண்டுவந்தேன். எனது தோட்டத்தை நிர்வகித்த லண்டன் சபை உரத்தைக் குறைத்தது. இதை அறிந்ததும் "என்னை வெளியேற்றி விடுங்கள்" என்று கொழும்பிலிருந்த எனது முகவர் நிலையத்திடம் கூறினேன். ரூபா கம்பெனி ஒன்றுக்குச் சொந்தமான வேறொரு தோட்டத்தை எனக்

குத் தருமாறும் கேட்டேன். அவர்கள் அடித்தளம் வரை உரத்தைக் குறைத்துவிட்டார்கள். அவர்கள் கவனம் செலுத்தவேயில்லை. என்ன நடந்தது? அவர்கள் இலாபத்தையே நோக்கமாகக் கொண்டவர்கள். ஆனால் பிரச்சினைகள் நிறைந்த 1985/86 ஆம் ஆண்டுகளில் - அதாவது சென்ற இரண்டு ஆண்டுகளில் அப்பொழுதைப்போல் அல்லாமல் நான் 2,75,000 ஏக்கர்களை நிர்வகித்துக் கொண்டிருந்தேன். விலைவீழ்ச்சி சம்பந்தமாக நான் ஒரு தீர்மானத்துக்கு வரவேண்டியிருந்தது. அதனால், எனது கூட்டுத்தாபனம் ஒரு பெரும் கூட்டுத்தாபனம் என்பதனாலும், அதைத் தொடர்ந்து நடத்துவதற்காக ஏற்கனவே 70 கோடி ரூபா நிலையான வைப்புப்பணம் செலவிடப்பட்டிருந்ததனாலும் முக்கியமான உள்ளிடுகைகளைக் குறைக்க வேண்டுமா என்பது பற்றி நான் தீர்மானிக்க வேண்டியிருந்தது. அப்படிச் செய்தால் அதன் பாதகமான விளைவுகள் 12 மாதங்களில் 18 மாதங்களில் அல்லது 2 வருடங்களில் தென்பட்டிருக்கும். நான் வங்கிக்குச் சென்று தேவையான பணத்தைக் கடனாகப் பெற்றேன். அவர்கள் நான் பெரும் புள்ளி என்ற காரணத்தால் பணந்தரத் தயாராக இருந்தார்கள். எனது கூட்டுத்தாபனம் அரசுக்குச் சொந்தமானது என்பதும் நான் பொறுப்புள்ள ஒரு மனிதன் என்பதும் அவர்களுக்குத் தெரியும். ஏற்கெனவே 70 கோடி ரூபாவைச் செலவிட்டிருந்த நான் விலைகள் உயரும் வரை மேலும் 30 கோடி ரூபா கடன் பெற வேண்டியிருந்தது. நான் பரபரப்படையவில்லை; எதையும் குறைக்கவில்லை. இப்பொழுது தோட்டங்களின் சொத்துப் பெறுமதி நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து வருகிறது. அது ஓர் அரசாங்கக் கூட்டுத்தாப

னம் என்பதனால்தான் இவையெல்லாம் செய்ய வேண்டியதாயிற்று. தனியார்துறையாக இருந்திருந்தால் அது எப்பொழுதோ ஒழிந்திருக்கும். அந்தப் பிரச்சினையைக் சமாளிக்க வங்கிகள் கடன் தந்திரா. சில தோட்டங்களில் கிலோவுக்கு 10 ரூபா நட்பம் ஏற்பட்டது.

அரசாங்கத் துறைத் தொழில் முயற்சியொன்று நன்றாக நடைபெறுகிறது என்றால் அதைக் குழப்பாதீர்கள். குறிப்பிட்ட ஓர் அரசாங்கத் தாபனத்தை நடத்துவதற்குத் தேவையான நிபுணத்துவம் இல்லை என்றால் வேறிடத்தில் அது இருக்கிறது என்று தேடிப் பாருங்கள். தனியார்மயமாக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தனியார் மயமாக்குவது நல்லதல்ல. நான் மேதகு ஜனாதிபதி அவர்களுக்கு எழுதிய ஒரு கடிதத்தை வாசித்துக் காட்டுகிறேன். தோட்ட உரிமையாளர் சங்கம் முறைப்பாடுகள் செய்ததனால் பெருந்தோட்டங்களைத் தனியார்மயமாக்குவது பற்றி எனது கருத்தை அவர்கேட்டிருந்தார். அவருக்கு நான் தெரிவித்த கருத்துக்களுக்கு மாறான கருத்துக்களை இங்கு சொல்ல நான் விரும்பவில்லை.

தேயிலை உற்பத்தி வீழ்ச்சி

தேசியமயமாக்கியதனால்தான் உற்பத்தி வீழ்ச்சியுற்றதாக பெருந்தோட்ட உரிமையாளர் சங்கம் கூறியுள்ளது. நான் சில புள்ளி விவரங்களைத் தருகிறேன்: 1985ல் மிகப் பெருந்தொகையில் தேயிலை ஆயப்பட்டது. அதாவது 22 கோடியே 88 லட்சம் கிலோ, தேசிய மயமாக்கிய ஆண்டில். இது 21 கோடியே 37 லட்சம் கிலோவாகக் குறைந்தது. 1985ல் நாம் 21 கோடி கிலோ தேயிலை பறித்தோம். 1986ல் அது ஏறத்தாழ 20 கோடி 70 லட்சம் கிலோவாக இருக்கும். தேசிய மயமாக்கிய பொழுது உற்பத்தி 1 கோடி 50 லட்சம் கிலோவால் வீழ்ச்சியுற்றது.

காணி, காணி அபிவிருத்தி அமைச்சின் நிலப் பயன்பாட்டுப் பிரிவினால் அண்மையில் நடத்தப்பட்ட ஆகாய அளவையின்போது, 42,775 ஹெக்டயர் தேயிலைக் காணி எங்கிருக்கிறது என்று கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை என்று காணி ஆணைக்குழு முன்னிலையில் சாட்சியமளித்த தேயிலை ஆராய்ச்சிச் சபைப் பணிப்பாளர் கூறினார். அது கண் காணாமல் மறைந்துவிட்டது. அது 105,624 ஏக்கர் அல்லது 17 சதவீதம். உது கற்றுக் கொள்ளும் மறைந்து விட்டது. அந்தத் தேயிலை இல்லை. இருப்பினும் நாம் 1985ல் 21 கோடி கிலோ தேயிலை ஆய்ந்திருக்கிறோம். 1986 ஆம் ஆண்டிலும் அப்படித்தான். எனவே தேசியமயமாக்கியதால் இந்நாட்டில் தேயிலை உற்பத்தி குறைந்து விட்டது என்று எவரும் கூற முடியாது. உண்மையில் மீள்நடுகை காரணமாக உற்பத்தி அதிகரித்திருக்கிறது.

நான் தனியார் துறையில் இருந்தேன். ஆகையால் பயிர் வீழ்ச்சியுறக் காரணமென்ன என்பதை அறிவேன். கலாநிதி என்னென்று (பின்னர் அவர் "சொப்பரி என அழைக்கப்பட்டார்) என்ற ஒருவர் தேயிலை ஆராய்ச்சி நிறுவனத்துக்குப் பணிப்பாளராக வந்தும் "நிழல் தரும் மரங்களை யெல்லாம் வெட்டி விடுங்கள்; விளைச்சல் அதிகரிக்கும்" என்றார் ஆம்; கூடிய விளைச்சல் கிடைத்தது. அதன் விளைவை இன்று அனுபவிக்கிறோம் தாழ்நிலப் பிரதேசத் தோட்டங்களில் காணப்படும் கறையான பூச்சிகள் கொறிப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை; எனவே அவை தேயிலைச் செடிகளை மென்று தின்னின்றன. அத்துடன் வேறு பீடைகள், வறட்சி முதலியன. 1982/83ல் நிலவிய கடும் வரட்சி கருத்துறை, இரத்தினபுரி மாவட்டங்களில் தேயிலைச் செடிகளைச் கொன்று விட்டது. நிழல்தர மரங்களில்லை. ஆதலால் அவை செத்துவிட்டன. எனவே அந்தத் தோட்டங்களில் இறப்பர் நடவேண்டியதாயிற்று. இதற்கெல்லாம், தேசியமயத்துக்கு முன்பிருந்த தனியார் துறையே பொறுப்பு, அதன் தீய விளைவுகளை நாம் இப்பொழுது காண்கிறோம்.

அடுத்து இறப்பருக்கு வருவோம். தேசியமயமாக்கப்பட்ட முன்பும் பின்பும் சென்ற அரசாங்கத்தின் திறமையற்ற முகாமை காரணமாக இறப்பர் மரங்களைக் கொன்று பால் எடுத்தார்கள். 32,000 ஏக்கர்களைக் கொண்ட கிராண்ட் சென்ரல் கம்பெனியை வாங்கிய ஒரு தனியார் கம்பெனி விளக்குகளைப் பிடித்துக் கொண்டு இறப்பர் மரங்களைப் பால் எடுப்பதற்காக வெட்டியது. இன்று எஞ்சியிருப்பதெல்லாம் விறகுக்கட்டைகள் தான். அந்தத் தோட்டத்தில் இப்பொழுது மீள்நடுகை நடைபெறுகிறது. கூட்டுத்தாபனத்தில் நான் இன்று காணியின்பரப்பில் 35-55 சதவீதத்தை மூலதனக் கணக்கில் நடத்துகிறேன். சாதாரணமாக 15 சதவீதத்தைத்தான் மூலதனத்தில் மீள்நடுகை செய்ய வேண்டும். ஆனால், விறகுக் கட்டைகளாக மாறியுள்ள அத்தோட்டத்தை துரிதமாக மீள்நடுகை செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக 35-55 சதவீதத்தை மூலதனக் கணக்கில் செய்கிறேன். பயிர் செய்யப்பட்ட பரப்பில் 3 சதவீதமே மீள்நடுகை செய்யப்பட வேண்டும். ஆனால், சென்ற 15 ஆண்டு காலமாக இச்சுற்றுமுறை பின்பற்றப்படவில்லை. நாம் கூலிகளை அதிகரிக்க வேண்டியிருந்தது. பழைய காலத்தில், திரு. தெர்ண்டமான், திரு. டட்லி சேனாநாயக்காவிடம் சென்று 25 சதவீதம் கூலிகளை அதிகரிக்கக்கேட்டால், முதலாளிமார் சம்மேளனம், அப்படிச் செய்வது சாத்தியமில்லை; எங்கள் உற்பத்திச் செலவு அதிகரிக்கிறது. கூலியைக் கூட்டினால் இந்த வியாபாரஞ் செய்ய முடியாது என்று கூறிவிடும். வேலை நிறுத்தம் செய்யப் போவதாகத் தொழிற் சங்கங்கள் பயமுறுத்தும். நான் தோட்டஞ் செய்த போது சராசரிக் கூலி 2 ரூபா 40

சதமாக இருந்தது. ஆனால், இன்று நாளொன்றுக்கு 25 ரூபா கூலி கொடுக்கிறோம். இந்த உண்மைகளை நாம் நினைவில் இருத்திக் கொள்ள வேண்டும். அரசாங்கத்துக்குச் சொந்தமான கூட்டுத்தாபனங்களாக இருப்பதாலோ என்னவோ தொழிற்சங்கங்கள் அரசாங்கத்தின் கையை முறுக்கி கூலிகளைப் பெற முடிந்தது. தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பண வீக்கத்தை எதிர் நோக்க வேண்டியிருந்தது என்பதை நாம் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். அவர்களின் வாழ்க்கைத் தரமும் விருத்தியடைய வேண்டும். அவர்கள் ஒரு நூற்றாண்டுக்கு மேலாக அடிமைகளாக நடத்தப்பட்டார்கள். அவர்களுடன் 20 ஆண்டுகளாக வேலை செய்து நான் அவர்களுடன் வாழ்ந்திருக்கிறேன். அவர்களுடைய வாழ்க்கை நிலைமைகளும் கூலிகளும் சால்ப் போக்குக்கு அமைய மாற்றமடையவில்லை. தொடர்ந்து நாம் அப்படிப்பட்ட தொழிலாளர்களை அதே நிலைமைகளில் வைத்திருக்க முடியாது. அப்படிச் செய்தால் நாம் சமுதாயத்தில் பிளவுகளை உண்டுபண்ணும் நாசகாரச் சக்திகளுக்கு உதவுவதாக முடியும். ஜனாதிபதி கூலிகளை அதிகரித்து சரியான நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார். நெருக்குதல்களுக்கு அவர் பணியவில்லை. நாம் விரும்பியதை விட அவர் சிறிது கூடுதலாகக் கொடுத்திருக்கலாம். ஆனால், நிலைமைகளுக்கேற்பக் கூலிகள் அதிகரிக்கப்பட்ட வேண்டியிருந்தன.

அந்நிலையில் 1985/86ல் ஏற்பட்ட மந்த நிலையின்போது உற்பத்திச் செலவுக்கும் தேறிய விற்பனை வருவாய்க்கும் இடையில் எத்தொடர்பும் இருக்கவில்லை. இப்பின்னணியில் தனியார்களுடைய அந்நிலைமையை எதிர்நோக்கியிருந்தால் அவர்கள் நிதியை எங்கிருந்து பெற்றிப்பார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஏனென்றால், தேசியமயமாக்குவதற்கு முன் நான் ஒரு

முகவராக இருந்தபொழுது பல பெருந்தோட்டங்களின் சார்பில் அப்போதைய பெருந்தோட்டத்துறை அமைச்சராக இருந்த கலாநிதி கொல்வின் ஆர். டி. சில்வாவிடம் சென்றோம். அந்தத் தோட்டங்களை நாம் நடத்த முடியவில்லை; அவற்றை நடத்துவதற்குத் தேவையான நிதியிருக்கவில்லை. எனவே அவற்றை அரசாங்கத்துறைக்குக் கையளிப்பதற்காக அமைச்சரிடம் சென்றோம். அப்பொழுது இன்று போல் கூலிகள் அதிகரித்திருக்கவில்லை. ஆனால் அன்றிருந்த கூலி மட்டத்திற்குட நாம் சமாளிக்க முடியவில்லை. வங்கிகள் பணந்தரமாட்டா. தோட்டங்கள் நடத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. நாம் தோட்டங்களை ஒரு ஏக்கருக்கு 800-850 ரூபா விலையில் அமைச்சருக்கு விற்கோம். ஏனெனில், இப்பொழுது நடாத்தமுடியும் என்று கூறும் தனியார்களுடைய அப்பொழுது தோட்டங்களை அரசாங்கத்துறைக்குக் கையளித்துக் கொண்டிருந்தது. விட்டால் குரூப் மட்டுமல்ல; இன்னும் பல முகவர் நிலையங்கள் பல கம்பெனிகளை முற்றாக அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைத்துக்கொண்டிருந்தன.

உங்குறைப்பு

பயிர்கள் தோல்வியடைய ஒரு காரணம் 1964 முதல் குறைந்தளவு உரம் உபயோகிக்கப்பட்டமையாகும். உற்பத்தி உச்சகட்டத்தை அடைவதற்கு ஓராண்டுக்கு முன் உச்சமட்டத்தில் உரம் உபயோகிக்கப்பட்டது. அதன்பின் உர உபயோகம் படிப்படியாகக் குறைந்து 1964 - 73க்கு இடைப்பட்ட பத்தாண்டு காலத்தில் ஏறத்தாழ 40 சதவீதம் குறைந்தது. உற்பத்தி 7 வீதத்தால் குறைந்தது. உரத்தைப் பொறுத்தே விளைச்சலின் அளவிருப்பதால் குறைந்தளவு உரம் உபயோகிக்கப்பட்ட போது விளைச்சல் வீழ்ச்சியுற்றது. ஆனால், 1977 க்குப்பின் உரம் உச்சமட்டத்தில் உபயோகிக்கப்பட்டது. எனினும் விளைச்சல்

உடனடியாக அதிகமாக வரவில்லை. இதற்குக் காரணம் தேசியமயமாக்கலைத் தொடர்ந்து அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட தோட்டங்களின் கமத் தொழில் நிலைமைகள் மோசமடைந்திருந்ததற்கும் செடிச் செறிவும் உற்பத்திக் குறைவுக்கு மற்றொரு காரணமாகும். உற்பத்தி குறைந்ததற்கான மற்றொரு காரணம், இடைவெளிகளைக் கிரமமாக நிரப்புவதை விட்டு, மீள்நடுகையில் கவனஞ்செலுத்த 1960ல் எடுக்கப்பட்ட தீர்மானமாகும். 1959ல் அரசாங்கம் மீள்நடுகை உதவிப் பணம் அளிக்கும் திட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தியது. ஆண்டொன்றுக்கு 2 சதவீதம் அல்லது 5,000 ஹெக்டயர்களில் மீள்நடுகை இடம் பெறும் என்றும் 50 ஆண்டுகளில் அதிக விளைச்சல் தரும் மரங்கள் எல்லாத் தோட்டங்களையும் நிரப்பும் என்றும் ஊகிக்கப்பட்டது.

துரதிர்ஷ்டவசமாக, தனியார்களுடைய எதிர்பார்க்கப்பட்ட மீள்நடுகை மட்டம் ஒரு போதும் அடையப்படவில்லை. அத்துடன் இடைவெளிகளும் நிரப்பப்படவில்லை. இதன் விளைவாக செடிச்செறிவு குறைந்து விளைச்சலும் குறைந்தது. 1959 முதல் 1976 வரையான 18 ஆண்டுகளில் உற்பத்தி அடித்தளம் அரிக்கப்பட்டமை தெளிவாயிற்று. 1971ல் மஸ்கெலியாப் பகுதியில் 18,000 ஹெக்டயர் நிலப்பரப்பில் உலக வங்கி உதவியுடனான முதலாவது புனர்நடுகைத்திட்டத்திற்காக ஓர் அளவை நடாத்தப்பட்டது. அப்பரப்பு முழுவதிலும் சராசரி 30-32 சதவீத இடைவெளியிருப்பது வெளியாயிற்று. கண்டி, மாதளை போன்ற நடுமலை நாட்டுப் பகுதிகளில் நிலைமை இதைவிட மோசமாக இருந்தது. அங்கு இடைவெளி சதவீதம் 50 வரையுள் உயர்ந்திருந்தது. உற்பத்தி குறைவதற்கு, செடிச்செறிவைப் பேணத் தவறியமை மிக முக்கியமான ஒரே காரணமாகும்.

தொழிற்சாலை உற்பத்தித்திறன் குறைவு

1982ல் ஆரிய அபிவிருத்திவங்கி பின்வருமாறு குறிப்பிட்டது:

“1957-1966 பத்தாண்டு காலத்தில் வருடாந்தத் தேயிலை உற்பத்தி 5 கோடிக்கிலோவினால் அதிகரித்ததெனினும் தொழிற்சாலைக் கொள்ளளவு 3.1 கோடி கிலோவினால் மட்டுமே அதிகரித்தது. இதனால் தேசியத் தொழிற்சாலைக் கொள்ளளவு 1.9 கோடி கிலோ குறைவுடையதாக இருந்தது. 1966-1977 பத்தாண்டு காலத்தில் 13.6 கோடி செலவிடும் இலக்குடன் தேயிலைத் தொழிற்சாலை அபிவிருத்தி மானியத் திட்டம் 1966ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இத்திட்டம் மிகச் சாதகமான நியதிகளை அளித்ததெனினும் அப்பத்தாண்டு காலத்தில் 8.9 கோடி ரூபா மட்டுமே செலவிடப்பட்டது.”

எனவே, கூட்டுத்தாபனங்கள் முறையாக முகாமை செய்யப்படாத ஒரே காரணத்தினால் தான் உற்பத்தி வீழ்ச்சியுற்றது எனக்கூறுவது தவறாகும். ஜனாதிபதி கூட்டுத்தாபனங்களைத் தனது பொறுப்பின்கீழ் கொண்டு வந்தபின், நிதியளிக்கப்பட்டமையாலும் அரசியல் தலையீடு தவிர்க்கப்பட்டமையாலும், பொறுப்பாக இருந்த நாம் தீர்மானங்கள் எடுக்க அனுமதிக்கப்பட்டமையாலும் பெருந்தோட்டத்துறையில் ஸ்திர நிலையும் சஞ்சலமற்ற நிலையும் உருவாகியுள்ளன. பெருந்தோட்ட முகாமையாளர்களுக்குச் சிறந்த தொழில் நியதிகள் அளிக்கப்பட்டபின் அவர்களிடையே ஓரளவு திருப்தியும் பெறுபேறுகளைப் பெருக்குவதற்கான ஊக்கமும் காணப்படுகிறது. இன்று அவர்களின் நிதிநிலை திருப்திகரமாக அமைந்துவிட்டமையால் சில சிரேட்ட முகாமையாளர்களை எமது கூட்டுத்தாபனங்களின் பிராந்தியச் சபைகளுக்கு ஈர்த்துக்கொள்ள முடியா திருக்கிறது.

நான் தனியார்துறையை ஒன்று கேட்க விரும்புகிறேன். “பெருந்தோட்டங்களை முகாமை செய்வதைத் தனியார்மயமாக்குமாறு நீங்கள் அரசாங்கத்தைக் கேட்கின்றீர்கள். கொழும்பிலிருந்து தோட்டங்களை முகாமை செய்வதற்கு உங்களிடம் ஆட்கள் இருக்கிறார்களா? நீங்கள், வருமானவரியில்லாத நல்ல சம்பளம் பெறும் சிரேட்ட தோட்டப்பண்ணையாளர்களைத்தான் அமர்த்த வேண்டும். அவர்களுக்கு நீங்கள் என்ன தரப்போகிறீர்கள்? இன்று தோட்டச்செய்கையில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களான பிராந்தியச் சபைகளின் பணியாளர்கள் நிபுணத்துவத்தைத்தான் நீங்கள் பயன்படுத்தவேண்டும். அவர்களை நீங்கள் கூடிய சம்பளம் கொடுத்து அமர்த்தி இப்பொழுதைவிடச் சிறப்பாகத் தோட்டங்களை பராமரிக்கப் போவதாகச் சொல்கிறீர்களா? மற்றக் கைத்தொழில்களைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், பெருந்தோட்டத்துறையில் உங்களிற் பெரும்பாலானவர்களையும் முகவர்நிலையங்கள் எப்படித் தொழிற்பட்டன என்பதும் எனக்குத் தெரியும். எனக்கு தோன்றுவது என்னவென்றால் நீங்கள் தோட்டத்துறையைத் தனியார்மயமாக்கும்படி அரசாங்கத்தைக் கேட்டு சில சிரேட்ட தோட்டப்பண்ணையாளர்களை பழைய முகவர்நிலையங்களின் தலைவர்களாகவும் பணிப்பாளர்களாகவும் அமர்த்தி அவற்றைத் தொடர்ந்து நடத்தப்பார்க்கிறீர்கள் என்பது தான். அப்படிச் செய்வதால் தோட்டங்களின் முகாமை சிறப்படையும் என்றால் அதை நான் ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாது. இன்று பிராந்தியப் பணிப்பாளர்களும் முகாமையாளர்களும் சிறந்த நிலையிலிருக்கிறார்கள். பத்திரிகையாளர்கள் என்னிடம் கேட்டார்கள். முகவர் நிலையங்கள் இன்றிருப்பதைவிடத் தோட்டங்களை சிறப்பாக நடத்த முடியுமா என்பதை என்னிடம் வந்து கூறட்டும் என்று நான் சொன்னேன். தொடக்

த்தில் சொன்னதுபோல யாராவது சிறப்புறப் பணியாற்றினால் அவரைக் குழப்பாதீர்கள். ஆனால் சில பலவீனமான துறைகள் இருக்கலாம். தேவையான நிபுணத்துவம் இருந்தால் அவற்றைத் தனியார்மயமாக்கலாம். பெருந்தோட்டத் துறையிலும் சில பகுதிகளுக்குத் தனியார் துறை நிபுணத்துவத்தைப் பெறலாம். தேயிலைப்பெட்டி வர்த்தகத்தை இன்று நாம் செய்வதில்லை. தேவையான பெட்டிகளை எல்லாம் வழங்கும் பொறுப்பை தனியார்துறையிடம் ஒப்படைத்திருக்கிறோம். உள்ளிடுகைகள், உரம் எல்லாவற்றையும் வழங்கலாம். நான் பெருந்தோட்டக் கூட்டுத்தாபனத்தில் உர வியாபாரம் செய்வதில்லை. நான் தனியார்துறையிலிருந்தும் அரசாங்கத்துறையிலிருந்தும் விலைக்கு வாங்குகிறேன். ஆலோசனை வழங்குதல் போன்ற பல அம்சங்களுண்டு. முறையாகத் திட்டமிட்டு, செயல்படுத்தி செயல் திறமையோடு உற்பத்தியை அதிகரித்து இலாபம் ஈட்டப்படுமானால் நிச்சயம் நாம் அதைக் குழப்பக்கூடாது. ஜனாதிபதி அவர்கள் உடைமையுரிமையைத் தேசியமாக்க எண்ணுகிறார் என்று நினைக்கிறேன். வீரவில் ஒரு கூட்டுத்தாபனம் தனியார்மயமாக்கப்படும் என்று நினைக்கிறேன். அவரது முக்கிய கருத்து இந்நாட்டின் செல்வம் இந்நாட்டு மக்களுக்கே பகிரப்படவேண்டும் என்பது. ஜஸ்டிஸ் டயஸ் கூறியதுபோல அவர் திருமதி தட்சர் செய்வதைப் போல இந்நாட்டுச் செல்வத்தை மக்களிடையே பகிர்வதற்கு எண்ணுவதாக இருக்கலாம். அவசியமானால் தனியார்துறை அந்தக் கூட்டுத்தாபனங்களின் கம்பெனிகளின் சபைகளிற் சேர்ந்து முகாமையிற் பங்கு பெறலாம்.

அரசாங்கம் பங்குபற்றும் கூட்டுமுயற்சியான பெல்வத்தை கம்பெனி கரும்புச்செய்கையைப் பொறுத்தவரை நான் இந்நாட்டின் மிகப்பெரிய கைத்தொழில்

சார்ந்த வர்த்தகத்தை ஆரம்பித்துள்ளேன். அதன் முகாமையைப் பத்தாண்டு ஒப்பந்தத்தில் தனியார்துறைக்குக் கொடுத்துள்ளேன். ஏனெனில், சீனிக்கைத்தொழிலை நடத்துவதற்குத் தேவையான முகாமைத்திறமை இந்நாட்டிலில்லை என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். இல்லாவிட்டால் அதையும் நான் முகாமை செய்திருப்பேன். எனக்கு சிறப்பறிவில்லாத துறைகளில் நான் அடியெடுத்து வைக்கமாட்டேன். எனவே, அரசாங்கக் கூட்டுத்தாபனங்களை அரசாங்கத்துறைதான் நடத்தவேண்டுமென்ற விடாப்பிடியான கொள்கையுடையவனல்ல நான். அரசாங்கத்துறைக்குச் சொந்தமான மிகப்பெரிய திட்டம் பெல்வத்தை. அது வெளிநாட்டு நிபுணத்துவத்துடன் தனியார்துறையினால் முகாமை செய்யப்படுகிறது. ஏனெனில் மிகச்சிறந்ததுதான் எமக்கு வேண்டும். அது சென்ற 20 ஆண்டுகளாக அரசாங்கத்துறையினால் முகாமை செய்யப்பட்டு நடட்டத்தில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் ஏனைய சீனி உற்பத்தித் திட்டங்களுக்கு முன்மாதிரியாக விளங்க வேண்டும். அதே தவறை நானும் செய்ய விரும்பவில்லை. சோயா உற்பத்தி கமத்தொழில்சார்ந்த மற்றொரு வியாபாரம். அதையும் நான் தனியார்துறைக்குக் கையளித்தேன். நான் கமத்தொழில் செயலாளராக இருந்தபோது ஜனாதிபதி அவர்களின் பணிப்புரைப்படி சோயா பதனிடும் தொழிற்சாலை ஒன்றை ஆரம்பிப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுத்தேன்.

அரசாங்கப் பங்களிப்போடு அதனை நான் தனியார்துறைக்கு முகாமை செய்யக்கொடுத்தேன். என்ன நடந்தது? அது 90 இலட்சம் ரூபா நடட்டத்தோடு மீண்டும் என் மடியிலேயே வந்து விழுந்தது. அதுதான் தனியார்துறை நிபுணத்துவம்! எனவே தனியார்மயமாக்கல் பற்றிப் பேசும்போது

திறந்த மனதுடன் பேசுங்கள். பெருந்தோட்ட அலுவல் என்பது சிக்கலானதொன்று. அது ஒருபுறத்தில் மூலப்பொருளையிட்டு மறுபுறத்தால் முடிவுப்பொருளை எடுப்பது போன்றதல்ல. பெருந்தோட்டங்களை நடத்துவதில் மேலும் பல விடயங்களுள்ளன. அதற்கு எவ்வளவோ சிறப்பறிவு வேண்டும்; அனுபவம் வேண்டும்! கொழும்பில் யாராவது ஒருவர் முகவர் நிலையத் தலைவராக ஆசனத்தில் அமர்ந்துகொண்டு அது எப்படி நடத்தப்படவேண்டுமோ அப்படி நடத்திவிடமுடியும் என்று யாராவது எண்ணினால் - இந்நாட்டுக்கு அவர் நன்மை செய்வதாக எண்ணினால் அது தவறாகும். தனியார்துறையும் தோட்டப் பண்ணைக்காரர் சங்கமும் தோட்டங்களைத் தனியார்மயப்படுத்தும்படி கூறிவருகின்றன. அவர்களின் அணுகுமுறையைக் குலைப்பதற்கு எதுவும் செய்யப்படமாட்டாது. நான் சொல்வதெல்லாம் நாம் இந்நிலைமைகளையும் இவ்வணுகுமுறைகளையும் நாட்டின் நலனை மனதிற்கொண்டு பார்க்கவேண்டும். அப்போதிருந்த அரசாங்கம் தோட்டங்களைத் தேசிய மயமாக்குவதற்குச் சரியாகவோ பிழையாகவோ முடிவுசெய்தது. பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. ஆனால், அத்தீர்மானத்தைச் செய்தவர்கள் தோட்டங்களின் முகாமையில் முறிவு ஏற்படும் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. பணிப்பாளர் மட்டத்தில் இன்று முகாமைத்திறன் இல்லாமலில்லை. ஆனால் தோட்ட முகாமையாளர் மட்டத்தில் திறமையில்லை. நாம் தோட்ட முகாமை மட்டத்திலுள்ள குறைபாடுகளை நிவர்த்தி செய்யவேண்டும். எமது கூட்டுத்தாபனத்தில் முகாமையாளர்களாக இருக்கத்தகுதியற்றவர்கள் 51 பேர் சிரேட்ட உதவி முகாமையாளர்களாக இருக்கின்றனர். அவர்கள் அங்கு எப்படி வந்தார்களோ நான் அறியேன். எனவே பிரச்சினை என்ன என்பது உங்களுக்குப் புரியும்.

ஒருவனுக்கு ஒரு பெருந்தோட்டத்தை ஒப்படைக்கக்கூடிய நிலை ஏற்படுவதற்கு ஏழாண்டுகள் செல்கின்றன. அப்பதவியில் அவரைப் பரீட்சிப்பதற்கு மேலும் 3-4 ஆண்டுகள் செல்கின்றன. ஆனால் 10-15 ஆண்டு அனுபவமுள்ள எமது முகாமை யாளர்களிற் பலர் நாட்டை விட்டுச் சென்றுவிட்டனர். அதன் காரணமாக துரிதமான பதவி உயர்வுகள் அளிக்கப்படன. அதன் காரணமாக இன்று சிரேட்ட முகாமையாளர்கள் ஒய்வுபெறும் வயதை அடைந்துள்ளனர். அவர்களுக்குப் பதிலாக நியமிப்பதற்கு ஆட்களில்லை. எனவே, அடிமட்டத்திலே நாம் ஆட்களுக்குப் பயிற்சியளிக்க வேண்டியுள்ளது. அவர்கள் தயாராவதற்குள் ஐந்தாண்டுகள் கழிந்துவிடும்.

எனவே இவைதான் நாம் எதிர்போக்கும் சங்கடங்கள். பணிப்பாளர் மட்டத்தில் திறமை சாலிகள் இருக்கிறார்கள். அங்கும் கூட இன்னும் சில ஆண்டுகளில் ஒய்வுபெறவிருப்பவர்களைப் பதவிக்கு செய்வது கடினம். ஏனெனில், சிரேட்ட முகாமையாளர்கள் நன்றாகக் கவனிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்கள் தம் பங்களாக்களையும், வீட்டு வேலைக்காரர்களையும் தொழிலாளர் கொடுப்பனவுப்படி, பார்வையிடல், தொழிற்சாலை ஆலோசனைக் கட்டணங்கள் - இவையனைத்தும் சேர்ந்ததால் நல்லதொரு தொகையாகிறது. இவற்றையெல்லாம் விட்டுச் செல்ல அவர்கள் விரும்புவதில்லை. அந்த வரும்படிகளை யெல்லாம் விட்டுத் தள்ளிவிட்டு பணிப்பாளர்களாக ஆவதற்கு அவர்கள் விரும்புவதில்லை. ஏனென்றால் சில பணிப்பாளர்களுக்கு அப்படியான வரும்படியில்லை. நான் உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியது அவ்வளவுதான். தனியார் மயமாக்கலா? எங்கு அவசியமோ அங்கு அப்படிச் செய்வதற்கு எனது ஆதரவு முழுமையாக உண்டு.

தனியார்மயமாக்கல்: இன்றும் நாளையும் பேரூட்ட சோயசா

(கொழும்பில் நடைபெற்ற கருத்தரங்கொன்றில் நிகழ்த்திய உரையிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சில பகுதிகள்)

இந்த அரசாங்கம் பதவிக்கு வந்தபொழுது, அந்நியச் செலாவணி மூலவளங்களும், மூலதன வளங்களும் பெருமளவில் தேவையாக இருந்தன. சர்வதேச நாணய நிதியத்திடமும் ஏனைய கொடையாளி நாடுகள், அமைப்புக்களிலிருந்தும் பெருமளவில் உதவி கோரப்பட்டது. சர்வதேச நாணய நிதியம் அதற்கு மிகவும் பிரியமான நிபந்தனைகளுடன் உதவிகளை வழங்கியது. நாணயத்தை பெறுமதியிறக்கம் செய்ய வேண்டும்; கதவுகளை நன்றாக திறந்து திறந்த பொருளாதாரத்துக்கு வழிவிட வேண்டும்; தனியார்மயப்படுத்த வேண்டும் என்பனவே இந்த நிபந்தனைகள். 'பொருளாதாரத்தை தாராளமயமாக்கல்' என்ற சொற்றொடரில் இந்த மூன்று விஷயங்களும் அடங்கும். 'தனியார்மயமாக்கல்' என்பது ஒரு தொகுதி நடவடிக்கைகளில் ஒன்றாகும். இந்நாட்டில் கடந்த பத்தாண்டு காலமாக இந்நடவடிக்கைத் தொகுதி மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது. இந்த அரசாங்கம் அமைக்கப்பட்டு சில வருடங்கள் கடந்த பின்னரேயே தனியார்மயமாக்கல் ஆரம்பமாகியது. உண்மையில், முதல் ஓரிரு வருடங்களில் எந்த வழியில் செல்வது என்று தெரியாமல் அது திறனிக் கொண்டிருந்தது. "இலங்கை சனநாயக சோஷலிச குடியரசு என அவர்கள் தமக்குத்தாமே நாமம் சூட்டிக் கொண்டிருந்தனர்; ஆகவே, பெயரிலும்கூட அவர்கள் சோஷலிசத்துக்கு தம்மை அர்ப்பணித்துக்கொண்டிருந்தனர்." என்று முன்பொரு முறை திரு. என். யூ. ஜயவர்த்தன குறிப்பிட்டார். தனியார்மயமாக்குதல் குறித்து அவர்கள் இப்பொழுது என்ன சொன்னாலும் சரி - திரு. ரொனிட் மெல் நிறையப் பேசுகிறார் - தனது முதலாவது வரவு செலவுத் திட்டத்தில்

இது ஒரு சோஷலிச அரசாங்கம் என்பதை காட்டுவதற்கு அவர் மிகுந்த விருப்புடன் முயன்றார். ஆனால் அது இப்பொழுது கடந்தகால விஷயமாகி விட்டது.

தேசியமயமாக்கல் என்பதற்கு நேரெதிரான வகையில் தனியார்மயமாக்கல் பேசப்பட்டு வருகின்றது. "தேசியமயமாக்கத்தின் பயங்கரமான பின்விளைவுகள்" குறித்து நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் நிறைய சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தனியார் துறையினதும், பொதுத்துறையினதும் பங்களிப்புகள் குறித்து பயனுள்ள வகையில் பல விவாதங்கள் நடைபெற்றுள்ளன. தனியார் வசப்படுத்தல், தேசியமயம் ஆகிய அம்சங்களை நாம் சற்று ஊன்றிக் கவனித்தால், தேசியமயம் என்பது வெறுமனே அரசுடமை யாக்குவது மட்டுமல்ல என்பதனை நாம் காண முடியும். முதலாளிகளுக்கு பதிலாக ஒரு தொகுதி அதிகாரிகளை பிரதியீடு செய்தமையே தேசியமயம் என்ற பெயரில் அடிக்கடி நிகழ்ந்து வந்திருக்கிறது. அது தேசியமயமாக்கல்ல. இந்த வகையான தேசியமயம் ஏதாவது நன்மைகளை கொண்டு வரும் என நான் நம்பவில்லை. அதிகாரிகளை தாக்கிப் பேசுவது இப்பொழுது ஒரு பாஷனாகி விட்டது. அரசாங்க அதிகாரியை ஒரு புதுமையான இராட்சதனைப் போல பார்ப்பது வழக்கமாகிவிட்டது. நான் அப்படி நினைக்கவில்லை.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் ஆரம்ப காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட அமைப்புக்களே இந்நாட்டில் தொடர்ந்து நீடித்து வந்துள்ளன. இவ்வமைப்புக்களை நாங்கள் மாற்றியமைக்க முயன்று வந்துள்ளோம். சிறந்த பலாபலன்களை கொண்டுவரக்கூடிய

விதத்தில் இவற்றை மாற்றியமைக்கும் விஷயத்தில் நாங்கள் அதிகமாக ஒன்றும் செய்துவிடவில்லை.

பிரிட்டிஷ்காரர் கடைப்பிடித்தொழுகிய நோக்கங்களுக்கு இசைவான விதத்திலான அமைப்புக்களையே அவர்கள் அமைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்த அமைப்புக்களையே நாங்கள் பிதூரார்ஜிதமாகப் பெற்றோம். ஆனால், நாங்கள் எங்கள் நோக்கங்களை மாற்றிக் கொள்ளும் பட்சத்தில் இதே அமைப்புக்களுடன் நாம் முன்செல்ல முடியாது. முன்பு அரசாங்க சேவையில் இருந்து அதனை நடத்திச் செல்வதற்கு உதவிய பலர் இப்பொழுது பொதுத்துறை தொழில் முயற்சிகளிலும், சர்வதேச தாபனங்களிலும் மேலிடங்களில் இருக்கிறார்கள். திரு. என். யூ. ஜயவர்த்தன அவர்கள் தனியார்மயப்படுத்தப்பட முன்னர் மத்திய வங்கியின் ஆளுநராக இருந்தார். எனவே, இந்த விஷயங்கள் குறித்து அவருக்கு நிறைய அனுபவமுண்டு. கையேற்கப்பட்டு அரசு தொழில் முயற்சிகளாக முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட்ட பல தொழில்துறைகளை நுணுக்கமாக அணுகி அவற்றுக்கு என்ன நடந்தது என்பதனை ஒருவர் பகுப்பாய்வு செய்வாரேயாயின், இத்தொழில்களை நடத்திச் செல்லும் விதம் குறித்த முழுக்கருதுகோளும் பிழையானது என்பதனை அவர் காணுவார். மறுபுறத்தில், தேசியமயமாக்கத்துக்கு பிரதியீடு என்ற வகையில் தனியார்மயமாக்கலை நோக்கும்போது, பொருளாதாரத்தின் திசைவழியை பொதுமக்கள் உடைமையிலிருந்து அல்லது சோஷலிச உடைமையிலிருந்து பிரித்தெடுத்து, பிறிதொரு திசையில் அதனைச் செலுத்துமிடத்து அது முன் சொன்னதற்கு நேர்மாறாக இருக்கும். சில தொழில் முயற்சிகளை தனியார்மயமாக்கினால் குறுங்காலத்தில் நல்ல பெறுபேறுகளைக் கொண்டு வரக்கூடிய சாத்தியப்பாடு உண்டு. ஆனால், ஒரு கோட்பாடு என்ற வகையில்

சொல்லும் போது இல்லை யென்றே சொல்லவேண்டும்.

இந்நாட்டில் அரசாங்க தொழில் முயற்சிகளின் சரித்திரத்தை கொஞ்சம் பார்ப்போம். பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட பெருந்தோட்டங்கள் பல்வேறு மாற்றங்களுடன் தொடர்ந்து இயங்கி வந்தன. சூப்ரிண்டெண்டுகளாக இருந்தவர்கள் முகாமையாளர்களாக மாறினார்கள் வெள்ளையர் நாட்டை விட்டுச் சென்றதும் 'சின்ன துறை' சூப்ரிண்டெண்டு வேலையை பொறுப்பெடுத்துக் கொண்டார். அதன்பிறகு அரசுடைமையாக்கப்பட்ட பெருந்தோட்டத்துறை வந்தது.

இந்நாட்டின் ஆரம்பகால தொழில் முயற்சிகள் சில தனியார் முயற்சிகளாக இருக்கவில்லை. புரையிரத பகுதி (CGR) பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்காலத்தில் அரசாங்கத்திலேயே ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அதனை உருவாக்கிய அரசாங்கம் ஒரு சோஷலிச அரசாக இருக்கவில்லை. தொலைத் தொடர்பு சேவைகளும் அப்படித்தான். ஏனைய இடங்களில் தனியார் தொழில் முயற்சிகளாக இவை மிகச்சிறப்பாக இயங்கி வருவதாக திரு. சி.பி.டி சில்வா குறிப்பிட்டார். ஆனால் இந்நாட்டில் இவற்றில் முதலீடு செய்து நடத்துவதற்கு யாரும் தயாராக இல்லை. உள்நாட்டவர்கள் ஒரு புறமிருக்க, வெளி நாட்டவர்கள்கூட இதற்கு தயாராக இல்லை. முன்னர் இருந்து வந்த அரசாங்கங்களின் நிர்வாக அமைப்புக்கூடாக எவரோ செய்த தவறுகளுக்கு, தனியார் தொழில் முயற்சிகளின் விளைவாக நாம் இப்பொழுது துன்பப்படவேண்டியிருக்கிறது.

இப்பகுதிகளுக்கு வரும் பாரிய பல்தேசிய நிறுவனங்கள் பொதுத்தொண்டு செய்யும் நோக்கத்துடன் வருவதில்லை. அவர்கள் அப்படிச் செய்ய வேண்டுமென நாம் எதிர்பார்க்கவும் முடியாது. எமது நாட்டி

லும் மூன்றாவது உலகின் வேறு பல நாடுகளிலும் இயங்கிவரும் விவசாய இரசாயனப் பொருள்களை விற்பனை செய்யும் அநேக பல்தேசிய நிறுவனங்கள் யாருக்கும் தெரியாமலேயே எத்தனையோ மோசடிகளிலும், தில்லுமுல்லுகளிலும் ஈடுபட்டு வந்திருக்கின்றன. பசனையாகட்டும் அல்லது மருந்துகள், விவசாய இரசாயனப் பொருட்களாகட்டும் எம்மிடமே அவை பரீட்சித்துப் பார்க்கப்பட்டுள்ளன. அரசு துறையிலும் தனியார் துறையிலும் இருந்த பலர் இதனையறிந்தும் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் வாய்முடி மெளனிகளாக இருந்துள்ளனர்.

சர்வதேச நாணய நிதியம் மூன்றாவது உலக நாடுகளுக்கென வழங்கும் கொள்கை தொகுதியில் பல்தேசிய கம்பெனிகளும் அடங்குகின்றன. ஆனால், எந்த நாட்டிலும் இக்கொள்கைத் தொகுதி சிறந்த பெறுபேறுகளை வழங்கியதாகத் தெரியவில்லை. சிறந்த முன்மாதிரிகளாக எடுத்துக் காட்டப்படும் மூன்று நாடுகளை—போர்ட்டோ ரிக்கோ, ஹொங்கொங், சிங்கப்பூர்—எடுத்துக் கொள்வோம். ஹொங்கொங்கைப்பற்றி இப்பொழுது எனக்கு அதிகம் சொல்லத்தெரியாது. போர்ட்டோ ரிக்கோவில் நிலைமைகள் மோசமடைந்து கொண்டுவருகின்றன. சிங்கப்பூர், பல வருடங்களாக ஒரு வெற்றிகரமான முன்மாதிரியாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டு வந்திருந்த போதிலும் இப்பொழுது அந்நாட்டுக்கு அழிவு வழியிலான பல அனுபவங்கள் கிட்டி வருகின்றன. ஊழல் மலிந்ததும், பயனற்றதும், ஆபத்தானதுமான அரசாங்கத்துறை அந்நாட்டில் இல்லையென்பதனையும், முழுக்க முழுக்க தனியார் தொழில் முயற்சிகளே அங்கு இடம்பெற்று வருகின்றன என்பதனையும் இங்கு சுட்டிக்காட்ட வேண்டும்.

எனவே, இந்த சமன்பாடுகள் சரியாக இயங்கவில்லையென்பதனை நாம் காண்கிறோம். அரசாங்க தொழில்முயற்சி மோசமானது; தனியார் துறை தொழில் முயற்சி சிறந்தது என்று அல்லது தனியார்துறை மோசமானது; அரசாங்கத்துறை நல்லது என்றே இவை கூறுகின்றன. இந்த இலகுவான சமன்பாடுகள் உண்மையான வாழ்க்கை நிலையிலிருந்து வெகு தூரம் அப்பால் சென்றுள்ளன. அனைத்தையுமே அரசாங்கம்கையேற்று பொதுத்துறை முன்னணிக்கு வந்து ஈற்றில் படு மோசமான தோல்வியை தழுவவும் முடியும். பல நாடுகளில் முதலாளித்துவ முறைமைகள் வீழ்ச்சியடைந்துவரும் சம்பவங்களையும் நீங்கள் கண்டு வருகிறீர்கள். நவீன தொழில்நுட்பங்கள் யாவற்றுக்கும் மத்தியிலும் கூட, முதலாளித்துவத்துக்கு எதிர்காலம் இருக்கும் என நான் நம்பவில்லை. எனவே, இக்கருதுகோள்கள் தொடர்பாக எழும் கேள்வி, குறுகிய காலத்தில் அல்லது ஒரு நாட்டில் மட்டும் என்ன சாதிக்கப்படுகிறது என்பதல்ல. நீண்ட காலத்தில் என்ன நடக்கிறது என்பதே இக்கேள்வி. பொதுவான போக்கு எது? நாங்கள் எங்கே சென்றுகொண்டிருக்கிறோம்? உலகம் எங்கே செல்கிறது? இந்த வகையிலேயே நரன் குறிப்பிட்ட ஒரு தத்துவத்துக்கு என்னை அர்ப்பணித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இந்தப் பின்னணியில், இவர்கள் வைக்கும் இந்த எளிதான சமன்பாடுகளை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை.

திரு. என். யூ. ஜயவர்தன, திரு. ஞானம் போன்றவர்கள், அவர்களது ஆற்றலால் சில தனியார் வர்த்தக முயற்சிகளை இந்நாட்டில் ஸ்தாபித்துள்ளனர். இந்த தொழிலதிபர்களின் செயற்றிறனையும், துணிபினையும் நான் மதிக்கிறேன். ஆனால், திரு. என். யூ. ஜயவர்தன போன்றவர்கள்கூட தனியார் மயமாக்கல், பெருமளவில் அரசாங்க உதவியிலேயே தங்கியிருக்கிறது என்று கூறி வருகின்றனர். அரசு ஆதரவுபெற்ற

திரு. என். யூ. ஜயவர்தன, திரு. ஞானம் போன்றவர்கள், அவர்களது ஆற்றலால் சில தனியார் வர்த்தக முயற்சிகளை இந்நாட்டில் ஸ்தாபித்துள்ளனர். இந்த தொழிலதிபர்களின் செயற்றிறனையும், துணிபினையும் நான் மதிக்கிறேன். ஆனால், திரு. என். யூ. ஜயவர்தன போன்றவர்கள்கூட தனியார் மயமாக்கல், பெருமளவில் அரசாங்க உதவியிலேயே தங்கியிருக்கிறது என்று கூறி வருகின்றனர். அரசு ஆதரவுபெற்ற

வங்கிகள் இல்லாதிருந்தால், சமூக பொது வசதிகளின் உருவாக்கத்துக்கு அரசாங்க தலையீட்டினால் சர்வதேச கடன்கள் பெறப்படாதிருந்தால் தனியார் துறை அபிவிருத்தி அடைவது சாத்தியமில்லாது போயிருக்கும். தனியார்துறையிடம் தம் அந்தரங்கத்தைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் சக்தியும் இல்லை; தொழில் முயற்சியும் இல்லை என்பதே எனது முறையீடாகும்.

சில உதாரணங்களை எடுத்துப் பார்க்கலாம். நாட்டினை கைத்தொழில் மயமாக்கவேண்டுமென்ற நோக்கில் பல முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆனால், சில அம்சங்களை இவை கருத்தில் கொள்ளவில்லை, தனியார்மயமாக்கலைப் பொறுத்த வரையில், இன்று ஒரு விஷயம் கவனத்தில் எடுக்கப்படாமலேயே இருக்கிறது. பொருளாதாரத்தில் 60 சதவீதம் அரசாங்கத்துறையிலிருக்கின்றது என்பதனை இந்த அரசாங்கம் ஒப்புக்கொள்கிறது. இந்த 60 சதவீதத்தையும் நீங்கள் தனியார் வசமாக்கினால் மூலதனச்சந்தையில்லாத ஒரு நாட்டில் அதற்கான மூலதனம் எங்கிருந்து வரப்போகிறது?

வேறு வார்த்தைகளில் சொல்வதானால் அரசாங்கம் கொடுகடன் நிறுவனமாக பணிபுரிகிறது. அதாவது, அரசாங்க முதலீட்டினை, குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்துக்குள் திருப்பிச் செலுத்த வேண்டிய கடனென்றாக நீங்கள் கருதுகிறீர்கள். ஒரு தொழில் வெற்றியளிப்பதற்கு 30 வருடங்கள் போன்ற அவ்வளவு நீண்ட காலகட்டம் தேவையென என். யூ. ஜெயவர்தன போன்றவர்கள் கருதுவதாக எண்ணுகிறேன். தனியார்மய முயற்சிகளுக்கு இந்த நெடுங்காலகட்டம் அவசியம் என்று கூறுபவர்கள், தேசிய மய முயற்சிகளுக்கு இக்கால எல்லையை வழங்குவதில்லை. தேசியமயமாக்கப்பட்ட ஒரு தொழில் முயற்சி குறுகிய காலத்தில் பெறுபேறுகளை காட்ட

வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. ஆனால், இதற்கு தனியார் துறைக்கு 30 வருடங்கள் தேவையென திருவாளர்கள் என். யூ. ஜெயவர்தன, சி.பி.டி. சில்வா போன்றோர் வாதிடுகின்றனர். இதனை நிரூபிப்பதற்கு இதுவே போதுமானது.

அரசாங்க சொத்தின் பெறுமதி ஒரு கடனாக கருதப்படும் என்று கூறப்படுகிறது. அரசாங்கம் அதனை ஒரு கடனாக கருதவேண்டும், ஆனால், முகாமை யில் அரசாங்கம் எந்தவிதத்திலும் தலையீட்கூடாதென அவர்கள் கூறுகின்றனர். முகாமைக்கு முழுச்சுதந்திரமும் அளிக்கப்படவேண்டுமாம். கணக்கு காட்டும் பொறுப்பு இங்கில்லை. வீழ்ச்சியடைந்துவரும் ஒரு தொழில் முயற்சியை நிறுத்துவதற்கு அல்லது தவறான வழியில் செல்லும் ஒரு தொழிலை நிறுத்துவதற்கு "தலையீடு" என்று சொன்னால் எப்படி? கணக்கு காட்டும் பொறுப்பு இல்லாமல் போவது குறித்தே நான் அச்சமடைகிறேன்.

குறிப்பாக, இரண்டு துறைகளைப் பொறுத்தவரையில் இந்த அரசாங்கம் மிகுந்த முனைப்புடன், திட சங்கற்பத்துடன் தனியார்மயப்படுத்துவதில் ஈடுபட்டு வந்திருக்கிறது. ஒன்று பால் உற்பத்தி; அடுத்தது புடவைக் கைத்தொழில். இந்த இரண்டு துறைகளையும் பொறுத்தவரையில் ஈடுபடுத்தப்பட்ட தனியார் முகாமை சில நல்ல பெறுபேறுகளைத் தேடித்தந்துள்ளது. முன்னர் தோல்விகளாக கருதப்பட்ட இந்த தொழில் முயற்சிகளை சார்பு ரீதியாக இலாபமீட்டும் தொழில்முயற்சிகளாக அவர்கள் மாற்றியமைத்துள்ளனர். அதனை ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். பாராட்டப்பட வேண்டிய முயற்சி. இக்கைத்தொழில் களுக்கு நல்ல பயன்கள் கிட்டியிருக்கின்றபோதிலும், இவற்றை இதே விதத்தில் என்றென்றைக்கும் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று நான் வாதிக்க வரவில்லை.

தனியார்துறையில் ஏகபோகங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதும் ஒரு வகையான கைத்தொழில் அபிவிருத்தி ஏற்பட்டது. ஆனால், இப்பொழுது இந்த சித்தாந்தம் கைவிடப்பட்டுள்ளது. இப்பொழுது நாங்கள் சந்தைப் பொருளாதாரத்தில் நம்பிக்கை வைத்துள்ளோம். சந்தைப் பொருளாதாரத்தில் முற்றுமுழுதாக நம்பிக்கை வைக்கும் போது, தொடர்ச்சியான சந்தை தோல்விகளும் உண்டு என்ற உண்மையையும் நீங்கள் கவனத்தில் எடுத்தாகவேண்டும்.

தனியார்துறை இலாபநோக்கில் செயல்படுவதனால் வீண் விரயம் இல்லாதொழிக்கப்படுகிறது என்று கூறப்படுகிறது. சிறிய தொழில் முயற்சிகளில் இது சாத்தியம்தான். ஆனால், பேரண்ட பொருளாதார மட்டத்தில், பன்மடங்கில் தொழில் முயற்சிகள் உண்டு. இந்தப் போட்டியின் விளைவாக ஏற்படும் தொழில் முயற்சிகளின் தோல்விகள் ஏற்படுத்தும் விரயத்தை கணக்கிலெடுக்க முடியாது. இப்பொழுது அரசாங்கம் பெருந்தொகையான நுகர் பொருட்களின் இறக்குமதியை அனுமதித்துள்ளது. அவ்வாறு இறக்குமதி செய்யப்பட்ட அநேக பொருட்கள் விற்கமுடியாது குவிந்துபோய்க்கிடக்கின்றன. சந்தைச்சக்திகள் நிலவட்டும். இது சந்தைப்பொருளாதாரத்தின் ஒரு பகுதி. இவற்றை உங்களால் விற்க முடியுமானால் ஒரு பிரச்சினையுமில்லை. எல்லாம் சரி. விற்க முடியாதுபோனால் நீங்கள் தோல்வியடைகிறீர்கள். இது சந்தைத் தத்துவத்தின் ஒரு பகுதி. நானாவதமான பெருமளவு பொருட்கள் விற்பனையாகாத நிலையில் குவிந்துள்ளன. அபாரமான, திறமை என்ற விஷயத்தில் திரு. ஜெயவர்த்தனவையோ நவலோக முதலாளியையோ அல்லது வேறும் எவரையோ பாராட்ட நான் தயாராக இருக்கிறேன். தால முதலாளியும் வெற்றிகண்டார். ஆனால், மாதிரி எப்போதும் ஒரேவிதமாக இருப்ப

தில்லை. மிகக்கூடிய மதிநுட்பம் வாய்ந்தவர்கள் எனக் கருதப்பட்ட இருவரை மீட்டெடுப்பதற்கு அரசாங்க வங்கிகள் பாரிய அளவில் நிதிகளை முடக்க வேண்டியிருந்தது என்பதும் எனக்குத்தெரியும்.

இந்நாட்டில் மிகச்சிறந்த தனியார் தொழில் முயற்சியாளர்கள் என அவர்கள் கருதப்பட்டு வந்தார்கள். திறமையும் வெற்றியும், பிரபல்யமும் அவர்களிடமிருந்தன. ஆனால், இவ்விரு நபர்களுக்கும் எமது அரசாங்க வங்கிகள் கொடுத்த பெருந்தொகையான கடன்களை மீள அறிவிட முடியாது போய்விட்டது. இக் கடன்கள் பதிவழிப்புச் செய்யப்பட்டன. தனியார் தொழில் முயற்சியில் அனைவரும் பின்பற்ற வேண்டிய முன்மாதிரிகள் இவ்விருவரும் என்றே கூறப்பட்டு வந்தது. எனவே, தனியார்மயப்படுத்தினால் எல்லா நலன்களும் கிட்டும்; அனைத்தும் ஒழுங்காகி விடும்; எமது நாட்டுக்கு அவசியமான முகாமை அணுகுமுறை அதுதான் என்று வெறுமனே வாதிப்பதில் பயனில்லை.

இ. போ.ச. பற்றி கூறப்பட்டது. இ. போ.ச. அதன் ஆரம்ப வருடங்களிலும் அதற்கு சற்று பிந்தியும் கணிசமான அளவு தோல்விகளுடன் தொடங்கியது. 1977க்கு முன்னர் அது ஒரு இலாபந்தரும் தொழில் முயற்சியாக இருந்தது. அதுபாரிய அளவில் இலாபங்களைத் தரவில்லை என்றாலும்கூட, இலாபம் உழைக்கும் ஒரு தொழில் முயற்சியாகவும், மூன்றாவது மண்டலத்தில் மிகத்திறமையாக செயற்பட்ட போக்குவரத்துச் சேவையாகவும் இருந்தது. போக்குவரத்துத் துறைக்குள் தனியாரையும் அனுமதித்ததன் மூலம் நீங்கள் அதனை தனியார்மயப்படுத்தினீர்கள். நுகர்வோரின் முடிவே முக்கியம் என்கிறார் திரு. சி.பி.உ. சில்வா. தனியார் பஸ்களில் மக்கள் எவ்விதம் அடைக்கப்படுகிறார்கள் என்பதனை திம்பிரிகல்

யாயவில் நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

தனியார் பஸ் போக்குவரத்தில் 1930 களில் காணப்பட்ட பயங்கர அராஜகப் போக்குகள் மீண்டும் தலைதூக்கி வருவதை என்னால் அவதானிக்க முடிகிறது. அக்காலத்தில் பஸ் முதலாளிகள் சக்திவாய்ந்த குழுக்களாக எழுச்சியடைந்ததையும், போட்டி காரணமாக கோஷ்டி மோதல்கள் நடந்து வந்ததையும் அப்போது நாம் பார்த்தோம். ரெளடிகளின் அட்டகாசம்போட்டி பஸ் போக்குவரத்தில் தொடங்கி அரசியல் வரையில் வியாபித்துச் சென்றதையும் நாமறிவோம். அதே விதமான நிலைமைகள் மீண்டும் எழுச்சியடையக்கூடிய சாத்தியம் இருப்பதனால் பயணிகள் போக்குவரத்தில் இப்பொழுது மிகக் குழப்பமான நிலையே காணப்படுகிறது.

(15 -ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இருக்கும் பட்சத்தில், பொதுத் துறை உரிமைக்கான எந்த பொருளாதார காரணமும் இல்லை. உண்மையிலேயே, அத்தகைய நிலைமையோன்றில், தனியார் மயமாக்கல் நாட்டுக்கும் மக்களுக்கும் நன்மையளிப்பதாகவே இருக்கும்.

தனியார் மயமாக்கலின் நோக்கம் போட்டியை ஊக்குவிப்பதாக இருப்பதால், தனியார் மயமாக்கல் மேற்கொள்ளப்படும் வழிமுறை மிக முக்கியமாகும். இரசியமான கொடுக்கல் வாங்கல்கள் மூலம் நண்பர்களுக்கும் வேண்டியவர்களுக்கும் மிகக் குறைந்த விலையில் பொது நிறுவனங்கள் சையளிக்கப்படுமானால் அது அபகீர்த்தியையே உண்டு பண்ணும். போட்டிச் சந்தையொன்றை ஊக்குவிக்கக் கூடிய வசையில் உரித்துடமை

பரவலாகவும், பன்முகப்படுத்தப்பட்டதாகவும் அமையும் விதத்தில் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். இங்கு மிசத்திறமையான பங்குச்சந்தையொன்று இருந்தால் அது உதவியாக இருக்கும். சையிருப்புகளிலும் பங்குகளிலும் வியாபாரம் செய்வது ஜனரஞ்சகப்படுத்தப்பட்டு, உரித்துடமை ஓரிடத்தில் குவிவதற்கு இடமளிக்கக்கூடாது. தொழிலாளரின் இடம் பெயர்வு மிகக் குறைந்த மட்டத்திலேயே இருக்க வேண்டும். தனியார்மயமாக்கலை அடுத்து உற்பத்தி அதிகரிப்புகள் தொடர்ச்சியான வேலை வாய்ப்புக்களை நியாயப்படுத்தும் பட்சத்தில் வேலைகளை இழக்க வேண்டி நேரிடும் என்ற அச்சம் தொழிலாளரிடையே எழத்தேவையில்லை. கம்ப்யூட்டர்களின் தோற்றத்துடன் வேலைகள் பறி போய்விடும் என்று எங்கும் பீதி நிலவியது. கம்ப்யூட்டர் பாவனை மூலம் கிடைத்த உற்பத்தி அனுகூலங்கள், இழக்கப்பட்ட வேலை வாய்ப்புக்களை விடவும் கூடிய அளவில் பயனுள்ளதாக இருந்ததனால் இப்பயப்பீதி பொய்ப்பிக்கப்பட்டு விட்டது.

அதேபோல தொலைத்தொடர்புச் சேவைகள் தனியார் துறையுடன் கூட்டாக இணைந்தால் தொழில் நுட்பமும், உற்பத்தி அதிகரிப்புகளும் வேலை நீக்கங்களை தேவையற்றதாகக் முடியும். அரசியல் அனுசரணை காரணமாக பெரும்பாலான அரசுத் துறை நிறுவனங்களில் மிதமிஞ்சிய அளவில் ஊழியர்கள் இருப்பதனால் இது சாத்தியமில்லாமலும் போகலாம். சுருக்கமாக சொல்வதாயின், தனியார்மயப்படுத்தல் எவ்விதம் அமுல் செய்யப்படுகிறது என்பதிலேயே அதன் வெற்றி தங்கியிருக்கிறது. பொருளாதாரத்துக்கு மிகக் குறைந்த பட்ச பாதிப்புடன், போட்டிச் சூழலொன்றில் தனியார் துறை பரவலாக பங்கெடுத்தால் மட்டுமே வெற்றிகாண முடியும்.

“தனியார்மயமாக்கல் ஒரு தீர்வாகுமா” என்ற தலைப்பில் நடைபெற்ற ஒரு கருத்தரங்கில் அரசு சபைகள் கூட்டுத்தாபனங்கள் என்பவற்றின் பொறியியலாளர் சங்கத்தின் தலைவரான சீ. ரத்னாகா நிகழ்த்திய அறிமுக உரையின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சில பகுதிகள்.

தனியார் மயமாக்கல் என்ற விஷயம் குறித்து நிறைய கருத்தரங்குகளும், கலந்துரையாடல்களும் நடைபெற்றுள்ளன. ஆனால், பாரபட்சமற்ற நோக்கும், விவேக பூர்வமான அணுகுமுறையும் இவற்றில் காணப்படாதது துரதிர்ஷ்டவசமானதாகும். தனியார் மயமாக்கல் இன்னொரு “இஸமாக” மாறியிருப்பதுடன், அதனைச் செய்து காட்டுபவர்களும் அதன் எதிர்ப்பாளர்களும் வெறுமனே கருத்து மோதலில் ஈடுபட்டு வருகிறார்கள். உண்மையிலேயே இது கவலையூட்டும் ஒரு நிலைமையாகும். நாட்டின் அபிவிருத்தியில் இது பா தகமான தாக்கங்களை கொண்டுவரக்கூடிய சாத்தியக் கூறுகளும் உண்டு.

இந்தப் பிரச்சினையை சரியாக வரைவிலக்கணப் படுத்திக் கொள்வதே மிக முக்கியமான அம்சமாகும். அரசாங்கம் ஏன் தனியார் மயப்படுத்தவில் - கவனஞ் செலுத்தி வருகின்றது.

இப்பின்னணியில் இரண்டு விஷயங்கள் மிக முக்கியமாகும். முதலாவது, தெரிவு செய்யப்பட்ட ஒவ்வொரு அரசாங்கத்திற்கும் அதன் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட அரசியல், பொருளாதார கொள்கைகளை பின்பற்றுவதற்கு உரிமையுண்டு. எங்களுடையதைப் போன்ற ஒரு சங்கத்தில் வெவ்வேறு அரசியல் சன்னோட்டங்களையும், சமூக பொருளாதார பிரச்சினைகள் குறித்து ஒன்றுடனொன்று மாறுபட்ட கருதுகோள்களையும் கொண்டிருக்கும் அங்கத்தவர்கள் இருக்கிறார்கள் எனினும், அரசாங்க திணைக்களங்களிலும்

கூட்டுத்தாபனங்களிலும் வேலை செய்யும் நாங்கள் அனைவரும் (எங்களுடைய சொந்தக்கருத்துகள் என்னவாக இருந்த போதிலும்) அரசாங்க கொள்கைகளை ஏற்று அவற்றைச் செயற்படுத்த வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். எனினும், இக் கொள்கையின் பிரயோகம் ஒத்துப்போக முடியாததாகவோ முரண்பாடுகளைக் கொண்டதாகவோ இருக்குமிடத்தும், எமது தொழில் துறைகளில் மோசமான தாக்கங்களை அது கொண்டு வரக்கூடியதாக இருக்குமிடத்தும் அதனை அரசாங்கத்தின் கவனத்துக்கு கொண்டு வருவது தொழில் சார் சங்கங்களின் கடமையாகும். கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் தலைப்பிலிருந்து சற்று விலகிச் சென்றாலும் சரி ஒரு விஷயத்தை நான் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். வைத்தியர்களுக்கும் பொறியியலாளர்களுக்கும் வழங்கப்பட்டிருக்கும் தனிப்பட்ட சேவைகளை வழங்கும் சலுகை பற்றித்தான் ஹொஞ்சம் சொல்ல விரும்புகிறேன். இத்தொழில் நிபுணர்களின் சேவைகளுடன் ஒப்பிடும் போது அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட சம்பளம் குறைவாக இருந்தது என்பதனை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது என்பதனையே இது காட்டுகிறது. சம்பளங்களை அதிகரிப்பதற்கு பதிலாக தமது வேலை நேரங்களுக்கு பிறகு தனிச் சேவைகளை வழங்கும் சலுகை அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டது. சில குழுவினரைப் பொருத்த வரையில் - குறிப்பாக வைத்திய நிபுணர்களின் விஷயத்தில் இது பிரச்சினைக்கான சரியான தீர்

வாகவே இருந்தது. ஆனால், வேறும் சில தொழில்சார் துறைகளை அல்லது நிபுணரீத்துவ பிரிவுகளை பொறுத்த வரையில் இத் தீர்வு பிரச்சினையை மேலும் தீவிரப்படுத்தவே உதவியது. வைத்தியத் துறையை ஓர் உதாரணமாக எடுத்தால், அதில் கொள்ளை நோய் இயல், நுண்கிருமியல், வைரஸ் கிருமி இயல், சுற்றுப்புற சுகாதாரம், வைத்திய ஆராய்ச்சி போன்ற பல்வேறு நிபுணத்துவ பிரிவுகள் உண்டு. ஒரு புறத்தில், இப் பிரிவுகளில் ஈடுபட்டிருக்கும் வைத்திய நிபுணர்கள் தனியார் சேவைகளை வழங்க முடியாதிருப்பதனால் அவர்களிடையே அதிருப்தி அதிகரிக்கும். மறுபுறத்தில், தனியார் சேவையில் ஈடுபட்டு பணம் சம்பாதிக்க முடியாது என்று கருதப்படும் பிரிவுகளிலிருந்து வைத்திய, சத்திர சிகிச்சை பிரிவுகளுக்கு வெளியேறும் போக்கும் தோன்ற வாய்ப்புண்டு. பொறியியல் துறையைப் பொறுத்த வரையில் இதே பிரச்சினை மேலும் தீவிரமடைந்து காணப்படுகிறது. முக்கியமான சிறப்புத்தேர்ச்சி பிரிவுகள் பலவற்றில், உதாரணமாக, அணுகலையும் பாரிய கட்டமைப்புக்களையும் வடிவமைத்தல், பெட்ரோலிய சுத்திகரிப்பு போன்ற உயர் தொழில்நுட்ப படிமுறைகள், வலு அமைப்புக்களை திட்டமிடல் (இதற்கு முதலீட்டுச் செலவாக வருடாந்தம் 400 கோடி ரூபாய் செலவிடப்படுகிறது) நீர் வினியோக வடிவமைப்பு முறைமைகளை வடிவமைத்தல், நீர்ப்பாசன பொறியியல் மற்றும் தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பல துறைகளில் பொறியியலாளர்கள் தனியார் சேவைகளை வழங்கும் வாய்ப்பில்லை. எனவே, தனிப்பட்ட முறையில் சேவைகளை வழங்குவதன் மூலம் கனத்த இலாபங்கள் கிடைப்பதன் காரணமாக, தேசிய ரீதியில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த துறைகளிலிருந்து குறைந்த முக்கியத்துவமுள்ள துறைகளுக்கு தொழில்

சார் நிபுணர்கள் கவர்ந்திழுக்கப்படலாம் ஆகவே, நல்வெண்ணத்துடன் செய்யப்பட்ட இந்ததிர்வு பிழையான திசையில் விலைச் சமீக்கணுகளை காட்டி பிரச்சினையை மேலும் சிக்கலாக்குகிறது. நாங்கள் இப்பொழுது பேசும் இந்த விஷயத்திலும் அத்தகைய துரதிர்ஷ்டம் நேராதிருக்குமாக.

இப்பிரச்சினையை வரைவிலக்கணப்படுத்தும் விஷயம் தொடர்பான இரண்டாவது அம்சத்துக்கு வருவோம். அரசாங்க நினைக்களங்களினதும், கூட்டுத் தாபனங்களினதும் செயலாற்றுகையையும், இலாபத் தன்மையையும் விருத்தி செய்யவேண்டிய தேவையை அரசாங்கம் நன்குணர்ந்து, அதனை கவனத்தில் எடுத்துவருகின்றது, குறிப்பாக, பொருளுற்பத்தித்துறை, மொது வசதிகள், அபிவிருத்தி சார்ந்த நிறுவனங்கள் என்பவற்றில் இது தொடர்பாக அதிக கரிசனை காட்டப்படுகிறது. இந் நிறுவனங்களில் பணியாற்றும் பொறியியலாளர்கள் | முகாமை யாளர்கள் என்ற வகையில் நாங்கள் அனைவரும் இவ்விஷயத்தில் அரசாங்கத்துடன் முற்றிலும் ஒத்துப்போகவேண்டும். எமது நிறுவனங்களில் அனைத்தும் நல்லபடியாக இல்லை என்பதனை முதலில் நாங்கள் அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்கிறோம். அவற்றில் விருத்திக்கும் அபிவிருத்திக்குமான தேவை நிறையவே உள்ளது. எனினும், இதற்கான சரியான காரணங்களை பகுப்பாய்வு செய்து, பொருத்தமான தீர்வுகளை எடுக்கும் விஷயத்தில் நாங்கள் மிகக் கவனமாக செயற்பட வேண்டும். நோய்க்குறிகளை சரியாக அடையாளம் காண முன்னர் நாங்கள் மருந்துகளை சிபார்சு செய்யக் கூடாது. சில நிலைமைகளில் தனியார் மயமாக்கல் காரிய சாத்தியமான மாற்று வழியாக இருக்கமுடியும். தனியார் மயமாக்கல் சாத்தியமில்லாதிருப்பினும் கூட நாங்கள் பிரச்சினையை சண்டுகொள்ளாதிருக்க

கூடாது. நாட்டின் அபிவிருத்தியில் மிக முக்கிய பங்கினை வகிக்கும் நிறுவனங்களாக இவை இருக்கக்கூடும். நாங்கள் முன்னர் குறிப்பிட்ட தனியார் சேவை சலுகை குறித்த தீர்வு தற்போதைய அரசாங்கம் பதவிக்கு வந்து, பெரிய அளவில் அபிவிருத்தித் திட்டங்களை மேற்கொள்ளத் தொடங்கியபோது மேற்கொள்ளப்பட்டதாகும். ஆனால், இன்று நிலைமை அப்படியில்லை. "இரவில் விழுந்த குழியில் நாம் பகலிலும் விழாமல்" இருப்போமாக.

கவனத்திலெடுக்க வேண்டிய முக்கியமான பிரச்சினைகளை இனங்காண வேண்டியது அவசியமாகும். அவற்றை பின்வருமாறு சுருக்கிக்கூறலாம்.

1. நோக்கங்களும் குறிக்கோள்களும்

1.1 செயலாற்றுகையை | திறமையை விருத்தி செய்தல்.

தனியார் துறையிலிருக்கும் வியாபார, சிறு கைத் தொழில் தாபனங்கள் சிறப்பான நுகர்வோர் அல்லது சந்தை நோக்கில் மிகத்திறமையாக செயற்படுகின்றன.

உயர் தொழில்நுட்ப மட்டத்தில் இருக்கும் தாபனங்களின் நிலை என்ன? அத்தகைய நிறுவனங்களைப் பொறுத்தவரையில் தனியார் துறை சாதித்தது என்ன?

1.2 சந்தைச் சக்திகளின் பங்கினை அதிகரித்தல், உச்சமட்ட திறமைக்கென போட்டி நிலைமைகளை உருவாக்குதல்.

இயற்கை ஏகபோ உரிமைகளின் நிலை என்ன?

அரசாங்க துறை தனியார் துறையுடன் சுதந்திரமாக போட்டியிடும்போது அது அர்த்தமுள்ள போட்டியாக இருக்கமாட்டாதா?

1.3 நட்டமடையும் நிறுவனங்களினால் திறைசேரிக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் சமையை குறைத்தல்.

எனினும், இலாபத்தில் இயங்கும் நிறுவனங்களை தனியார் வசப்படுத்துவதனை ஊக்குவிக்கும் சித்தாந்தக் கோஷ்டியினரும் உள்ளனர்.

1.4 ஒரு தாபனத்தின் விவகாரங்களில் - மேலதிக ஊழியரை வைத்திருப்பது உட்பட - அரசியல் தலையீட்டினை அகற்றுதல்.

பெரிய தாபனங்களை அரசியல்வாதிகள் தமது கைக்குள் வைத்திருக்கும் ஆபத்து.

அரசியல் நடவடிக்கைகளுக்கு தனியார் துறையும் நிதிசளை கொடுக்கிறது. பாரிய தனியார் நிறுவனங்களிலும் அரசியல்வாதிகளின் செல்வாக்குண்டு.

2. நிறுவன வகைகள்

நிறுவன வகைகளை பின்வருமாறு வகைப்படுத்த முடியும் :

0 அரசாங்க நிர்வாகம், வருமான திரட்டு, சட்டம் ஒழுங்கு.

0 பொது வசதிகள் -

வீதிகள், போக்குவரத்து, மின்சாரம், துறைமுகங்கள், விமான போக்குவரத்து, நீர்ப்பாசனம், நீர் வழங்கல், வடிகாலமைப்பு, தபால், தொலைத்தொடர்பு.

0 சமூக பொது வசதிகள் சுகாதாரம், கல்வி.

0 நிதி வசதிகள் - வங்கிகள், நிதி நிறுவனங்கள்.

0 பாரிய கைத்தொழில்கள் - உருக்கு, டயர், சிமெந்து, பெற்றோலியம்.

o சிறு கைத்தொழில்கள்.

o வணிகமும் வியாபாரமும்.

o ஆராய்ச்சி - தேயிலை ஆராய்ச்சி நிலையம், இறப்பர் ஆராய்ச்சி நிலையம். விவசாய ஆராய்ச்சி.

இந்த அனைத்து தொழில்களையும் ஓர் அளவுகோலினால் கணித்துவிட முடியாது. எந்த வகையான நிறுவனங்கள் தனியார் வசப்படுத்தப்படல் வேண்டும்? தனியார் மயப்படுத்துவது சாத்தியமற்ற நிறுவனங்களே தேசிய ரீதியில் மிக முக்கியமானவை.

3. பிரதான அம்சங்கள்

3.1 இலாப நோக்கின் மூலம் திறமையை விருத்தி செய்து கொள்வது தனியார் மயமாக்கலின் முக்கியமான எடுகோளாகும். திறமையற்ற தாபனங்கள் சந்தைச் சக்திகள் மூலம் வெளியே தள்ளப்பட்டு விடும். இக்கோட்பாடு பிரயோகிக்கப்பட வேண்டிய பகுதிகளை நாம் இனங்கண்டுகொள்ளவேண்டும்.

3.2 தேறிய சமூக நலன்கள் தொடர்பான இலாப உச்சமட்டம் (வர்த்தக நலன்களுக்கும் தேசிய நலன்களுக்குமிடையே போராட்டங்கள் தோன்றக்கூடும்.)

3.3 ஒழுங்குபடுத்தும் அமைப்புகளின் தேவை.

o களைகொல்லிகள், பூச்சிக் கொல்லிகள் என்பவற்றின் மோசமான தாக்கங்கள்.

o சுகாதார கேடுகள்.

o பல உற்பத்திப் பொருட்களின் முக்கிய அம்சங்கள் சிலவற்றை நுகர்வோர் அறியாதிருக்கின்றனர். உதாரணமாக, கேடு விளைவிக்கக்கூடிய

உள்ளீடுகள், நச்சுத் தன்மை கொண்ட கலவைகள் போன்றன. ஒழுங்குபடுத்தும் அமைப்புகள் சரியான முறையில் ஸ்தாபிக்கப்படவில்லை.

o உற்பத்திப்பொருள் குறித்த அனைத்து விவரங்களையும் வெளியிடுதல். தேசிய தரங்களுக்கு இசைந்த வகையில் நிறுவப்படுதல் வேண்டும்.

3.4 திறந்த சந்தைக்கொள்கைக்கும் அரசு நிறுவனங்களின் சம்பளக் கட்டுப்பாடுகளுக்கு மிடையிலுள்ள பரந்த வித்தியாசம்.

o அரசு நிறுவனங்களில் முக்கிய இடங்களில் பணிபுரியும் ஆளணியினருக்கு "சமூக பெறுமானம் / சந்தைப் பெறுமானம்" என்பவற்றுக்கு இணங்க அரசாங்கச் சம்பளங்களை அனுமதிக்க வேண்டுமா?

o முக்கிய ஸ்தாபனங்களில் பணிபுரியும் தொழில்துறை ஆளணியினரின் சம்பளங்கள் தொடர்பாக அரசாங்கம் ஏன் காலங்கடந்த கொள்கைகளில் சட்டுப்படுத்தல் வேண்டும்?

o விஷயம் அறிந்த, அதனால் கணக்கு காட்டக் கூடிய வர்சனாக இருக்கும் ஆளணியினரிடம் அரசு நிறுவனங்களின் முகாமை ஒப்படைக்கப்படுதல் வேண்டும்.

o தனியார் துறையில் பாவிக்கப்படும் முகாமைக் கோட்பாடுகளை அரசு துறையில் பிரயோகிக்க முடியுமா?

3.5 தொழில்நுட்ப அபிவிருத்தியை எய்துவதற்கான மிகச்சிறந்த முறைமையியல் o நீண்டகால தவணையின் தேவை. குறைவிருத்தி

நாடுகளின் பல தனியார் துறை சம்பளிகளின் காலத்தவணை குறுகியதாகும்.

o தனியார் துறை சில சேவைகளை வழங்கக் கூடிய அளவுக்கு இன்னும் போதியளவில் அபிவிருத்தி காணவில்லை. பாரிய நிறுவனங்கள் உயர்மட்ட தொழினுட்ப ஆற்றல் கொண்டவை.

o விளம்பரம், விற்பனையை மேம்படுத்துதல் என்பவற்றுக்கு பதிலாக செலவுகளை குறைக்கும் விஷயத்தில், ஆராய்ச்சி பொருட்களின் தரவிருத்தி என்பவற்றை தனியார் துறை பிரதம இலக்காகக் கொள்ளுமா?

o தனியார் துறை கைத்தொழில்களுக்கு ஆராய்ச்சி, தரவிருத்தி தேவைகளை வழங்குவதில் அரசு துறை ஆராய்ச்சி நிறுவனங்கள் தாக்கமாக செயற்பட முடியுமா? (உதம்: பொதுத்துறையும் தனியார் துறையும் ஒன்று மற்றொன்றினால் அபிவிருத்தியடைதல்.)

3.6 "மூளைசாலிகள் வெளியேற்றத்தை" எந்தக் கொள்கைகள் சிறந்த முறையில் தடுத்து நிறுத்தும்.

o நாட்டின் அபிவிருத்திக் கென தனியார் துறையில் அல்லது அரசு துறையில் நிபுணத்துவ திறன்களை பிடித்து வைத்திருப்பதன் அவசியம்.

3.7 தனியார் மயமாக்கல் மாநிலங்கள்

o உரிமையையும் (50% கூடிய பங்குகள்) கட்டுப்பாட்டினையும் தனியார் துறைக்கு மாற்றுதல்.

o முகாமை ஒப்பந்தங்கள்.

இலங்கையில் முதலீட்டாளரும் முதலீட்டு நிலைமையும்

முதலீடு செய்வதா அல்லது செய்யாமலிருப்பதா? ஒரு கருத்து-

சந்திரா ரெட்டிகோ

“இலங்கையில் தொழில் முயற்சியாளரை” என்பது பற்றிச் சமீபத்தில் நடைபெற்ற ‘நரேஸா’ கருத்தரங்கொன்றில் ஆற்றப்பட்ட இவ்விலாபப் பரிசீலனைக் குறிப்பில் கொழும்புப் பல்கலைக்கழக பொருளியல் பகுதியின் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளரான கலாநிதி (திருமதி) பி. சி. ரெட்டிகோ முதலீடு செய்யக் கூடிய ஆற்றல் உள்ளவர்கள் உற்பத்திக்குதவும் பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் முதலீடு செய்ய ஏன் தயங்குகிறார்கள்? அவர்களுடைய நினைவுகூர்த்து, முதலிடமளிக்கப்பட வேண்டிய முதலீட்டுத் துறைகளுக்குள் அவற்றையும் அவர்களுடைய உளச்சார்புகளையும் நெறிப்படுத்தக் கொள்கை முறையில் என்ன செய்யலாம்” என்ற ஒரு முக்கியமான பிரச்சினையை எழுப்புகிறார்.

இலங்கை 1984ம் ஆண்டிலும் 1985ம் ஆண்டிலும் 1400 கோடி ரூபாவுக்கும் 1500 கோடி ரூபாவுக்கும் இடைப்பட்ட பெறுமதியுள்ள பொருள்களையும் சேவைகளையும் உற்பத்தி செய்தது. (அதாவது நடப்புக் காரணி அடக்கவீலையில் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி) 1980 களில் (1984ம் ஆண்டு நீங்கலாக) நாட்டின் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 88 சதவிகிதத்துக்கும் 89 சதவிகிதத்துக்கும் இடைப்பட்ட சதவிகிதம் நுகர்வுக்குள் சென்றது.

தனித்த அடிப்படையில், முதலீடுகள் 1970ம் ஆண்டிலிருந்து 250 கோடி ரூபாவுக்குச் சற்று மேற்பட்ட தொகையிலிருந்து 1980ம் ஆண்டில் 2,200 கோடி ரூபாவுக்கும், 1983-85ம் ஆண்டுகளில் 3,500 கோடி ரூபாவுக்கும் 4,000 கோடி ரூபாவுக்கு மிடையேயும் அதிகரித்தன. சதவிகித அடிப்படையில், இது 1970ம் ஆண்டிலிருந்து மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 19 சதவிகிதமும், 1980களில் மேலும் 25 சதவிகிதம் கூடியதுமாகும்.

எனினும், முழுத்தொகையையும் உள்நாட்டு முதலீட்டு நடவடிக்கைகளின் காரணமாக ஏற்பட்டதல்ல. 1978ம் ஆண்டிலிருந்து 1986ம் ஆண்டுவரையுள்ள காலத்துக்கு ஒரு சராசரியைக் கணக்கிடுகையில், வெளிநாடுகளில் குடியேறியோரின் பண அனுப்பீடுகள் உட்படத் தேசிய சேமிப்புகள் அதில் 60 சதவிகிதத்துக்கு மட்டுமே நிதியளித்தன. மீதித்தொகை வெளிநாட்டு வட்டாரங்களிலிருந்து வந்தது. தூதுக்குழுக்கள், பிரசார இயக்கங்கள் தாராளமான ஊக்குவிப்புகள், சலுகைகள் வாயிலாக வெளிநாட்டு முதலீடுகள் கடந்த தசாப்தத்தில் சுறுசுறுப்பாக விரும்பி செய்யப்பட்டன. வெளிநாட்டு உதவியாகப் பெருந்தொகைகள் திரட்டப்பட்டன. நாட்டின் முதலீட்டு முயற்சிக்கு வெளிநாட்டு வட்டாரங்களை பெரும் அளவுக்குச் சார்ந்திருப்பதால் பாரதூரமான விளைவுகள் ஏற்படும். பங்கு இலாபங்களின் மீள்பாய்வு, சம்பந்தப்பட்ட வட்டி முதலியன ஒரு பூறியிருக்க, ஒரு முக்கியமான விளைவு என்னவென்றால், வெளிநாட்டு மூலதன உட்பாய்வுகள் இரவேடிபரவாக நின்றுவிட்டால் முதலீட்டுத் திட்டத்தை எறக்குறைய அரைவாசியாகக் குறைக்கவேண்டியிருக்கும்.

ஆண்டிலிருந்து 1991ம் ஆண்டு வரை) மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் வருடமொன்றுக்கு 4.6 சதவிகித வளர்ச்சி இலக்கை நிலைநிறுத்த, 28,400 கோடி ரூபா முதலீடு செய்ய எண்ணப்படுகிறது. இத்தொகை மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 21 சதவிகிதமாகும். இதில் 13,000 கோடி ரூபா (48 சதவிகிதம்) தனியார் துறையிலிருந்தும், 15,400 கோடி ரூபா அரசாங்கத்துறையிலிருந்தும் எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. மொத்த முதலீட்டு முயற்சியில் தனியார் துறையின் பங்கு 1986-1987ல் இருந்த 40 சதவிகிதத்திலிருந்து 1991ம் ஆண்டுக்குள் 49 சதவிகிதமாக அதிகரிக்குமென்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

உத்தேசிக்கப்பட்ட முதலீட்டுத் திட்டத்திற்கான நிதியளிப்பில் 75 சதவிகிதம் வரை தேசிய சேமிப்பிலிருந்து வருமென எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. வெளிநாட்டுச் சேமிப்புகளின் ஒப்பியல் பங்களிப்பு 1986ம் ஆண்டிலிருந்து 40 சதவிகிதத்திலிருந்து 1991ம் ஆண்டுக்குள் 16 சதவிகிதத்துக்கு வீழ்ச்சியுறுமென எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. எனவே, உள்நாட்டுச் சேமிப்புகளை விரும்பி செய்ய, முதலீட்டுச் செயற்பாடு ஒரு கட்டாயத்தேவையாகும், வெளிநாடுகளில் வேலைபார்க்கும் இலங்கையரிடமிருந்து தனிப்பட்ட பணமாற்றங்கள் குறைக்கக் கூடிய ஓர் அமைவிலிருந்தும் இது நோக்கப்பட வேண்டும்.

முதலீடு செய்யும் சுமையைப் படிப்படியாகத் தனியார்துறைக்கு மாற்றுவது, அரசாங்கம் தற்போது கைக்கொண்டுள்ள

எதிரிலுள்ள மத்திய காலத்துக்கு, (அதாவது 1987ம்

உபாயத்தின் ஒரு பகுதியாகும். வரவு செலவுத் திட்டம் வாயிலாக முதலீடு செய்வது குறைக்கப்படவிருக்கிறது. தனியார் முதலீடுகளும் வரவு செலவுத் திட்டத்துக்கு வெளியேயுள்ள வட்டாரங்களின் விசேஷ முதலீடுகளும் இதைச் சரி செய்து விடுமென்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. “மேலும் பொருளாதார முன்னேற்றத்தின் பெருஞ்சக்தியாக விளங்க” தனியார் தொழில்முயற்சிகளுக்கு அதிகரித்த பங்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. அரசாங்கத்துறையிலும் தனியாருறையிலும் முதலிடம் அளிக்கப்பட வேண்டியன தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மற்றும் துறைகளில் வளர்ச்சி வாய்ப்புகள் வரையறுக்கப்பட்டிருப்பதை முன்னிட்டு, பொருளுற்பத்தித்துறை ஊக்கத்துடனும் ஆரோக்கியமாகவும் விருத்தி செய்யப்பட வேண்டியது ஓர் அத்தியாலகியத் தேவையெனக் கருதப்படுகிறது. இதற்குச் சேமிப்புகளைத் தூண்டி தலும் அவற்றைப் பயனுள்ள முறையில் நெறிப்படுத்தலும் மாகிய இரு காரியங்களும் செய்யப்பட வேண்டும்.

வருமானம் பெறும் ஒவ்வொருவரும் தமது அடிப்படை வாழ்க்கைத் தேவைகளையும், குடும்பமிருப்பின் குடும்பத்தின் அடிப்படை வாழ்க்கைத் தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்தபின் கொஞ்சப்பணத்தை மீதப்படுத்தமுடியுமாயின், அவர் முதலீடு செய்யும் தகுதியுள்ளவராவர். இந்த மீதிப் பணம் பணவளம் நுகர்வுக்காகச் செலவிடப்பட்டு விடலாம்; பதுக்கி வைக்கப்படலாம் அல்லது பல பொருள்களை உற்பத்தி செய்யக் கூடிய ஒரு நடவடிக்கையில் ஈடுபடுத்தப்படலாம். அதாவது தர்க்கரீதியாக, மீதிப்பணம் (அதாவது பணவளம்) உள்ள ஒவ்வொரு தனிநபரும் அதை முதலீடு செய்வதா அல்லது அதை முதலீடு செய்யாமலிருப்பதா என்ற ஒரு தர்ம சங்கடமான நிலைமையை எதிர் நோக்குகிறார்.

முதலீடு என்பது மனதைக் குழப்பக்கூடிய ஒரு சொல். அது பல பொருள்களில் உபயோகிக்கப்படுகிறது. அதைச்சற்றே விரிவாக வியாக்கியானஞ் செய்தால், நிதிகளை எந்த உபயோகத்துக்கும் இடுவதென்று பொருள் படலாம். உதாரணமாக, ஒரு குளிர்சாதனப் பெட்டியில் அல்லது ஒரு காணித் துண்டில் அல்லது ஒரு சம்பிரமமான பசுநீர் போசனத்தில் அல்லது சூழ்நடைகளின் கல்வியில் முதலீடு செய்தல் எனப் பொருள் படலாம்; எனினும், இத்தகைய உபயோகங்கள் யாவும் பொருளுற்பத்தியைக் குறிப்பதாகா. இங்கு முதலீடு என்ற சொல் உற்பத்தித்திறனை உண்டாக்கக் கூடிய அல்லது ஒரு குறித்த காலத்தில் பல பொருளுற்பத்தியைத் தரக் கூடிய ஒரு காரியத்தில் நிதிகளை உபயோகித்தல் என்ற பொருளிலேயே உபயோகிக்கப்படுகிறது.

இலங்கையில் முதலீடு செய்வதைத் தடுக்கும் குறைபாடுகள் என்னவாயிருந்துள்ளன? முதலீடுகள் ஏன் மந்தமான நிலையில் உள்ளன? முதலீடு என்பது பல மாறிகள் செய்யும் ஒரு பணி. இது பற்றிய விளக்கங்கள் பல உண்டு. இது சம்பந்தமாக நாம் வழக்கமாகக் கேட்கும் ‘நிதிகள்’ பற்றிய வாதமொன்றுண்டு. அதாவது, தேவையான முதலீட்டு முயற்சியை நிலைப்படுத்த பேரளவில் நிதிகள் முன்வருவதில்லை என்பதாகும். இன்றொரு வாதம் முதலீட்டுச் சூழலைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. மற்றொரு விளக்கம் நிச்சயமற்றநிலை, அபாய ஏதாக்கு இடமளிப்பது முதலியன சம்பந்தமாகச் சமூகத்தின் மனநிலைகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. மூன்றாம் உலகில் முதலீடு செய்வருக்குப் புதுமை செய்யும் எண்ணமிருப்பதில்லை; அவர் தமது அணுகுமுறையில் உத்வேகம் காட்டுவதில்லை; எத்தனையோ தலைமுறைகளாகப் பின்பற்றப்படும் பாரம்பரிய நடவடிக்கை முறைகளில் மாற்ற

மெதுவும் செய்வதில்லையென அடிக்கடி குற்றஞ்சாட்டப்படுகிறது.

1980களின் நடுப்பகுதியிலிருந்து பொருளாதாரத்தை உற்றுக் கவனிக்கும் ஒருவர் அந்த வருடங்களிலே பொருளாதார முறையில் அதிக ரொக்கப்பணப்புரள்வைக் கவனிக்காதிருக்க முடியாது. உதாரணமாக, லொத்தர் சீட்டு விற்பனைகளிலும், சந்தையில் வழங்கப்பட்ட புதிய பங்குகளை வாங்குவதில் பொதுமக்கள் காட்டிய ஆர்வத்திலும், நிதிக்கம்பெனிகள் பரவலாக விரிவடைந்ததிலும் நீண்டகாலம் உழைக்கக் கூடிய நுகர்ப்பொருள்களின் விற்பனைகளிலும் மற்றும் பலவற்றிலும் இது தெளிவாகத் தெரிந்தது; உண்மையான பிரச்சினை நிதிகளில்லாக் குறை என்பதைவிட இத்தகைய நிதிகளைத்திரட்டி, அவற்றை நெறிப்படுத்துவதாகவே தோன்றுகிறது. சேமிப்பாளரும் முதலீட்டாளரும் ஒரே நபராக, அதே நபராக இருக்க வேண்டிய தவசியமில்லை. நிதிநிறுவனங்கள் பயனுள்ள இடைநடுவான பங்காற்றுகின்றன. சேமிப்பாளர்கள் நேரடியாக முதலீடு செய்வதிலுள்ள அபாய ஏதாக்களை ஏற்கவிரும்பாது, அவர்களுடைய நிதிகளை வங்கிகளிலும் ஏனைய இடைநடுவிலுள்ள நிதி நிறுவனங்களிலும் ஒப்படைப்பதற்குத் தயாராயிருக்கும் விருப்பத்தை எடுத்துக்காட்டியிருந்தால், அப்பொழுது முதலீடுகளை வளர்ப்பதில் திட்டமான பங்காற்ற இந்த ஸ்தாபனங்களை விருத்தி செய்ய முடியும். உதாரணமாக, நிதிக் கம்பெனிகள் அதிக நிதிவளத்தைக் கொண்டிருந்த போதிலும், வாடகைக் கொள்வனவு, வீடுகளுக்கு நிதியளிப்பு, நீண்டகாலம் உழைக்கக் கூடிய நுகர்ப்பொருள்கள் முதலியன போன்ற ஒரு சில வரையறுத்த துறைகளிலேயே முழுக் கவனஞ் செலுத்தும் போக்குடையனவாயிருக்கின்றன. சமீ

பத்திய வங்குறேத்துகளும் கூட சங்கிலித் தொடர்போல் அமைந்துள்ள நிதிக்கம் பெணிகளில் சேமிப்பாளருக்குள்ள நம்பிக்கையை ஆட்டங்காணச் செய்துள்ளன.

தனி நபர்களின் ஒருதலைச் சார்புகளையும் செவிசாய்ப்புகளையும் கவனிக்குமிடத்து, மத்திய வங்கி நடத்திய நுகர்வோர் நிதிப் பரிசீலனைகள் முதலீட்டு முறைகளையும் பொதுவாக இலங்கைச் சமூகத்தின் மன விருப்பங்களையும் சற்றே தெளிவாக்குகின்றன. மிகச் சமீபத்தில் நடத்தப்பட்ட பரிசீலனையின் தரவுகள் (இவை 1981/82 ஆண்டுக்குரியவை) கீழ்க்கண்ட அம்சங்களைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

செலவிடும் நிலையங்களால் அறிவிக்கப்பட்ட சகல முதலீடுகளிலும், நிதி முதலீடுகள் (அதாவது நிலையான வைப்புகள், சேமிப்பு வைப்புகள், முறிகள், பிணைப்பத்திரங்கள், பங்குகள் முதலியனவற்றில் செய்யப்பட்ட முதலீடுகள்) 55 சதவிகித மாயிருக்க, பெளதிக முதலீடுகள் (அதாவது காணிகள், கட்டடங்கள், முழு இயந்திரத் தொழிற்சாலை, இயந்திரங்கள், வாகனங்கள், அரசாங்கக்கடன் பத்திரங்கள் முதலியனவற்றில் செய்யப்பட்ட முதலீடுகள்) 39 சதவிகிதமாக மட்டுமே இருந்தன.

நிதி முதலீடுகளுக்குள்ளே, மக்களின் பேரபிமானத்தைப் பெற்றவை சேமிப்புக்கணக்குகளும் சேமிப்புப் பத்திரங்களுமாகும். (இவை இரண்டும் சேர்ந்து, சகல நிதி முதலீடுகளிலும் மூன்றில் இரண்டு பங்காக அமைந்திருந்தன.) மேலும், இந்த முதலீடுகள் பெரும்பாலும் தேசிய சேமிப்பு வங்கியிலும் அரசாங்கத்துக்குச் சொந்தமான இரு வங்கிகளிலும் செய்யப்பட்டிருந்தன. 1978/79ம் ஆண்டிலும் 1981/82ம் ஆண்டிலும் நடத்தப்பட்ட நுகர்வோர் நிதிப் பரிசீலனைகளில் பெறப்

பட்ட தரவுகளை ஒப்பிட்டு நோக்குமிடத்து, நிதிமுதலீடுகளை நோக்கியே மக்களின் மன விருப்பம் வளர்ந்து வருகிறதெனத் தெரிய வருகிறது.

முதலீடுகள் இந்த மாதிரி அமைவதற்கான காரணங்களில் ஒன்று (அ) 80 களின் முற்பகுதியில் வைப்புகளின் மீது உயர்ந்த வட்டி விகிதங்கள் வழங்கப்பட்டமையே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

(ஆ) அதிக அளவில் ரொக்கப்பணமுள்ள முதலீட்டு முறைகளே பொதுவாக விரும்பப்பட்டது.

(இ) பங்குகளும் அது போன்ற கருவிகளும் வரையறுத்த அளவில் கிடைத்தமையும் பரந்த அடிப்படையில் அமைந்த மூலதனச் சந்தை இல்லாமையும்.

பெளதிக முதலீடுகளிடையே எந்திரசாலையிலும் எந்திரங்களிலும் செய்யப்பட்ட முதலீடுகள் சிற்றளவிலேயே இருந்தன-அதாவது மொத்த முதலீடுகளில் 1 சதவிகிதமாக மட்டுமே இருந்தன. பெரும் முதலீடுகள் செய்யப்பட்ட இனங்கள், பண்டக்கையிருப்புகள், காணிகள், வதிவுக் கட்டடங்கள், வர்த்தக வாகனங்கள் ஆகியனவாகவே இருக்க அவதானிக்கப்பட்டன. முதலீடுகள் இம்மாதிரியாக அமைந்ததற்கான காரணங்களில் சில வருமாறு:

உயர்வான வீட்டுவாடகைகள், சொந்த வீட்டைக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்ற இலங்கையர்களின் பாரம்பரியம், வீடமைப்புக்கு வரிச்சலுகைகள் முதலியன:

காணிப் பெறுமதிகளின் ஏற்றமும் பிரயாணிகள் போக்குவரத்து தனியார்துறை பங்கு பற்றுவதற்குத் திறந்து விடப்பட்டமையும். எனினும், மொத்தத்தில் காணிக் கொள்வனவுகளின் பங்கு அரும்பொட்டாகவே

இருந்தது. இங்கே, மற்றவற்றிற்கு இடையே, காணியுடைமைகள் மீதான உச்ச வரம்பும் ஏற்றுமதி விவசாயத்தில் வீழ்ச்சியுற்றுவந்த இலாபங்களின் அளவுகளும் விசேஷமாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை.

எனவே, இவற்றிலிருந்து வெளிப்படும் பொது நிலைமை, பொருளியலாளர் அக்கறை கொண்டுள்ள உற்பத்தியை உண்டாக்கும் முதலீட்டுவகைக்கோ அல்லது தொழில் முயற்சியாளரின் புதுமைக்கோ எதிராக இருந்து வரும் பொதுவான உள்சார்பாகவே தோன்றுகிறது. நீண்ட காலப் பொறுப்புகளை மேற்கொள்வதை விட, துரிதமாகவும் பாதுகாப்பாகவும், பிரதிபலன்களைத் தரக்கூடியதும், குறுகிய முன்னறிவிப்பில் ரொக்கப்பணமாகப் பெறக்கூடியதுமான வழிகளைத் தேடுவதிலேயே விசேஷ விருப்பம் காட்டப்படுவதாகத் தோன்றுகிறது. திறந்த பொருளாதாரம் இத்தகைய அபிவிருத்திகளை (போக்குவரத்து, வியாபாரம், வீடமைப்பு முதலியன)த் திருப்தி செய்யக் கூடிய வழிகளைத் திறந்து விட்டிருக்கிறது.

முதலீடு செய்யத்தக்க நிதிகளின் இன்றொரு சக்திவாய்ந்த மூலத்தையும் நாம் ஆராய்ந்து பார்த்தோம். இந்நிதிகள் அண்மைக் காலத்தில் குறிப்பிடத்தக்க விரிவைப் பதிவு செய்தது. அதாவது வெளிநாடுகளில் குடியேறியுள்ள இலங்கையர்கள் செய்த பணமாற்றங்கள் (பண அனுப்பீடுகள்), மத்திய கிழக்கிலிருந்து நாடு திரும்பிய இலங்கையர்களைப் பற்றிய பல ஆய்வுகளில் கிடைத்த தரவுகளைப் பகுப்பாய்வு செய்தோர் நிதி முதலீடுகளிலும் வீடமைப்பிலும் தான் இலங்கையர்கள் விசேஷ விருப்பம் காட்டுகின்றனர் என்பதை ஊர்ஜிதஞ் செய்துள்ளனர். நுகர்வோர் நிதிப் பரிசீலனைகளில் இது அவதானிக்கப்பட்டதென்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. வதிவு

(63 -ம் பக்கம் பார்க்க)

Appropriate Technology Services

121, POINT - PULLE ROAD

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

No.

வறிய நாடுகளின் பொருளாதாரக் கொள்கையும் விவசாயச் செயலாற்றுகையும்

இறில்டியன் மொறிசன்
ஹாட்மட் செனீட்ர்

குறிப்பாக ஆபிரிக்காவின் வருவாய் குறைந்த நாடுகளின் விவசாயத்துறைச் செயலாற்றுகை ஏமாற்றமளிப்பதாகவுள்ளது. அந்நாடுகளின் வெளியீட்டு மட்டங்கள், போட்டிபோட்டுக்கொண்டுவளரும் உணவுத் தேவைகளையோ, மூலப் பொருட் தேவை, ஏற்றுமதிச் சம்பாத்தியத் தேவை என்பவற்றையோ நிறைவேற்ற முடியாதிருக்கின்றன. ஆறு நாடுகள் (புர்கினா பசோ, கென்யா, மாலி, நேபாளம், இலங்கை, தன்லானியா) பற்றி பொருளாதார ஒத்துழைப்புக்கும் அபிவிருத்திக்குமான தாபனத்தினால் நடாத்தி முடிக்கப்பட்டுள்ள ஒரு பகுப்பாய்வு, நீண்ட காலத்தில் விவசாயத்துறையைப் பாதித்துள்ள பொருளாதாரத் தூண்டுகோல்கள், ஊக்கக் குறைவுக்கான காரணிகள் என்பவற்றை பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொண்டுள்ளது. எதிர்காலத்தில் கூடிய பொருத்தமுள்ள கொள்கைகளை வகுப்பதற்கு அவசியமான துப்புகளைத் தருகிறது.

1970ஆம் ஆண்டுத் தொடரின் தொடக்கத்தில் முரண்பாடான ஒரு நிலையை உலகம் கண்ணுற்றது. அதில், உலகளாவிய உணவுத் தட்டுப்பாடு நிலவும் என்ற மல்தூசிய அச்சமும், "பசுமைப் புரட்சி" அளித்த உணவுப் பெருக்கத்துக்கான வாய்ப்புகளும் உடனிருக்கக் காணப்பட்டன. இன்றைய உலக நிலை, பெருமளவில் தேவையை மிகைத்த உணவுற்பத்தி நடைபெறும் நிலைக்கு மாறியுள்ளது. இது, வடக்கில் நிலையான உற்பத்தி வளர்ச்சியினதும்-குறிப்பாக ஆசியாவின் சில வளர்முக நாடுகளில் சில சமயங்களில் வியக்கத்தக்களவு ஏற்படும் உணவுற்பத்திப் பெருக்கத்தினதும் பயனாகத் தோன்றியுள்ள நிலையாகும். எனினும், வறிய நாடுகளில் சக்திவாய்ந்த உணவுற்பத்தி வளர்ச்சி பொதுவானதாகக் காணப்படவில்லை, நாடுகளுக்கிடையில் மட்டுமன்றி நாடுகளுக்குள்ளும் பெருத்த வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக ஒரு விவசாய உபபிரிவு செழிக்க, ஏனையவை வீழ்ச்சியுற்றுள்ளன அல்லது தேங்கியுள்ளன (உ - ம் இலங்கையில் நெல், மாலியில் பருத்தி).

அபிவிருத்தி நிலையம் அதன் ஆய்வுக்குத் தேர்ந்தெடுத்த நாடுகள் அவற்றின் பொதுத் தன்மைக்காக தெரிவு செய்யப்பட்டன. அதாவது, குறைந்த வருமானம், விவசாயத்தில் கூடுதலாகத் தங்கியிருத்தல் என்பன. அவற்றை அடுத்துள்ள நாடுகளில் ஒரே வகையான இயற்கை நிலைமைகள், ஏறத்தாழ ஒரேயளவான குடிசனம் என்பன. இந்நாடுகளுக்கிடையிலான வேறுபாடுகள் கொள்கைகளையும் நிறுவனங்களையும் பொறுத்ததாக இருப்பதனால் பல்வேறு நடவடிக்கைகளின் தாக்கம், கொள்கைக் கட்டுப்பாடுகளும் பொருளாதார நிலைமைகளும் தீவிரமாக மாற்ற மடைந்த நீண்ட காலப் பிரிவில் படிந்திருப்பதைக் கண்டறியலாம்.

குறிப்பிட்ட ஒரு நாட்டில் விவசாயத்துறைச் செயலாற்றுகை மூன்று காரணிகள் தொகுதியில் தங்கியுள்ளது என்ற கருத்தையே இவ்வணுகு முறை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. அதாவது, வறட்சி, பாரிய ஏற்றுமதிப் பயிர் ஒன்றின் விலை உலகச் சந்தையில் வீழ்ச்சியுறல்; அரசாங்கங்கள்

கொணரும் அமைப்பு மாற்றங்கள், பின்பற்றப்படும் பொருளாதார, விவசாயத்துறைக் கொள்கைகள், பல்வேறு கொள்கைகளின் செயற்றிறனை மதிப்பீடு செய்து, சில தடைகளை அகற்றுவதற்கான வழிவகைகளைக் காண்பதற்கு கட்டுப்பாடுகள், கொள்கைத் தீர்மானங்கள் என்பவற்றின் தாக்கங்கள் பற்றிய விளக்கம் அவசியமாகும். பல்வேறு நாடுகள் பற்றிய ஆய்வுகள், சில நாடுகளில் கட்டுப்பாடுகள், அமைப்புச் சீர்திருத்தங்கள், கொள்கைகள் என்பவை கூட்டாகச் செயல்படுவதனால் அந்நாடுகளின் விவசாயத்துறை சுபிட்சத்தின் அல்லது வீழ்ச்சியின் உச்சகட்டத்தை அடையலாம் என்பதைக் காட்டுகிறது.

அமைப்பு மாற்றங்கள்

இவ்வாய்வுக்குட்படுத்தப்பட்ட ஆறு நாடுகளில், இலங்கையும் தன்லானியாவும் விவசாயத்துறையில் பாரிய சீர்திருத்தங்களைச் செய்துள்ளன. இலங்கையில் இச்சீர்திருத்தங்கள் அந்நாட்டின் ஏற்றுமதிப் பயிர்களில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. தேயிலைத் தோட்டங்களில் மூன்றில் இரண்டு பகுதியும் இறப்பர் தோட்டங்களில் மூன்றில் ஒரு பகுதியும் தென்னந் தோட்டங்களில் 10 சதவீதமும் 1970ல் தேசிய மயமாக்கப்பட்டன. தொடக்கத்தில் இந்நடவடிக்கை தனியார் முதலீட்டைப் பாதித்தது. பின்னர் அது பல முகாமைப் பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவித்தது. தேவையான திறமைகளும் நிர்வாகத் திறனும் இல்லாமையாலும் தேசியமயமாக்கப்பட்ட தோட்டங்கள் இருமாபெரும் அரசு தாபனங்களின்

கீழ் கொண்டுவரப்பட்டமை யாலும் செயலாற்றுகை பாதிக்கப்பட்டது. தன்ஸானியாவில் தீவிர சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன. 1973 முதல் கமக்காரர்கள் புதுக் கிராமங்களில் சென்று மீண்டும் குடியேறவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இதன் விளைவாக 8,400 கிராமங்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டு 90 இலட்சம் மக்கள் இடம் பெயர்ந்தனர். இந்நடவடிக்கையின் நோக்கம் விவசாயத்துறையையும் கடந்து சென்றது. அதன் நோக்கம் கிராமப்புற மக்கள் அனைவரதும் வாழ்க்கைப் பாங்கினை மாற்றுவதாகும். உண்மையில் 1970 ஆண்டுத் தொடரில் இந்நடவடிக்கை காரணமாக விவசாய உற்பத்தி வீழ்ச்சியுற்றது. வேறு பல விடயங்களுக்கு மத்தியில் அது கமக்காரர்களின் நிலங்களுக்கும் வீடுகளுக்கும்மிடையிலான தூரத்தை அதிகரித்தது. குறிப்பாக விற்பனைக்கான தானியங்களின் உற்பத்தி வருடாந்தம் 10 சத வீதத்தால் குறைந்தது. ஏற்றுமதிக்கான உற்பத்தி 7 சதவீதத்தால் வீழ்ச்சியுற்றது. கமக்காரர்கள் உயிர்வாழ்வதற்கு அவசியமான பொருளாதாரத்தை நோக்கித் தம் முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர்.

அரசாங்கத் தலையீடு

ஆய்வுக்குரிய நாடுகள் அனைத்திலும் விவசாய உற்பத்திப் பொருட்களைச் சந்தைப்படுத்துவதை ஓரளவு அரசாங்கமே மேற்கொள்கிறது. ஆனால், அவை பிரயோகிக்கும் கட்டுப்பாட்டின் அளவு வேறுபடுகிறது. ஏற்றுமதிப் பொருட்களைப் பொறுத்தவரை அரசாங்கத் தலையீடே விதியாகவுள்ளது. அரசாங்க நிறுவனங்களுக்கு உற்பத்தியாளர்களின் விளைபொருட்களின் கொள்வனவின் மீது நேரடியான அல்லது மறைமுகமான ஏகபோக உரிமை உற்றது. அப்பொருட்களை வெளி நாடுகளில் விற்பதிலும் அவற்றுக்கு ஏகபோக உரிமையுண்டு.

கொள்கையளவில் உள்நாட்டு விலைகளை உறுதிப்படுத்துவதற்காகவே இந்நிறுவனங்கள் தலையிடுகின்றன. சில வேளைகளில் அவை உற்பத்தியாளர்களுக்குத் திறமையான விஸ்தரிப்புச் சேவைகளை வழங்குகின்றன. உதாரணமாக, பூர்கிருபலோ விலும் மாலியிலும் பருத்திக்கு இத்தகைய சேவை அளிக்கப்படுகிறது. அதே வேளையில் அவை வருவாய் சம்பந்தமான ஒரு பங்கையும் வகிக்கின்றன. ஏற்றுமதி விலையில் 20 முதல் 50 சத வீதத்தை அரசாங்கச் சார்பில் குறிப்பிடுவதன் மூலம் இது செய்யப்படுகிறது. (இது ஏற்றிச் செல்லல், சந்தைப்படுத்தல் செலவுகளின் உருவில் அறவிடப்படுகிறது), இது இப்பயிரின் அபிவிருத்தியைப் பாதிக்கலாம்.

உணவுப் பயிர்களைச் சந்தைப்படுத்துவதில் அரசாங்கத் தலையீடு குறைவாகவுள்ளது. ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்ட நாடுகளில் இரண்டில் மட்டுமே உற்பத்தியாளர் தொடக்கம் நுகர்வோர்வரையுமான வழிநெடுகிலும் அரசாங்கம் பூரண கட்டுப்பாட்டை விதிக்க முன்வந்துள்ளன. 1960 முதல் 1968 வரை மாலியிலும், 1973ல் தனியார் துறை உணவு, வணிகம் தடை செய்யப்பட்டதிலிருந்து தன்ஸானியாவிலும் இவ்வாறு செய்யப்பட்டது. இக்கொள்கை இரு நாடுகளிலும் பாதகமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது. அதாவது, சந்தைப்படுத்தப்பட்ட அளவில் வீழ்ச்சி, கறுப்புச் சந்தையின் தோற்றம், நகர்ப்புறத் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதில் சிரமங்கள் போன்றவை. அடிக்கடி அரசாங்கங்கள் ஓர் இரட்டை விலையிடற்கொள்கையைப் பின்பற்றமுயன்றுள்ளன. இதன்படி உற்பத்தியாளர்களுக்கு குறைந்த உத்தரயாத விலையும் நுகர்வோருக்கு மானிய விலையும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இத்தகைய கொள்கை தோல்வியேயே முடிவடைகிறது என்பதை, அனு

பவம் காட்டுகிறது. மானியம் பளு படிப்படியாகத் தாங்க முடியாததாக ஆகிவிடுகிறது. (இலங்கையில் அது 1977ல் பொதுச் செலவில் 16 சதவீதமாக உயர்ந்தது.) அதே வேளையில் உற்பத்தியாளர்கள் உத்தியோக ரீதியான விலையில் தம் விற்பனைக்கு குறைத்து சமாதரச் சந்தைகளை நோக்கிச் செல்கின்றனர். எவ்வாறாயினும், அரசாங்கம், குறிப்பிட்ட உச்ச வரம்பை விலைகள் மீறும் பொழுது, ஒரு நிறுவனத்தின் மூலம் கையிலிருந்து விற்பனை செய்வதன் மூலம் அதன் குறிக்கோள்களை விலைகள் உறுதிப்பாட்டுக்கு வரையறுத்துக் கொள்ளுமானால் விலை ஏற்றத் தாழ்வுகளைக் குறைப்பது சாத்தியமாகும். இது விரும்பத்தக்கதுமாகும்.

விவசாயிகளுக்கு வரிவிதித்தல்

விவசாயம் ஆதிக்கக் காரணியாகவுள்ள நாடுகளில் விவசாயம் ஏனைய துறைகளின் அபிவிருத்திக்கு அவசியமான நிதியை அளிக்கவேண்டுமென்ற கருத்து பரவலாகப் பொருளியலாளர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு அரசாங்கங்களால் - அவசியமானவிடத்து வலோற்காரமாகக்கூட - பிரயோகிக்கப்படுகிறது. இவ்வளத்தை உருவாக்குவதற்கு அரசாங்கம் ஒரு நேரடி வரியை அல்லது வருமான வரியை அறிமுகப்படுத்தலாம். ஆனால், இது கிராமப்புறங்களில் செயல்திறனற்றதாக மாறிவிடக் கூடும். ஆதலால் அரசாங்கங்கள் பல்வேறு மறைமுக வரிகளை விதிக்கின்றன. உதாரணமாக, சந்தைப்படுத்தல் ஏகபோக உரிமை அனுபவிக்கும் அரசாங்க முகவர் நிலையங்கள் விதிக்கும் ஏற்றுமதி வரிகள், போக்குவரத்து, பதனிடல் மீதான செலவைச் சேர்த்து விடையிடல், இவையனைத்தும், உற்பத்தியாளர்களுக்குச் சாதாரணமாகக் கிடைக்கத்தக்க விலைகளைவிடக் குறைந்த விலைகளை விதிக்க ஏதுவாகின்றன. இதன் விளைவாக உள்நாட்டு

வியாபார நியதிகள் மோசமடைகின்றன. விளைச்சல் பெருக்கத்தையும் சந்தைப்படுத்திய பொருட்களின் அதிகரிப்பையும் ஏற்படுத்தத் தக்க விவசாயத் துறை நவீனமயமாக்கல், நீள்தவணை வியாபார நியதிகள் மோசமடைவதால் விளையத்தக்கபயனாகும் என்பது கவனிக்கப்படவேண்டும்.

துரிதமாக வழங்கல் அதிகரிக்கும் ஒரு சூழ்நிலையில், சந்தைச் சக்திகள் (உற்பத்தியாளருக்கிடையிலான போட்டி) விவசாயத்துறை சாராத பொருட்களைப் பொறுத்தவரை குறைந்த விலைகளில் விவசாயத் துறை விலிருந்து பிற துறைகளுக்கு வளங்களைப் பாயச் செய்யத் தூண்டுகின்றன. எவ்வாறாயினும், இதே போன்று விவசாயத்துறையில் உற்பத்தித் திறனை அதிகரிப்பதற்கு அரசாங்கம் உள்ளிடுகைகள், நீர்ப்பாசன வசதிகள், ஆய்வு, கட்டி போன்ற உருவங்களில் வளங்களை விவசாயத் துறைக்கு நெறிப்படுத்தி உரிய நிறுவன நடவடிக்கைகளையும் உற்பத்திப் பெருக்கத்திற்கு ஏற்புடைத்தான விலைக் கொள்கைகளையும் மேற்கொள்ளவேண்டும். இத்தகைய அரசாங்க ஆதரவு பெற்ற அபிவிருத்திக் கட்டத்தின் பின்பே அரசாங்கம் சாராத துறைக்குச் சார்பான வியாபார நியதிகள் வீழ்ச்சியடையும். இப்போக்கினை மறைமுக வரிகள், பிற அறவீடுகள் என்பவற்றினூடாக அரசாங்கம் திடப்படுத்தலாம்.

ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்ட ஆறு நாடுகளினதும் அனுபவம், விவசாயத்துறை, அரசாங்க உதவியுடனான அபிவிருத்தித் திட்டத்திலிருந்து பயன்பெறுவதற்கு முன்பே, வளங்கள் பிற திட்டங்களுக்கு மாற்றப்படுவது அத்துறைக்குப் பெருஞ்சுமையாகி விவசாயத் துறை தோல்வியடையத்தக்க நிலை தோன்றுகிறது என்பதைக் காட்டுகின்றது. அரசாங்கக் கொள்கைகளின் விளைவுகளை

உள்நாட்டு வியாபார நியதி மாற்றங்களிலிருந்து - அதாவது, விவசாயத்துறை விலைகள், அல்லது விவசாயத்துக்கும் அரசாங்கத்துக்குமிடையே இடம்பெறும் சாதக, பாதகமான வள இடமாற்றங்களைக் கணக்கெடுப்பதிலிருந்து கணிக்க முடியும்.

சந்தைப்படுத்தும் பொருட்களின் உற்பத்தியைப் பாதிக்காமல் உண்மையான விலைகள் குறைந்த நாடுகள் புர்கிளூப்சோவும் மாலியுமாகும். இங்கு பருத்தியின் விலை குறைந்தும் உற்பத்தி பாதிக்கப்படவில்லை. வரிவிதிப்புகள் இவ்விரு நாடுகளிலும் அதிகரித்ததாலேயே விலைகள் குறைந்தன. ஆனால், 1960 முதல் இப்பயிருக்கு அளிக்கப்பட்ட கணிசமான உதவி காரணமாக தொழிலுட்ப முன்னேற்றமடைந்து விளைச்சல் துரிதமாகப் பெருகியுள்ளது. இதன்பயனாக பருத்தி விலைகள் குறைந்திருப்பினும் ஒரு ஹெக்டயருக்கான வருமானம் கணிசமாக அதிகரித்தது. இவ்வதிகரிப்பு தூண்டுகோலாக அமைந்து உற்பத்தியைப் பெருக்கியது. இவ்வுதாரணம், முதலாவது 'பயிர்செய்யும் நிலத்தின் அளவை அல்லது விளைச்சலைப் பெருக்குவதற்கும் உற்பத்தி முறைகளை நவீனமாக்குவதற்கும் ஊக்கமளிக்காமல் அரசாங்கம் பண்ப்பயிர்களமீது வரிகளைக் கூட்டமுடியாது என்ற வாதத்துக்கு ஆதாரமாக அமைந்துள்ளது.

பாரிய பொருளாதார முறை

பாரிய பொருளாதார முறையில் எங்கேனும் ஓரிடத்தில், தடையேற்பட்டால் அது அம்முறையின் பல வேறு இடங்களுக்கு மாற்றப்படும் நிலையுடையதாகக் காணப்படுகிறது எனவே விவசாய உற்பத்தி தேங்கி நின்றால் அல்லது வீழ்ச்சியடைந்தால் அதனால் பொருளாதாரத்தின் பிறதுறைகளில் ஏற்படும் தாக்கமும் சென்மதி நிலுவையும் சேர்ந்து செயலாற்றலைப் பெருமளவில் பாதிக்கலாம், இதற்கு

1970 தொடர் முழுதிலும் அண்மைய ஆண்டுகளிலும் தன் சாலியா தக்க உதாணமாக விளங்கியது.

உள்ளபடியான நிலையில் உற்பத்திக் குறைவு ஏற்றுமதிகளை வரையறுக்க வெளிநாட்டு நாணயச் சம்பாதிப்புக்குறைகிறது. இதனால் இறக்குமதித் திறன்மட்டுப்படுத்தப்படுகிறது. மட்டுப்படுத்தப்பட்ட இறக்குமதி, கைத்தொழில் உற்பத்தித் திறனின் பயன்பாட்டை வரையறுக்கிறது. அத்துடன் விவசாய, போக்கு வரத்துத்துறைகளுக்குத் தேவையான இறக்குமதி செய்த உள்ளிடுகைகளையும் மட்டுப்படுத்துகிறது. கைத்தொழில் உற்பத்தித் திறன்குறைவாகப்பயன்படுத்தப்படுவதனால் கமக்காரர்களுக்கான ஊக்கல் பாடுகள் குறைந்து விவசாயத்துறையில் உற்பத்தியைப் பாதிக்கிறது. அத்துடன் உற்பத்திப் பற்றாக்குறை காரணமாக உணவுப் பொருள் இறக்குமதியை அதிகரிக்க வேண்டியேற்படுகிறது. இது மேலும் வெளிநாட்டு நாணயம் கிடைக்கத்தக்க நிலைமையைப்பாதிக்கிறது. நிதித்துறையைப் பொறுத்தமட்டில், வளரும் தட்டுப்பாடு காரணமாக பணவீக்கம் ஏற்பட்டு, அரசாங்க நிறுவனங்களின் பற்றாக்குறைகளில் மேலும் அதிகரிக்கச் செய்யப்படுகிறது.

இத்தகைய நிலை தோன்றுவதற்கு பல காரணங்களுண்டு. இவற்றிற் சில முற்றாகக் கொள்கை வகுப்பேசரின் கட்டுப்பாட்டுக்கு அப்பாற்பட்டதாகும். எனினும் வறிய வளர்முக நாடுகளைப் பொறுத்தவரை அரசாங்கங்கள் விவசாயத்துறையை அசட்டை செய்வதே இதற்கு முக்கிய காரணம் எனத் தோன்றுகின்றது. விவசாயத்துறையிலிருந்து பிறவற்றுக்கு மாற்றப்படும் பெருந்தொகையான வளம், பொருளாதார, காரணத்தைவிடக் கொள்கை காரணமாக அதிகமதிகம் புது நிறுவனங்களை ஆரம்பித்தல், அளவுக் கட்டுப்பாட்டு நடவடிக்கை

(65 - ம் பக்கம் பார்க்க)

பல்கலைக்கழகங்களில் கல்வி விரயம்

உயர்கல்வி நிறுவனங்களில், குறிப்பாகப் பல்கலைக் கழகங்களில் இன்று அமைதியின்மை நிலவுகின்றது. குழப்பங்கள் பல்வேறு அளவிலான மாணவர் மோதல்கள், வேலை நிறுத்தங்கள், கலவரங்கள் போன்றவற்றிலிருந்து இதர வகையான கிளர்ச்சி வடிவங்களையும் இது பெற்றிருக்கின்றது.

இத்தகைய அமைதியின்மையின் உடனடி விளைவு பல்கலைக்கழகங்கள் காலவரையறையின்றி மூடப்படுவதாகும். மாணவ உணர்ச்சியின் கொதி நிலையை இயல்பாகத் தணிய விடுவதற்காகவே இவ்வாறு செய்யப்படுகின்றது. இத்தகைய அணுகுமுறை விரும்பிய பயனைத் தருவதில்லை என்பதை கடந்த மாதங்களில் நமது பல்கலைக்கழகங்கள் மூடப்பட்டதிலிருந்து அவதானிக்க முடிகின்றது. பதிலாக இவ்வாறு மூடுவதன்மூலம் மேலும் பாத்தகமான விளைவுகள் ஏற்படும் சாத்தியக்கூறுகளும் உள்ளன.

அநேக தென்னாசிய நாடுகளில் காணப்படுவது போன்றே இலங்கையிலும் - அளவிலும் தன்மையிலும் சில வேறுபாடுகள் இருப்பினும் - கடந்த சில நசாப்தங்களாக இந்த அமைதியின்மை ஒரே பொதுப்பண்பாக இருந்து வருகின்றது. ஆயினும், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களில் அண்மைக்காலத்தில், குறிப்பாக கடந்த ஓராண்டு இடைவெளியில் கடந்த காலங்களில் காணப்பட்டதைவிட விசேடமான சில புதுப்பண்புகள் தோன்றியுள்ளன. குழப்பங்களின் தன்மை மாறியிருப்பதும் அவற்றின் எண்ணிக்கை அதிகரித்திருப்பதும் முன்னைய காலங்களைவிட ஒப்பீட்டளவில் பல்கலைக்கழகங்கள் மூடப்பட்டிருக்கும் கால அளவு அதிகரித்திருப்பதும் அவற்றுட் சிலவாகும்.

உதாரணமாக, 1987 ஏப்ரல் 20ல் ஆரம்பித்த, கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தின் 1986/87 கல்வி வியாண்டுக்கான மூன்றாம் தவணை இரண்டு மாதங்களில் முடிவடைந்திருக்க வேண்டும். ஆனால், அடிக்கடி பல்கலைக்கழகம் மூடப்பட்டதன் காரணமாக அது 8 மாதங்களுக்கு இழுத்தடிக்கப்பட்டது. பேராசனப் பல்கலைக்கழகத்தில் 1986/87 கல்வியாண்டுக்கான இரண்டாம் தவணை திட்டமிட்டதற்குச் சற்றுப் பிந்தி 1987 மே மாதத்தில் ஆரம்பித்த போதிலும் இடைத்தடங்கல்கள் காரணமாக 8 மாதங்கள் பிந்தி 1987 டிசம்பர் கடைசியிலேயே முடிவடைந்தது. அதே பல்கலைக்கழகத்தில் திட்டமிட்டபடி 1987 ஓகஸ்ட் முதல் ஒக்டோபர் வரை நடைபெற்றிருக்க வேண்டிய மூன்றாம் தவணை திட்டமிட்ட திகதிக்கு 5 மாதங்கள் பிந்தி 1988 ஜனவரி தொடக்கத்திலேயே ஆரம்பித்தது. அது இன்னும் தொடர்கின்றது. இச்சூழ்நிலையில் இவ்விரு பல்கலைக்கழகங்களிலும் 1987/88 கல்வியாண்டு ஏற்கனவே பல மாதங்களாகக் காலவரையறையின்றி பின்போடப்பட்டுள்ளது. இவ்விரு பல்கலைக்கழகங்களிலும் காணப்படும் இக் குழப்ப நிலைமைகள் - யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்புப் பல்கலைக்கழகங்களைப் பொறுத்தவரை சற்று வேறுபடக்கூடுமாயினும் - நாட்டின் ஏனைய பல்கலைக்கழகங்களின் போக்கில் இருந்து அதிகம் வேறுபட்டவையல்ல.

முன்னைய காலங்களைப் போலன்றி தற்போதைய எதிர்ப்புக்களிலும் போராட்டங்களிலும் பட்டதாரி மாணவர்கள் மட்டுமன்றி பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்களும் சம்பந்தப்பட்டுள்ளனர். சில பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள் கூடப் பாதிக்கப்பட்டக்கூடிய அளவுக்கு மாணவர்

மத்தியில் நிகழ்ந்துள்ள ஒழுங்குச் சீர்குலைவுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள் தங்கள் கற்பித்தல், நிருவாகக் கடமைகளில் ஈடுபடுவதற்கு மறுத்துள்ளார்கள். பட்டதாரி மாணவர்கள் தங்கள் சொந்தப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதில் ஆசிரியர்களுக்கும் வற்புறுத்தி ஈடுபடுத்தும் வகையில் சில ஆசிரியர்களைக் கூட பணயக்கைதிகளாகப் பிடித்தும் வைத்திருக்கின்றனர். பொலிசாரால் தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள தங்கள் சக ஆசிரியர்களை விடுவிக்கவேண்டும் என்பது பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்களின் சம்பந்திய கோரிக்கைகளுள் ஒன்றாகும்.

பட்டதாரி மாணவர்களின் ஒரு முக்கியமான கோரிக்கை, கைது செய்யப்பட்டுள்ள தங்கள் சக மாணவர்களையும் ஆசிரியர்களையும் விடுவிக்க வேண்டும் அல்லது அவர்கள் மீது வழக்குத் தொடுக்க வேண்டும் என்பதாகும். இந்தக் கோரிக்கை ஆரம்பகால மாணவர் கோரிக்கைகளிலிருந்து வேறுபட்டதாகும். பல்கலைக்கழகங்களை மீண்டும் திறத்தல், மாணவர்களுக்கு நிதி உதவி வழங்குதல் (மகாபொல புலமைப் பரிசில்) விடுதி வசதி செய்து கொடுத்தல், வடகொழும்பு மருத்துவக் கல்லூரி பற்றிய பிரச்சினைகள் ஆகியவையும் இந்திய அமைதிகாக்கும் படையின் நடவடிக்கைகள், மாகாணசபைச் சட்டமூலம் பற்றிய பிரச்சினைகளும் மாணவர்களின் வேறு கோரிக்கைகளுள் அடங்கும்.

அண்மைக் காலத்தில் பல்கலைக்கழகங்கள் வேறு சில காரணங்களுக்காகவும் மூடப்பட்டன. வெளியே உள்ள அரசியல் கட்சிகளுடன் நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ தொடர்பு கொண்டுள்ள மாணவர் குழுக்கள் பல தடவைகளில் பல்கலைக்கழகங்களை மூடவேண்டிய நிலைக்கு பல்கலைக்கழக அதிகாரிகளை இட்டுச் சென்றுள்ளன. அரசு எதிர்ப்புப் போராட்டங்

கள் நடந்த சில சந்தர்ப்பங்களில் அதிகாரிகளே பல்கலைக் கழகங்களை மூடியும் உள்ளனர். உதாரணமாக, 1987 ஜூலையில் இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தானபோது இவ்வாறு நிகழ்ந்தது.

இக் குழப்பமான சூழ்நிலை இலங்கைப் பல்கலைக் கழகங்களில் ஒரு பாரிய கல்வி விரயத்துக்கு இட்டுச் செல்கின்றது. ஒரு புறத்தில், பல்கலைக் கழகக் கல்விக்குத் தகுதிவாய்ந்த எல்லா மாணவர்களுக்கும் பல்கலைக் கழகக் கல்வியை வழங்குவதற்குக் கட்டிடங்கள், நூலக ஆய்வுகூட வசதிகள், தகுதிவாய்ந்த ஆசிரியர்கள் போன்ற கிடைக்கக் கூடிய பல்கலைக் கழக மூலவளங்கள் பெருமளவு போதாமல் இருக்கின்ற அதே வேளை கிடைக்கக்கூடிய வரையறுக்கப்பட்ட பல்கலைக் கழக மூலவளங்களும் தொடர்கின்ற இந்தக் குழப்ப நிலைமை காரணமாக மிகக் குறைவாகவே பயன்படுத்தப்படுகின்றன அல்லது பயன்படுத்தப்படாமலே இருக்கின்றன. மறுபுறத்தில் சுமார் 20,000 பட்டதாரி மாணவர்களும் 1987/88 கல்வியாண்டில் பல்கலைக் கழகங்களுக்கு அனுமதிக்கப்பட்டு இன்னும் பல்கலைக் கழகங்களுக்குச் செல்லாதிருக்கும் 6000 மாணவர்களும் தங்கள் திறமைகளையும், தங்கள் வாழ்க்கையிலும் மாணவப் பருவத்திலும் மிகுந்த உற்பத்தித் திறன்மிக்க காலப்பகுதியையும் விரயம் செய்துகொண்டிருக்கின்றனர்.

பல்கலைக் கழகங்களில் நிலவும் இந்தக் குழப்பநிலை காரணமாக கால அட்டவணைகள் சரியாகப் பின்பற்றப்படுவதில்லை. சில வேளை அவை சுருக்கப்படுகின்றன. நூலக நேரமும் நாட்களும் வரையறுக்கப்படுகின்றன. பரீட்சைகள் மீண்டும் மீண்டும் பின்போடப்படுகின்றன. சுருக்கமாகச் சொன்னால் கற்றல் - கற்பித்தல், குறிக்கோள்கள் முற்றிலும் குழம்பிப்போய் உள்ளன. இத்தகைய அமைதியற்ற ஒரு கல்விச்

சூழ்நிலைக்கூடாக வெளியாகும் ஒரு பட்டதாரி, ஒரு பட்டதாரியிடம் எதிர்பார்க்கப்படும் உயர்ந்த தரத்தைப் பெற்றிருக்க முடியுமா என்ற நியாயமான சந்தேகம் தலைவருக்கு எழலாம்.

மாணவர்கள் அனுபவித்து வந்த சுயாதீனம் அவர்களைப் பல்வேறு வெளிக்கள வேலைகளிலும் கூட்டு முயற்சிகளிலும் ஈடுபடத் தூண்டியது. இத்தகைய சூழ்நிலைகள் மாணவர்கள் தங்கள் தனித்திறன்களையும் படைப்பாற்றல்களையும் வளர்த்துக் கொள்வதற்கு உதவும். ஆனால், தற்போதைய நிலைமை அத்தகைய ஆற்றல்களை வளர்த்துக் கொள்வதற்குரிய கல்விசார்ந்த, கல்விசாராச் சுற்றுடலை வழங்குவதில்லை.

அண்மைக் காலத்தில் பல்கலைக் கழகங்களில் அதிகரித்து வரும் அமைதியின்மையினாலும் அதன் விளைவாக பல்கலைக் கழகங்கள் மூடப்படுவதினாலும் ஏற்படும் விளைவு மிகவும் பாரதூரமானதாகும். குறுகிய காலத்தில் அது பல்கலைக் கழகத்தின் கல்வித் தரத்தை பாதிக்கின்றது. நீண்ட காலத்தில் அது முற்றிலும் பல்கலைக் கழகக் கல்வியமைப்பையே சீர்குலைக்கும்.

(29 -ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

தனியார்மயமாக்கல் மூலம் செல்வந்தர்களின் கைகளைப் பலப்படுத்துவது தொழிலாளர்களையும் சமூகத்திலுள்ள வறிய பகுதியினரையும் வெகுவாகப் பாதிக்கும். இது பதிலுக்கு மக்கள் மத்தியில் அமைதியை அச்சுறுத்தும் வர்க்கப் போராட்டத்துக்கு இட்டுச்செல்லும். தனியார்மயமாக்கல் மூலம் யாருடைய கைகளில் பொதுத்துறைகள் போய்ச்சேருமோ அச்சிறு தொகையினரான செல்வந்தர்கள், பல்லாண்டுகளாக நன்கு நிலைகொண்டு, தொடக்ககாலப் பிரச்சினைகளையும் வென்று தடங்கல்களையும் வெற்றிகரமாகத்

தாண்டி நன்றாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் நிறுவனங்களைக் கையேற்றுக்கொள்வார்கள். அவர்களைப் பொறுத்தவரை தங்கள் தொழிற்துறையின் சாத்தியப்பாடு பற்றிய ஆய்வுகள், பொருத்தமான நிலையம், கட்டடங்களையும் தொழிற்சாலைகளையும் அமைத்தல் தொழிலாளர்களைப் பயிற்றுவித்தல், ஆரம்ப முதலீடு, மூலதனப் பிரச்சினைகள் போன்றவை பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டிய அவசியம் எதுவும் இல்லை. இவைகள் எல்லாமே மக்களால் அவர்களது பணத்தினால் ஏற்கனவே செய்து முடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வகையில் தனியார் மயமாக்கல் என்பது பொதுமக்களின் சொத்தை ஒரு சில செல்வந்தர்களுக்குப் பரிசளித்தவாகும்; ஏழைகளிடமிருந்து செல்வர்களுக்குச் செல்லும் ஒரு பரிசாகும்.

வருமான வளர்ச்சியின் உயர்விகிதம், வருமானத்தின் நியாயமான பங்கீடு, முழுவேலைவாய்ப்பு, பின்தங்கிய பகுதிகளின் அபிவிருத்தி, மிக முக்கியமான கைத்தொழில்களின் உருவாக்கம் போன்ற அரசாங்கத்தின் குறிக்கோள்களின் அடிப்படையில் தனியார் மயமாக்கல் பார்க்கப்படவேண்டும். பொருளாதார ரீதியில் முக்கியமான கைத்தொழில்கள் தனியார்துறைக்கு மாற்றப்படும்போது இது சாத்தியம் இல்லை. வெளிநாட்டுக் கடன்கள், அவை அரசாங்கத்தினால் அல்லது தனியாரினால் பெறப்பட்டபோதிலும் நாட்டின் பொருளாதாரத்தைப் பொறுத்தவரை வேறுபாடு எதையும் செய்வதில்லை.

தனியார்துறை வரட்டும் வந்து போட்டி இடட்டும். ஆனால் பொதுத்துறைக்குச் சொந்தமான கைத்தொழில்கள் தனியார்துறைக்குக் கையளிக்கப்படக்கூடாது.

புகைத்தலின் பொருளாதார உட்கிடைகள்

மதுபானம், புகையிலை ஆகியவற்றின் மீதான கலால் வரிகள் அரசாங்க வருமானத்தின் பிரதான மூலங்களாக இருந்து வருகின்றன. கிட்டத்தட்ட தேர்ந்த விற்பனை வரிகளில் 50 வீதத்தையும் மொத்த வருமானத்தில் 10 வீதத்தையும் அவை உள்ளடக்குகின்றன. புகையிலை மூலம் கிடைக்கும் வருமானம் 1970ல் ரூபா 24.7 கோடியாக இருந்து 1985ல் 187.7 கோடியாக அதிகரித்திருப்பதைப் பின்வரும் அட்டவணை காட்டுகின்றது.

ஆண்டு	கோடி ரூபா
1970	24.7
1974	37.2
1978	75.8
1983	143.0
1984	174.5
1985	187.7

புகைத்தலும் உடல்நலமும் பற்றிய இலங்கைத் தேசிய சமூகத்தின் நலையர் கலாநிதிடபிளியு. ஏ. சருணாரத்னவினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஓர் ஆய்வில், அவர், புகையிலை உற்பத்தியினால் சிடைக்கும் இப்பொருளாதார நலன்கள் பொதுவாக நம்பப்படுவதைவிட குறைவானவையாகவும் நம்பகத்தன்மை குறைந்தனவாகவும் உள்ளன என்றும், புகையிலை வரிகள் அரசாங்க வருமானத்தின் ஒரு மூலமாக இருந்த போதிலும் அதே அளவு தொகையை வேறு வழிகள்மூலமும் பெற்றுக்கொள்ள முடியும் என்றும் கூறுகின்றார். வரி வருமானம் குறையும் என்பதற்காக புகைத்தலைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கான வழிமுறைகளைப் புறக்கணிப்பது பொதுநலனுக்கு உகந்ததல்ல என்றும் அவர் கூறுகின்றார்.

புகைத்தலினால் ஏற்படும் அநேக பாதகமான விளைவுகளை - துன்பம், இயலாமை, முன்கூட்டிய மரணம், இயலாமை அல்லது முன்கூட்டிய மரணத்தினால் ஏற்படும் குடும்பச் சிதைவு போன்றவற்றை - பண அடிப்படையில் நாம் மாற்றிப்பார்க்க முடியாது. ஆயினும், பிரதானமான மூன்று வகையான இழப்புகளை நாம் பொருளாதார அடிப்படையில் நோக்கமுடியும்.

- (அ) உற்பத்தி இழப்பினால் ஏற்படுபவை.
- (ஆ) மருத்துவ பராமரிப்புக்கான தேவையின் அதிகரிப்பு.
- (இ) தீயும் விபத்துக்களும்.

புகைத்தல் உற்பத்தியைப் பாதிப்பதோடு வாழ்க்கை எதிர்பார்ப்புக்களையும் குறைக்கின்றது. புற்றுநோய், இதயம் மற்றும் இரத்தக்குழாய் சம்பந்தப்பட்ட நோய்கள், சுவாசம் சம்பந்தப்பட்ட நோய்கள் போன்றவற்றுக்கு புகைத்தல் ஒரு முக்கிய காரணியாகும். இந்த நோய்களுக்கான மருத்துவ பராமரிப்புக்களை வழங்குவது நாட்டுக்கு ஒரு நிதிச்சுமையை ஏற்படுத்துகின்றது. சுவலையினமான புகைத்தல் அடிக்கடி தீ விபத்துக்களை ஏற்படுத்துகின்றது. இதன்மூலம் பெருமளவில் உயிர்களும் சொத்துக்களும், இயற்கை மூல வளங்களும் இழக்கப்படுகின்றன. சில நாடுகளின் புள்ளிவிபரங்கள், காடுகளில் ஏற்படும் தீ விபத்துக்களைத் தவிர வீடுகளில் ஏற்படும் எல்லாவிதமான தீ விபத்துக்களிலும் 15 - 25 வீதமானவை சிகறற்றுக்களினால் ஏற்படுகின்றன. ஒரு சராசரி புகைபிடிப்பவன் ஒரு நாளைக்கு 20 சிகறற்றுக்கள் புகைக்கின்றான். 10 பிறிஸ்ரல் சிகறற்று கொண்ட ஒரு பக்கற்றின் விலை

ரூபா 9.00 எனக் கொண்டால் புகைத்தலை விடுவதன்மூலம் ஒரு வரின் மாதாந்த சேமிப்பு ரூபா 540/- ஆகும். ஓர் ஆண்டில் இது ரூபா 6,400/-க்கு அதிகமாகும். ஐந்து வருடங்களில் வட்டியுடன் இது ரூபா 36,000/-க்கு அதிகமாகும்.

(57 -ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

நோக்கங்களுக்காகக் காணிகளை வாங்குவதில் முதலீடு செய்வதும் இக்குழுவின்ரைக் கவர்வதாகத் தோன்றுகிறது. வர்த்தகம், வாணியம், போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் ஆகியன முதலீடு செய்வதற்கு விசேஷ ஆதரவைப் பெறும் மற்றும் துறைகளாகும். அரசாங்கக் கட்டட, போக்குவரத்து, மற்றும் ஒப்பந்தங்களை (கொந்தராத்து)ப் பெறுதல், வெளிநாடுகளிலிருந்து திரும்பும் ஆண்டுகளில் ஒரு நியாயமான தொகையினரைக் கவர்ந்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

முதலீடு செய்யக்கூடிய ஆற்றல் உள்ளவர்கள் உற்பத்திக்குதவும் பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் முதலீடு செய்ய ஏன் தயங்குகிறார்கள்? அவர்களுடைய நிதிகளை ஈர்த்து, முதலிடமளிக்கப்படவேண்டிய முதலீட்டுத்துறைகளுக்குள் அவற்றையும் அவர்களுடைய உள்சார்புகளையும் நெறிப்படுத்தக் கொள்கை முறையில் என்ன செய்யலாம்? இது ஆழமாக ஆராயப்படவேண்டிய ஒரு முக்கிய பிரச்சினையாகும். அது நிதிகளைப் பொறுத்த ஒரு பிரச்சினையா? அல்லது அவற்றைத் திரட்டுவதைப் பொறுத்த ஒரு பிரச்சினையா? அல்லது அது முறைமையில் உள்ளமைந்த - ஜீவமாணப் போராட்டம் நடத்திக் கொண்டிருக்கும் மதிக்கேடுகளா அல்லது பட்சபாதங்களா? அது சகல அபாய ஏதுக்களையும் நிச்சயமற்ற நிலைமைகளையும் கொண்ட அரசியல், பொருளாதார குழுவா? பரிசீலனைகள் அடிப்படையிலுள்ள குறைபாடுகளைக் கவனமாக இனங்காண்பதவசியமாகும்.

விலை மட்டம்

விலை மட்டம் என்று பொதுவாக பணத்தின் உள்நாட்டுப் பெறுமதியே குறிப்பிடப்படுகிறது. பணத்தின் வெளிநாட்டுப் பெறுமதி, செலாவணி விகிதத்தின்படி மதிப்பிடப்படுகிறது. பணத்தின் உள்நாட்டுப் பெறுமதி என்பது பணத்தின் அலகொன்றினால் உள்நாட்டுச் சந்தையில் வாங்கக்கூடிய பொருட்கள் அல்லது சேவைகளின் அளவாகும். அது பணத்தின் கொள்வனவுச் சக்தி என்று கூறப்படுகிறது. பொருட்களினதும் சேவைகளினதும் பெறுமதி விலைகள் மூலமே காட்டப்படுகிறது. விலைகள் அதிகரிக்கும் போது பண வருமானத்தைக் கொண்டு வாங்கக்கூடிய பொருட்களினதும் சேவைகளினதும் அளவு குறைவதனால் அதற்குடாக பணத்தின் பெறுமதி குறைகிறது. மறுபுறத்தில் விலைகள் குறையும் போது வாங்கக்கூடிய பொருட்களினதும் சேவைகளினதும் அளவு கூடுகிறது. இதன் மூலம் பணத்தின் பெறுமதி உயர்வடைகிறது. விலைமட்டம் உயர்வது மெய்வருமானம் வீழ்ச்சியடைவதனையும், விலை மட்டம் வீழ்ச்சியடைவது மெய்வருமானம் உயர்வதனையும் குறிப்பதாக கொள்ளலாம். விலை மட்டத்தில் ஏற்படும் மாற்றம் மக்களது வாழ்க்கைச் செலவிலும், வாழ்க்கைத் தரத்திலும் பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்துகிறது. விலை மட்டம் உயரும் போது வாழ்க்கைச் செலவு அதிகரித்து வாழ்க்கைத் தரம் தாழ்ந்து போகிறது. விலை மட்டம் வீழ்ச்சியடையும் போது வாழ்க்கைச் செலவு குறைந்து வாழ்க்கைத் தரம் உயர்கின்றது.

பொது விலை மட்டமொன்றுக்கூடாக பொருளாதார மொன்றின் பணவீக்கமும் பணச்சுருக்கமும் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. நீண்ட காலத்தில் விலை மட்டத்தில் ஏற்படும் அதிகரிப்பே பணவீக்கம் என்று

கூறப்படுகிறது. விலைமட்டத்தில் தற்காலிகமாக ஏற்படும் அதிகரிப்பு பணவீக்கமாகாது. மேலும், விலைக்கட்டுப்பாடு போன்ற சில அரசு நடவடிக்கைகளினால் பணவீக்கம் அழிக்கப்பட்டும் இருக்க முடியும். அத்தகைய நடவடிக்கைகள் அகற்றப்பட்ட உடனே பணவீக்கம் தென்படத் தொடங்கும். தொடர்ச்சியாக விலை மட்டம் வீழ்ச்சியடைந்து செல்வதே பணச்சுருக்கம் என்று கூறப்படுகிறது. பணவீக்கத்தினைப் போலவே பணச்சுருக்கமும் பெருளாதாரத்துக்கு தீங்கானது. பணவீக்கம் காரணமாக மக்களின் வாழ்க்கைத்தரம் தாழ்ந்து போகிறது. பணச்சுருக்கத்தினால் பெருளாதாரத்தில் உற்பத்தி குறைந்து வேலையின்மை அதிகரிக்கின்றது.

அனைத்துப் பொருட்களினதும் விலைகளை பொதுவாக எடுத்து நோக்குவதே பொது விலைமட்டம் என்று கூறப்படுகிறது. ஒரு பொருளின் விதியை மட்டும் பிரித்தெடுத்து காட்டாது ஒப்பீட்டுரீதியில் காட்டுவதே பொது விலைமட்டமாகும். இங்கு விலைகளின் அசைவு - அதாவது விலைகள் செல்லும் திசையும் வேகமும் - விலைமட்டத்தின் மூலம் எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது.

பொது விலைமட்டத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் விலைச்சுட்டெண்கள் மூலம் காட்டப்படுகின்றன. விலைச்சுட்டெண்ணைத் தயாரிப்பதில் இரண்டு விஷயங்கள் முக்கிய இடம் பெறுகின்றன. ஒன்று நுகர்வில் ஒவ்வொரு பொருளினதும் முக்கியத்துவம்; மற்றது அடிப்படை ஆண்டொன்றை வைத்துக் கொள்வது. பலவிதமான விலைச்சுட்டெண்கள் பாவனையில் உண்டு.

1. நுகர்வோர் விலைச்சுட்டெண்
2. மொத்த விலைச்சுட்டெண்

3. மொத்த தேசிய உற்பத்தி விலைச்சுட்டெண்

நுகர்வோர் விலைச்சுட்டெண்

இது சில்லறை விலைச்சுட்டெண் என்றும் கூறப்படுகிறது. கொழும்பு நுகர்வோர் விலைச்சுட்டெண்ணை இலங்கையில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. குடிசை சணியீட்டு, புள்ளிவிபரவியல் திணைக்களம் இதனை தயாரிக்கிறது. 1952-ம் ஆண்டை அடிப்படை ஆண்டை அடிப்படை ஆண்டாசக் கொண்டு கொழும்பு நகரின் 455 தொழிலாளர் குடும்பங்கள் ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன. இறுதி நுகர்வைக்கொண்டு விலைப் போக்கை அறிவதே விலைச்சுட்டெண் மூலம் செய்யப்படுகிறது. பொருட்களினதும் சேவைகளினதும் விலைகள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. தெரிவு செய்யப்பட்ட பொருட்களும் அவற்றின் நிறையும் கீழே தரப்படுகிறது.

	நிறை
உணவுப் பொருட்கள்	61.9
உடுபுடவைகள்	9.4
எரிபொருளும்	
வெளிச்சமும்	4.8
வீட்டுக் கூலி	5.7
ஏனைய நாணுவித பொருட்களும்	
சேவைகளும்	18.7
	<hr/> 100.0

கொழும்பு நுகர்வோர் விலைச்சுட்டெண் மாதாந்தம் கணிக்கப்படுகிறது. இச்சுட்டெண் காலத்துக்கு ஒவ்வாததும், பல குறைபாடுகளைக் கொண்டதுமென பல பொருளியலாளர்கள் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளனர். 1952-ம் ஆண்டு அடிப்படை ஆண்டாக இன்னமும் பாவிக்கப்பட்டு வருவது பிரதான குறைபாடாகும். பொருளாதாரம் 1952-ல் இருந்த நிலைமைகளைவிட தற்காலம் மிகச் சிக்கலான பல்வேறு பொருளாதார நடவடிக்கைகளை கொண்டதாக இருக்கிறது. விலைமட்டம் செல்லும் திசையும், அதன் வேகமும் மாற்றமடைந்திருக்கிறது. நுகர்வுப் போக்கும் மாறிவிட்டது. விலைமட்டத்தை நிர்ணயிப்பதில் கட்டுப்

பாட்டு விலையும் அதேபோல கறுப்புச் சந்தை விலையும் இரண்டும் முக்கிய இடம் பெறுகின்றன. எனினும், இந்த விலைச் சுட்டெண்ணில் அத்தகைய விலைகள் கணக்கெடுக்கப்படுவதில்லை.

மேலும், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சில பொருட்களும் சேவைகளும் இன்றைக்கு பொருந்தக் கூடியனவல்ல. உதாரணமாக, 1950-களில் காணப்பட்ட ட்ராம் வண்டிகள் இப்பொழுது ஓடுவதில்லையாயினும் இவ்விலைச் சுட்டெண் அவற்றையும் உள்ளடக்கி இருக்கிறது. பொருட்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள முக்கியத்துவமும் மாற்றமடைதல் வேண்டும். அதாவது நிறை தற்காலத்துக்கு பொருந்தக் கூடியதாக இல்லை. இந்தச் சுட்டெண் கொழும்பு நகரில் தொழிலாளர்களும்பொன்றின் நிலைமையையே கவனத்தில் எடுக்கிறது. எனினும், முழு நாட்டினதும் விலைமட்டத்தைக் காட்டுவதற்கு அது பயன்படுத்தப்படுகிறது. நகரங்களின் நிலைமை, கிராமங்களின் நிலைமை, தோட்டப்பகுதி நிலைமை என்பன ஒன்றுடன் ஒன்று மாறுபட்டதாகும். இத்தகைய சிக்கல் மிகுந்த நிலைமைகளின் கீழ் பொருளாதாரத்தில் சாதாரண குடும்பமொன்றின் வாழ்க்கைத் தரத்தை அறிந்து கொள்வதற்கு இந்த விலைச் சுட்டெண் எந்த விதத்திலும் போதியதாக இல்லை. அதுமட்டுமன்றி அடிப்படை வருடத்துக்குப் பிறகு கொழும்பு நகரில் கூட தொழிலாளரின் நுகர்வுப் போக்கு மாற்றமடைந்துள்ளது. தொலைக்காட்சிப் பாவனையை உதாரணமாக கூறலாம்.

மொத்த விலைச் சுட்டெண்

முதன்மைச் சந்தை மட்டத்தின் விலை அளவுகளே இதன் மூலம் கணிக்கப்படுகிறது. அதாவது மொத்த விற்பனையின்போது காணப்படும் விலை அளவுகளாகும். இச்சுட்டெண்ணுக்கு பொருட்களின் விலை மட்டுமே சேர்க்கப்படுகிறது. சேவைகளின் விலை சேர்க்கப்படுவதில்லை. நுகர்வுப்பொருட்கள்,

இடைநிலைப்பொருட்கள், முதலீட்டுப் பொருட்கள் என்பவற்றின் மொத்த விலைப் போக்குகளை இது கவனத்தில் எடுக்கிறது. இச்சுட்டெண் இலங்கை மத்திய வங்கியினால் தயாரிக்கப்படுகிறது. அடிப்படை ஆண்டாக 1974ம் வருடமே எடுக்கப்படுகிறது. இச்சுட்டெண்ணில் முக்கியமான 13 பொருட்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. உணவுப்பொருட்கள், மதுபானம், உடுபுடவை, பாதணி, கடதாசி, கடதாசி உற்பத்திகள் போன்றன இதுலடங்கும். மொத்த விலைகளை காட்டுவதற்கு இச்சுட்டெண் போதியது எனக் கருதப்படுகிறது.

மொத்த தேசிய விலைச்சுட்டெண்

மொத்த தேசிய உற்பத்தி மதிப்பீடுகளை அடிப்படையாக வைத்து இது கணக்கெடுக்கப்படுகிறது. இதில் நடைமுறை விலைகள் நிலையான விலைகளுடன் ஒப்பீட்டு ரீதியில் கணிக்கப்படுகிறது. மொத்த தேசிய உற்பத்தி மதிப்பீடுகளுக்கேற்ப இது மாற்றமடையும். இதனைக் கண்டறிவதற்கு பின்வரும் சூத்திரம் பாவிக்கப்படுகிறது.

நடைமுறை விலைகளில்
மொத்த தேசிய உற்பத்தி
x 100

நிலையான விலைகளில் மொத்த
தேசிய உற்பத்தி

இதன் மூலம் முழுமட்டமும் காட்டப்படுகிறது. மேலும், அடிப்படை ஆண்டு ஒன்றும் இல்லை. நிலையான விலைகள் எடுக்கப்படும் ஆண்டு அடிப்படை ஆண்டாகும். பொருளாதாரத்தின் ஆற்றலை மதிப்பிடுவதற்கு ஏனைய சுட்டெண்களை விடவும் இது முக்கியமானது.

சமீப காலத்தில் பொருளாதாரத்தில் முற்றுமுழுதான விலைமட்டம் உயர்ந்து சென்றமைக்கு பல காரணங்களைக் கூறமுடியும். சாதகமற்ற கால நிலையினால் உணவு உற்பத்தி வீழ்ச்சியடைந்தமை, போக்குவரத்துச் சேவை

களில் ஏற்பட்ட தடங்கல், தேங்காய், தேங்காய் உற்பத்திகளின் விலையேற்றம், நெல்லுக்கு உயர்ந்த உத்தரவாத விலையை வழங்கியமை, இறக்குமதி செய்யப்பட்ட துணிவகைகளுக்கு உயர்ந்த தீர்வைகள் விதிக்கப்பட்டமை, புகையிலை, கலால் வரிகளின் அதிகரிப்பு, தபால் கட்டண உயர்வு, மின் மரக்கறி விலைகளில் அதிகரிப்புப் போன்றவற்றை கூறலாம். சமீப காலத்தில் தோன்றிய இனப்பிரச்சினை காரணமாக இந்நிலைமைகள் மேலும் மோசமடைந்திருக்க முடியும். விலை மட்டம் உயர்வதற்கான நடைமுறைக் காரணங்களாக இவற்றைக் காட்ட முடியும். ஆனால், கோட்பாட்டு ரீதியில், கேள்வி இருக்குமளவுக்கு பொருட்கள், சேவைகளின் வழங்கல் இல்லாதிருப்பதனாலேயே விலைமட்டம் உயர்வடைகின்றது. கேள்வி அதிகரிப்புக்கு சனத்தொகை அதிகரிக்க, சம்பள உயர்வு, அரசாங்க செலவுகள் அதிகரிப்பு போன்றவை காரணங்களாகும். உற்பத்தி பெருகாத விடத்து கேள்வி - வழங்கல் இடைவெளி அதிகரிப்பு, விலைமட்டம் உயர்ந்து காணப்படும்.

(60 - ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

கைகள், தனியார் பங்கீட்டு வழிகளுக்குப் பதில் அரசாங்க பங்கீட்டு முறைகளைக் கையாள்தல் இவையனைத்தும் விவசாய உற்பத்தியில் உற்சாகக் குறைவைத் தோற்றுவிக்கின்றன.

விவசாயம் திடமான வளர்ச்சிப் பாதையில் செல்ல ஆரம்பித்ததும் அநேகமாக இயல்பாகவே மிகைகள் பிறகு துறைகளுக்கு மாற்றப்படும். இத்தகைய தன்னியக்க மாற்றம் தொடர்ந்து செல்லும் அடிப்படையில் விவசாயமல்லாத மற்றத் துறைகளுக்கு நிதியளிக்க உதவும். அதே வேளையில் அரசாங்கத்தால் வலோற்சாரமாக தொடக்கத்திலிருந்தே செய்யப்படும் வள இடமாற்றம் விவசாயத்துறையினதும் ஏனைய துறைகளதும் அபிவிருத்திக்குக் குந்தகம் விளைவிக்கும்.

மக்கள் வங்கி ஒரு சமூகப்பணித் திட்டமாக "பொருளியல்-நோக்கை" வெளியிடுகின்றது. பரபட்சமற்ற பரிசீலனைகள், கருத்தாழமிக்க கலந் துரையாடல்கள் என்பன மூலம் பொருளாதாரத்திலும் பொருளாதார அபிவிருத்திப் படிமுறையிலும் ஆர்வத்தினை உண்டாக்கி அறிவினை வளர்ப்பதே எமது குறிக்கோளாகும். நாட்டின் மிக முக்கியமான சமூக, கலாசாரத் தேவைகள் குறித்து வங்கியின் வளங்கள் பயன்படுத்தப்படும் பல்வேறுபட்ட திட்டங்களில் இதுவும் ஒன்றாகும்.

மேலும், மக்கள் வங்கி, நாடெங்கணும் சிதறிக் காணப்படும் 300 க்கும் அதிகமான அதன் கிளைகள் மூலமும், சுமார் 800 கூட்டுறவுக் கிராமிய வங்கிகள் மூலமும், கடற்றொழில் வங்கிகள் மூலமும் விரிவான சகல வங்கிச் சேவைகளையும் வழங்கி வருகின்றது. உலகெங்கணுமிருக்கும் முகவர்கள், பிரதிநிதிகள் என்போரின் உதவியுடன் சர்வதேச வர்த்தகம், கொடுப்பனவுகள் என்பன குறித்த சகல அம்சங்களையும் வங்கி மேற்கொண்டு வருகின்றது.

பிரதி விலை ரூ. 7-00

வருட சந்தா ரூ. 40-00

பொருளியல்
நோக்கு

மக்கள் வங்கியின் ஆராய்ச்சிப்
பகுதி வெளியீடு